CHARLES G·D·ROBERTS

VILDMARKENS ADEL

RB256,843

Presented to the

LIBRARIES *of the*

UNIVERSITY OF TORONTO

from

the estate of

Edgar & Elizabeth Collard

NOT ON AMICUS
OONL HAS 1925 ED.

VILDMARKENS ADEL

CHARLES G. D. ROBERTS

VILDMARKENS ADEL. (1913). 2. Oplag. 1919.

DE VILDE FRÆNDER. (1914). 2. Oplag. 1919.

DEN MYSTISKE HORDE. (1914). 2. Oplag. 1919.

CHARLES G. D. ROBERTS

VILDMARKENS ADEL

OVERSAT AF HERMAN BENTE

MED TEGNINGER AF

K. HANSEN-REISTRUP

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MCMXIX

ANDET OPLAG

TRYKT IALT I 7325 EKSEMPLARER

Triers Bogtrykkeri (C. L. Lind & Numa Frænkel)

FLAMMERNES KONGE

I

BJERGETS hvide, forrevne Væg vendte lige mod Øst, ud mod en uhyre Strækning med sammenrodede mindre Bjergtoppe, mørke, slørede Skove, og fjerntløbende Vandes staalblaa Snoninger. Hist og her var der lange vandrette Lag af en gusten Taage, som syntes at hvile paa Trætoppene, medens Randene blegnede bort i den mærkelige Gennemsigtighed, som Luften antager i det første Daggry. Men det var i den nedre Verden. Oppe paa *White Face's* ensomme Top var Daggryet kommen. Bjergtoppens takkede Kam udsendte pludselig Straaler af Purpur-Flammer, og badede sig saa i en Flod af Rosenrødme og fine ubeskrivelige rødlige og gyldne Farver.

Da den fjerne Horisont sprang ud i lys Lue, spredte den luftige Flod sig hurtigt afslørende og forandrende ned ad Bjergsiden, og naaede ogsaa Mundingen af en Hule paa en smal Afsats.

Da Lysglansen strømmede ind i den mørke Aabning, kom en brungul, langstrakt, smidig og senestærk Skabning labbende frem ligesaa lydløst som Lyset, som om den vilde møde og udfordre det.

Halvt ude af Indgangen paa den høje Klippeafsats, som dannede Hulens Tærskel, standsede Pumaen med Hovedet højt hævet, og Forpoterne bredt plantede i Jorden. Med store, blegt lysende Øjne stirrede hun ud

over det vældige og mystiske Landskab. Eftersom Farveglorien løb ned ad Bjerget og jagede de blaagraa, gennemsigtige Skygger bort, eftersøgte hendes uudgrundelige Øjne hver pludselig afsløret Aabning, Bakke og Bred, hvor en Hjort eller Elg maaske kunde græsse.

Det var et prægtigt Dyr, denne Puma, Hovedet var massivt og Skuldrene næsten som en Løvindes; og i hendes rolige Undersøgelse af Landskabet, der udfoldede sig for hendes Blik, var der en vis Herskermine, som om hendes Overherredømme længe havde været uomtvistet. Pludselig forandredes hendes Holdning. Øjnene blev smallere, hendes mægtige Muskler spændtes som Fjedre, der trækkes op, hun krøb halvt sammen, og vendte Hovedet lyttende helt om mod venstre. Langt nede paa den snevre Afsats, som førte Vejen til hendes Hule, havde hun fanget Lyden af noget, der nærmede sig.

Medens hun lyttede, krøb hun mere og mere sammen, og hendes Øjne begyndte at brænde med en smal, grøn Flamme. Ørene lagde sig vildt tilbage, og løftede sig paany for at undersøge den Lyd, der nærmede sig. Hendes Vrede over at nogen trængte ind paa hendes private Omraade var blandet med Ængstelse, thi i en lun Krog af Hulen bagved hende laa hendes to sovende Unger, sammenkrøllede i en blød Pelskugle, ligesom Killinger.

Hendes Sti var tydelig, og Færten af hendes Spor var stærk; hun vidste, at det ikke kunde være nogen uvidende Dumrian, som nærmede sig. Det var tydeligvis en Fjende, og en overmodig Fjende, siden den ikke gjorde noget Forsøg paa at snige sig frem. Trinene var ikke en Jægers, hverken hvid eller Indianer, det var hun straks klar over. Med denne Klarhed blev hendes

Ængstelse mindre og hendes Vrede større. Den lange, svære Hale fordobledes i Tykkelse og begyndte at svinge heftigt frem og tilbage. Med Bugen mod Jorden krøb hun helt ud paa Afsatsen og kiggede forsigtigt rundt om et fremspringende Klippestykke.

Fredsforstyrreren var endnu ikke i Sigte, fordi *White Face's* Bjergside, der, naar man saa den fra Dalen, tilsyneladende var en lodret og skrækkelig Styrtning, i Virkeligheden var fuld af Ujævnheder med Hulninger, Afstivere og Knuder af de forrevne Lag. Men Lyden af den kommende skelnede hun nu tydelig. Denne bløde, tunge Gang, denne skødesløse Skubben til Stenene, denne utilslørede Snøften og Mumlen, kunde kun komme fra en Bjørn, og det en Bjørn som tydeligvis var ude efter Spektakler. Well, den skulde finde hvad den ønskede. Gennem Nedarvning fra tusinde Forfædre hadede den store Puma Bjørne.

Mange Mil Nord for *White Face*, paa den anden Side af den takkede Bjergkam, hvoraf den var en isoleret og højthævet Udløber, var der en frugtbar Dal, som netop var bleven befolket af Nybyggere. Overalt vaagnede den skarpe Lyd af Økser. Riffelskud rejste Ekkoet. Stærke Stemmer og selvsikker menneskelig Latter fyldte alle de vilde Indvaanere med Undren og Forfærdelse. Distriktets uomtvistede Hersker var en gammel hvidsnudet Graabjørn af mægtig Størrelse og et ondt Sind. Rasende over den uventede Indtrængen paa hans Herskeromraade, men klar over sin Magtesløshed mod det menneskelige Væsen, som kunde slaa langt borte fra med Lyn og Torden, havde han straks besluttet at trække sig tilbage til et fjernere Omraade. Ikkedesmindre havde han tøvet nogle Dage, som om han ventede, at der skulde ske et eller andet. Disse ubestemte

Forventninger blev opfyldte paa den ubehageligste Maade, da han traf en Mand som i Kano paddlede tæt ind til Søens stejle Kyst. Han havde kastet sig blindt ned ad Skrænten, rasende efter Hævn, men da han naaede Vandkanten, var Manden langt ude af Rækkevidde. Mens han stod der og rokkede og ikke vidste, om han skulde forfølge svømmende, havde Manden talt med Lynet og Tordenen paa den rædselsfulde Maade, som hans Slags brugte. Bjørnen havde følt sig stukket paa Skulderbladet som af en Million Hvepse paa en Gang, og den voldsomme Smærte havde bragt ham til Fornuft. Det var unyttigt at prøve paa at kæmpe med Mennesket, og han var derfor slentret bort ind i Tykningen, og standsede ikke, før han havde lagt Mile mellem sig og den uforklarlige Fjende.

Med tilfældige Ophold for at æde og sove, vandrede den vrede Bjørn i to Dage sydpaa med Kurs mod *White Face's* ensomme Top. Som Afstanden fra hans gamle Tilholdssted blev større, dalede hans Frygt. Men hans Vrede voksede under den ustandselige Gnaven i Saaret paa Skulderen, netop der hvor han ikke kunde naa at slikke og dulme det. Fluerne kunde imidlertid særdeles vel naa det, og naaede det ogsaa. Som en Følge deraf var han, da han naaede *White Face's* Højder, i Humør til at kæmpe med hvadsomhelst. Han vilde have angrebet et Regiment, om han pludselig havde mødt et paa Vejen.

Naar han vendte en Sten for at finde Orme, Biller og Skorpioner, som skjulte sig derunder, sendte han den flyvende ud i Luften med et rasende Slag af Poten. Naar han fangede en Kanin, slog han den flad i blindt Raseri, som om det mere gjaldt om at sønderflænge end om at æde.

Omsider stødte han paa Sporet af en Puma. Da han snuste til det, blev han om muligt endnu mere rasende end nogensinde. Han havde aldrig haft Lejlighed til at tilfredsstille sit Nag, for aldrig havde nogen vovet at møde hans Angreb; men de havde ofte snerret deres Trods ned over ham fra en eller anden Ege- eller Fyrregren, som var udenfor hans Rækkevidde. Han kastede sig ind paa Sporet med hævngerrig Iver. Da han lagde Mærke til, at Stien var stærkt benyttet og førte op mellem nøgne Klipper, og derved opdagede, at det maatte være Vejen til en Pumas Hule, steg hans Tilfredshed. Han kunde være sikker paa enten at finde Pumaen hjemme eller dens Unger ubevogtede.

Da Pumaen omsider saa ham komme tilsyne rundt om Stiens Hjørne, og mærkede sig hans vældige Skikkelse, sendte hun et langeligt, længselsfuldt Blik tilbage over Skulderen til den dunkle Krog, hvor hendes Unger laa og sov. Havde der været nogen Mulighed for at faa dem begge sikkert bort, vilde hun have lusket sig fra Kampen for deres Skyld. Men hun kunde ikke bære dem begge paa en Gang i Munden op ad Bjergsiden, og hun vilde ikke forlade nogen af dem. Hun tøvede et Øjeblik i Tvivl om, hvorvidt hun skulde afvente Angrebet i Hulens Munding eller ikke. Saa krøb hun længere ud, hvor Afsatsen næppe var tre Fod bred, og krøb sammen fladt mod Jorden, tavs, vagtsom og stiv, paa Midten af Stien.

Da Graabjørnen saa hende, blev hans smaa ondskabsfulde Øjne pludselig rødglødende og han satte op med en larmende Hurtighed. Med sin mægtige pelsklædte Masse, saa det ud som han øjeblikkelig maatte tilintetgøre det slanke, lette Væsen, der stod overfor ham. Det var en frygtelig Kampplads, denne flade Klippeafsats,

som hang ud over en brat Nedstyrtning paa omtrent et tusind Fod. Men Had og Raseri tilsammen forblindede Bjørnens Klogskab. Med et Grynt angreb han.

Den sammenkrøbne Puma rørte sig ikke, før han var naaet i omtrent ti Fods Afstand. Saa skød hun som slynget af en mægtig Fjeder op i Luften. Hurtig som et Lyn kastede Graabjørnen sig tilbage paa Bagbenene og langede en uhyre, sort Pote ud for at parere Angrebet. Men han var ikke hurtig nok. Pumaens Spring var højere end hans Forsvarsvaaben. Hun landede lige paa Ryggen af ham med Hovedet modsat hans, og i en Brøkdel af et Sekund hvirvlede hun rundt og sønderrev hans Nakke og Hals med Tænder og Kløer, medens de frygtelige Kløer paa Bagpoterne oprev hans Flanker.

Med et Brøl af Smerte og Overraskelse kæmpede Graabjørnen for at ryste hende af, og greb og slog efter hende med Poter, som med et eneste Slag kunde knuse Hovedet paa den stærkeste Tyr. Men han kunde ikke naa hende. Han rejste sig da paa Bagbenene og kastede sig med Ryggen ind mod Klippesiden, for at knuse hende med sin enorme Vægt. Og det var nærved at lykkes for ham. I sidste Øjeblik vred hun sig rundt og ud, men dog ikke langt nok. Den ene Pote blev hængende og knustes til en blød Masse. Men i næste Sekund dejsede Bjørnen ud over Kanten af Platformen, slynget tilbage fra Klippen ved sin egen Kraft. Idet han greb vildt om sig efter Frelse, fik han fat i Pumaens sammenbøjede Kryds; endnu engang sænkede hun sine Tænder i hans Strube, medens hendes sønderrivende Kløer syntes at flænge ham overalt paa en Gang. Han knugede hende i sin Favn, og i en frygtelig Klump, skrigende, brølende, bidende, flængende af Raseri, styrtede de ned i den taagede Afgrund. Mens de endnu

Han knugede hende i sin Favn, og i en frygtelig Klump, skrigende, brølende, bidende, flængende af Raseri, styrtede de ned i den taagede Afgrund.

undervejs knugedes i Dødsfavntaget, stødte de mod en fremspringende Klippe og slyngedes langt ud i Rummet. Som en Kugle, der gaar i Stykker i Faldet, skiltes de, og hver for sig, skønt stadig nær hinanden, faldt de to sprællende Legemer videre og forsvandt i de blaaskyggede Dybder, som Daggryet endnu ikke havde naaet.

Efter denne pludselige og frygtelige Ende paa Kampen kom en skægget Pelsjæger tilsyne, som havde været paa Bjørnens Spor en halv Times Tid og havde ventet paa, at det skulde blive lyst nok til et sikkert Skud. Der var en Slags Ærefrygt i hans Ansigt, da han knælede ned og greb forsigtig for sig med Hænderne, for at kigge ud over den frygtelige Afgrund.

— Pinedød, den Kat var Vildt! mumlede han og trak sig tilbage, idet han kastede et vidtfavnende Blik ud over det vældige Landskab, som for at udfordre en eventuel Modsigelse af hans Udsagn. Øjensynlig var den store Tavshed af samme Mening, for der kom ingen Antydning af Meningsforskel. Forsigtigt rejste han sig op og gik henimod Hulen. Uden Tøven gik han ind, thi han vidste, at Han-Pumaen nogle Uger forinden var bleven skudt langt nede i Dalen. Han fandt Killingerne sovende og begyndte at klappe dem. Ved hans Berøring og Lugten af ham vaagnede de, og spyttede og rev med alt det Mod de havde arvet efter deres Moder. Saa unge som de var rev de ordentlig til Blods.

— Sikke nogen kække Smaasataner, mumlede Manden, idet han hastig trak Haanden til sig og tørrede Blodet af paa Buksebenet.

Saa tog han sin Frakke af, kastede den over de besværlige Smaafyre, rullede dem omhyggeligt ind i den, saa at ikke én protesterende Klo kunde komme ud, og

begav sig tilbage til Lejren med det knurrende og urolige Bundt paa Armen.

Tre Maaneder senere blev de to Pumaunger, som nu var glatte, fede og fulde af Munterhed som to jævnaldrende Killinger, og overbevist om at Mennesket var Kilden og Oprindelsen til alt godt, solgt til en rejsende Opkøber. Den ene, Hunnen, blev sendt ned til en zoologisk Have ved Stillehavskysten. Den anden, Hannen, som var langt den største, og samtidig havde det roligste Gemyt og var mest modtagelig for Oplæring, fandt Vej til en Dyretæmmers Bur i det østlige.

II

— Jeg synes King er noget ondskabsfuld i Aften, det er vist bedst du passer paa, sagde Andy Hansen, Trænerassistenten, den store gyldenhaarede Svensker som ikke kendte Frygt.

Han kendte heller ikke til Utaalmodighed eller Pirrelighed, og alle Dyrene opførte sig derfor som Regel godt under hans rolige, myndige, blaa Øjne. Men han var alligevel hensynsfuld imod dem og opmuntrede gerne deres Humør saa meget som det gik an, uden nogensinde at lade dem mærke det.

— Aa, gaa væk med det Vrøvl, Andy! svarede Dyretæmmeren Signor Tomaso med en stærk Ny-England Accent. Hvis jeg skal til at passe paa King, kan jeg lige saa godt lukke Butiken. Lad være med at gaa og sætte ondt mellem Venner, Andy!

— Naturligvis, Bill, jeg ved nok han aldrig vil prøve paa at mule dig, svarede Andy alvorlig, bestemt paa ikke at blive misforstaaet i nogen Henseende. Men han

opfører sig mærkeligt. Se til at han ikke kommer i Kamp med nogen af de andre Dyr!

— Jeg tænker jeg kan holde dem til Orden allesammen, svarede Dyretæmmeren tørt, da han gik hen for at gøre sig færdig til det store Nummer, som Publikum, der utydeligt hørtes bag Sejldugsvæggene, aandeløst ventede.

Dyretæmmerens Navn var William Sparks, og hans Fødested var Big Chebeague, Maine, men hans smalle mørke Ansigt og gennemtrængende, grønligbrune Øjne, i Forbindelse med Publikums Krav paa noget Romantik, havde faaet ham til at antage det mere klingende Pseudonym „Signor Tomaso". Han hævdede, at hvis han gik under sit eget Navn, vilde ingen tro, der kunde være noget vidunderligt i, hvad han udførte. Med Undtagelse af den Ubetydelighed med Navnet, var der ingen Svindel ved Signor Tomaso. Han var en udmærket Dyretæmmer, ligesaa ukendt med Frygt som Svenskeren, ligesaa myndig i Blikket og af langt større Erfaring. Men da han samtidig var mere letbevægelig, mere temperamentsfuld end sin flegmatiske Assistent, var hans Kontrol undertiden mindre støt, og nu og da maatte han gøre sin Autoritet gældende ved Vold. Han havde en vaagen Forstaaelse af Dyrenes forskellige Personligheder og havde derfor Favoriter imellem dem. Hans særlige Yndling, som hjerteligt gengældte Hengivenheden, var den store Puma, King, det klogeste og elskværdigste af alle de vilde Dyr, der nogensinde var kommet under hans Trænerpisk.

Da Hansens Held med Dyrene, i de faa Maaneder han havde faaet Erfaring som Assistent, havde været næsten fænomenal, følte hans Chef sin Stolthed saaret over at blive advaret af ham mod den store Puma.

Han vurderede imidlertid Hansens Dom for højt til ganske at underkende Advarslen, og han tænkte forundret over det, mens han gik til sit Omklædningsværelse. Da han nogle faa Minutter efter kom til Syne i ulastelig Kjole og Hvidt uden en Plet paa sine Laksko, gik han ned langs Burenes Forside og idet han passerede, henvendte han til hver af Beboerne et skarpt bydende Ord, som bragte dem til Opmærksomhed.

Med den særegne vilde Lugt fra Burene i sine Næsebor, denne skarpe, beske Bitterhed, for hvilken hans Sanser aldrig sløvedes, plejede der at komme en ny Forstaaelsens Aand over ham. Han følte et pludseligt Slægtskab med de vilde Væsener, en Slags direkte og øjeblikkelig Fatteævne, som næsten retfærdiggjorde hans Idé om, at han selv i en eller anden forhistorisk Tilværelse havde været et af Junglens vilde Mennesker og talt deres Sprog. Hver Gang han kastede et skarpt Blik ind i de enkelte Bure, vidste han, at det Dyr, hvis Øjne i det Øjeblik mødte hans, var i uforstyrret Humør, indtil han kom til det Bur, som indeholdt den sidste Tilføjelse til Trupen, en stor brun Bjørn, der hvileløst brummende rokkede frem og tilbage. Bjørnen havde været længe i Fangenskab og var godt dresseret. Tomaso havde fundet den føjelig og flink nok til straks at blive indlemmet i Opvisnings-Trupen. Men i Aften var Dyrets Øjne røde af et Slags ondt Lune. To Gange talte han til den, før den ænsede det, men da antog den en Mine af den ydmygste Underdanighed. Et nyafvænnet Pattebarns Udtryk er ikke mere uskyldigt mildt, end det en Bjørn kan paatage sig, naar den ønsker det.

— Aha, gamle Ven, det er altsaa dig der er noget i

Vejen med i Aften; jeg skal holde Øje med dig, mumlede han.

Han slog et Knald med sin tunge Pisk, og Bjørnen satte sig lydigt paa Bagbenene med de store Forpoter slapt hængende. Tomaso saa den skarpt i Øjnene:

— Forglem dig nu ikke, saa du laver Dumheder, formanede han.

Saa vendte han tilbage til det første Bur, som indeholdt Pumaen, og gik tæt ind til Gitteret. Den store Kat kom hen og gned sig op ad ham, medens den spandt højlydt.

— Jeg tror ikke, der er noget i Vejen med dig min Dreng, sagde Tomaso, og kløede den venligt bag Ørene. Det løber vist rundt for Andy, hvis han bilder sig ind, jeg maa være paa Vagt overfor dig.

Bag de oplyste Sejldugsvægge ude paa den anden Side af den jerngitrede Passage, standsede de skarpe metalklingende Lyde fra det store Fremvisningsbur, som Tjenerne var ved at sætte op. Der kom et Musikbrus fra Orkestret, — saa standsede ogsaa det. Den hvileløse Summen fra Masserne rundt om Manegen døde bort i en forventningsfuld Tavshed. I Passagens anden Ende ved den lukkede Dør, som førte ind til Fremvisningsburet, kom Hansen til Syne. Tomaso aabnede Pumaens Bur. King hoppede ud med et blødt Bump af sine store Poter, og løb hurtigt ned ad Passagen fulgt af sin Herre. Hansen slog Døren op, og ind væltede et blændende Lys og et uhyre, voldsomt Brus af Spænding, medens King majestætisk marcherede ud, roligt betragtende de ivrige Ansigter i Række paa Række ovenover hinanden. Det var dens sædvanlige Privilegium at holde sin Entré alene, over et halvt Minut før Resten af Trupen, og den syntes at sætte Pris derpaa. Den

gik halvt rundt om det store Bur, og besteg saa sin Forhøjning, satte sig meget rankt og stirrede kælent paa Publikum. En Klapsalve løb livligt rundt langs Rækkerne; det var Kings sædvanlige Anerkendelse, som han i den Grad havde vænnet sig til, at enhver Svigten af den vilde have sat ham i daarligt Humør for hele Fremvisningen.

Med Pisken i Haanden og med Hansen lige over for sig, tog Signor Tomaso nu Plads lige indenfor Buret for at se efter, at Dyrene, naar de kom ind, hver gik lige til sin egen Skammel eller Forhøjning. Enhver Fejltagelse i den Henseende var sikker paa at føre til Klammeri, fordi hvert Dyr med næsten barnlig Skinsyge holdt paa sin Ret. Inde i den lange Passage aabnede en Medhjælper det ene Bur efter det andet, og et Øjeblik efter begyndte Dyrene at komme frem i en Procession, der marcherede ud imellem den udadlelige Signor og den skødesløst paaklædte Svensker. Først kom en majestætisk hvid Angoraged, som bar sit hornede og skæggede Hoved højt og dansede nydeligt paa sine smalle, sorte Klove. Tæt bagefter, stjaalent slentrende, med Ørene tilbage og dirrende Hale, kom en plettet, sort-gul Leopard, der saa ud som den lige skulde til at springe paa Geden, hvis den ikke netop frygtede Signor'ens Blik. Den saa ud til at være moden til at gøre Ulykker, da den trevent klatrede op paa sin Forhøjning ved Siden af Geden, men den var klog nok til end ikke saameget som at trække en Klo frem. Hvad angik den hvide Ged, som sad der med sine store gyldne Øjne overmodigt halvlukkede, ignorerede den ganske sin farlige Nabo, medens den skødesløst tyggede paa et Stykke brunt Skolæder, som den havde samlet op i Passagen.

Tæt bag Leoparden kom en misfornøjet Løve, som med lydløs Værdighed gik lige til sin Plads. Derpaa en anden Løve, som standsede i Indgangsdøren og kiggede tvivlende ud, blinkende af Ubehag ved det stærke Lys.

Tomaso gav et skarpt Udraab, som et Knald med Pisken, hvorpaa Løven løb hurtigt frem. Men det saa ud til, at den havde glemt sin rette Forhøjning. Den hoppede op paa de tre nærmeste i Rækkefølge, for atter at hoppe ned med undskyldende Hastighed efter den knaldende Pisks Ordre. Øjensynlig forvirret naaede den omsider en Forhøjning, hvorpaa det blev den tilladt at forblive. Her sad den tilsyneladende meget ydmyget og blinkede fra den ene til den anden Side. Løven blev efterfulgt af en løbende Ulv, som vildt viste Tænder, da Løven et Øjeblik havde rørt ved dens Forhøjning. Dette Dyr var heftigt interesseret i Publikum, og saa snart den var paa Plads, vendte den sig om og stirrede med grønne, smalle Øjne paa de nærmeste Tilskuere, som vilde den prøve paa at bringe dem ud af Fatning. Efter Ulven kom en dejlig bengalsk Tiger, hvis sorte og gyldne Striber skinnede, som om de var friserede med Pomade. Den gled lige hen til sin Standplads, snuste fornemt til den og lagde sig saa ned foran den. Pisken knaldede skarpt tre Gange, men Tigeren lukkede kun Øjnene tæt til. Der blev ganske stille mellem Publikum. Tomaso løb frem, greb Dyret i Nakken og rystede det voldsomt, hvorpaa Tigeren rejste sig halvt op, aabnede sit store røde Gab, der var som en Hule, og brølede sin Herre ind i Ansigtet. En Gysen løb gennem Publikum fra den ene Ende af Cirkus til den anden, og nogle ængstede Damer skreg.

Dyretæmmeren tøvede et Øjeblik, for at Situationen

kunde faa den fulde Virkning. Saa bøjede han sig pludselig ned, løftede Tigerens Bagben op, satte dem bestemt paa Forhøjningen, og forlod den i denne kejtede Stilling.

— Dér, sagde han, det er al den Hjælp du faar af mig!

Publikum brølede af Latter med en øjeblikkelig og fornøjet Paaskønnelse. Tigeren samlede Resten af sig selv op paa Forhøjningen, tørrede sig over Ansigtet med Poten ligesom en Kat, og satte sig velbehagelig ned med en tilfreds Bevidsthed om, at den havde gjort sit Trick godt.

I dette Øjeblik blev Publikums Opmærksomhed draget hen mod Indgangen, hvor der var en eller anden Standsning. Tomaso knaldede haardt med Pisken og raabte vrede Ordrer, men ingen kom frem. Derpaa snappede den store Svensker med en ophidset Mine Trænerens Fork, der for kritiske Tilfældes Skyld stod i Nærheden, stak den hurtigt nogle Gange ind i den tomme Døraabning og sprang tilbage. Publikum rejste sig op af Spænding. Hvilket Uhyre kunde det være, som gjorde saa megen Ulejlighed. I næste Øjeblik, medens Tomasos Pisk hvinede i ildevarslende Cirkler over hans Hovede, marcherede en lille trivelig, graabrun Moppe langsomt ud paa Scenen med Hovedet overmodig løftet. Bølger af Latter raslede rundt om Arenaen, og de jublende Tilskuere faldt atter fnisende til Rette i Sæderne.

Moppen saa sig søgende rundt i Buret, udvalgte saa den største af Løverne som en værdig Modstander, og fløj udfordrende hen mod dens Forhøjning med en rasende Gøen. Løven skævede ned til den, som om den var misfornøjet med Spektaklet, og gabede. Synligt

skuffet vendte Moppen sig bort og søgte en anden Modstander. Den saa Kings store Hale, som hang ned langs Forhøjningen, kastede sig over den og begyndte at slide i den, som om det var en Rotte. Øjeblikkelig slog Halen voldsomt til Siden, og Moppen rullede langt hen ad Manegen.

Endelig fik den sig samlet op og rystede Savsmuldet af Pelsen, hvorpaa den knurrede rasende og krøllede sin lille Hale i en endnu fastere Skrue. Strittende af Vrede gik den med stive Skridt tilbage til Pumaens Forhøjning bestemt paa at hævne Forhaanelsen. Tomasos Pisk knaldede, men Publikum var for optaget til at lægge Mærke til det; Pumaen sprang ned fra Forhøjningen, løb nogle faa Skridt frem og krummede sig mod Jorden. Med en skarp Knurren angreb Moppen. I samme Øjeblik sprang Pumaen op, slog en vidunderlig gulbrun Kurve gennem Luften og landede ti Fod bag sin Modstanders Hale, vendte sig som et Lyn og krummede sig atter. Men Moppen, som var rasende over at være snydt for sin Hævn, var ogsaa snurret rundt og angreb paany i samme Øjeblik. Straks efter var den i Struben paa Pumaen. Med et frygteligt Hyl rullede det store Dyr om paa Siden med udstrakte Lemmer. Moppen trak sig lidt tilbage, undersøgte den kritisk, for at overbevise sig om, at den var komplet død, og løb saa med en gennemtrængende, triumferende Gøen hen for at tage sit Offers Plads i Besiddelse. Atter knaldede Pisken, hvorpaa den store Puma rejste sig, travede tilbage til sin Forhøjning, steg op paa den, og anbragte beskyttende Moppen mellem sine store Forpoter.

Bifaldet var næppe døet bort, da en knejsende gulbrun Størrelse kom til Syne i Burets Indgang. Oprejst paa Bagbenene og med en Musket paa Skulderen

marcherede den tungt og langsomt Cirklen rundt, mens den stirrede mistænksomt paa hvert enkelt af de siddende Dyr, den passerede, undtagen Ulven. Baade Signor Tomasos og Hansens vagtsomme Øjne bemærkede, at den gik længere til Siden, da den kom til Pumaen, og ogsaa at Pumaens Øren i samme Øjeblik lagde sig ildevarslende tilbage. Øjeblikkelig knaldede den lange Pisk sin fyndige Formaning til god Opførsel, og der hændte intet, udover at Moppen fra sin Plads mellem Pumaens Poter gøede uforskammet.

Den gulbrune naaede sin beskikkede Forhøjning som var altfor urimelig lille til den, lod Bøssen falde raslende til Jorden, dumpede ned paa alle fire med et højt Befrielsens Grynt, og blev til en Bjørn. Da Manegen nu var tilfredsstillende ordnet, gik Signor Tomaso ind i Midten. Han knaldede med Pisken og gav et skarpt Udraab fra sig, som Publikum udentvivl tog for det reneste Italiensk. Alle Dyrene sprang straks ned fra deres Forhøjninger, og vandrede højtideligt rundt om ham i mer eller mindre indviklede Kredse. Kun Bjørnen, som endnu ikke var bleven optaget i denne Dyrekvadrille, blev paa sin Plads og saa fornærmet ud. Paa endnu et Signal standsede Evolutionerne, og alle Dyrene undtagen en af Løverne, skyndte sig tilbage til deres Pladser. Løven blev staaende i Midten med en undseelig Mine, som en Skoledreng der skal op til Eksamen. Der blev bragt et Reb. Svenskeren tog den ene Ende af det, og Medhjælperen, der havde bragt det, tog den anden, hvorpaa de begyndte at svinge det meget langsomt imellem sig som et stort Sjippetov. Paa en bydende Kommando af Signor Tomaso sprang Løven ind i den svingende Cirkel, og begyndte klodset og skamfuld at sjippe. Huset bragede af Bifald.

I omtrent et halvt Minut vedblev den mærkelige Forestilling, medens Pisken knaldede i Takt, hvergang Rebet gik ned. Saa paa en Gang tog Løven hovedkulds tilbens, som om den simpelthen ikke kunde udholde det et Øjeblik længere, og klatrede med Hovedet mellem Poterne op paa sin Forhøjning, hvor den satte sig med sammenknebne Øjne, som om den ventede et Rap. Men da der ikke hændte andet end at Publikum brølede af Latter, aabnede den igen Øjnene og kiggede fornøjet omkring sig, som om den vilde sige: „Slap jeg ikke nydeligt ud af det?“.

Det næste Nummer var et Vippekunststykke. Et bredt og tungt Vippebrædt blev bragt ind og lagt tværs over en omtrent to Fod høj Buk. Paa et Tegn af Tomaso slentrede den gnavne Leopard hen til det, trak den ene Ende ned og steg op. Paa Midten balancerede den forsigtigt et Øjeblik, indtil det vippede over, krøb saa frem til den anden Ende, krummede sig sammen dér, og holdt den nede som om det gjaldt Livet. Øjeblikkelig sprang den hvide Ged ned fra sin Forhøjning, trippede yndefuldt over Manegen, sprang op paa Midten af Vippebrædtet og gik op paa den Ende, der var længst i Vejret. Den vejede ikke nok til at løfte eller blot rokke Leoparden, som holdt den anden Ende sikkert lænket. Men Geden syntes at sætte Pris paa sin høje og iøjnefaldende Stilling, thi den beholdt roligt Pladsen og stirrede med stor Nedladenhed rundt paa de andre Dyr.

Da Geden havde haft Tid til at demonstrere sin Uduelighed til det Arbejde den havde paataget sig, knaldede Tomasos Pisk igen. King steg straks ned fra sin Forhøjning, løb over til Vippebrædtet og steg op paa Midten. Geden, som var uvillig til at lade sig sin

høje Stilling berøve, stampede og stangede vredt efter den, men med et eneste gnavent Rap af sin store Pote fejede Pumaen den ned i Savsmuldet, og tog Plads paa Enden af Brædtet. Snerrende og klamrende sig til Trinene blev Leoparden, tungt opvejet, vippet i Vejret. Mængden lod sit Bifald høre, men Kunststykket var øjensynlig endnu ikke til Ende. Nu kom Turen til den hvide Ged. Den ventede et Øjeblik, til den hørte et Ord fra Tomaso. Saa sprang den endnu en Gang op paa Midten af Brædtet, vendt imod King, og gik baglæns Tomme for Tomme henimod Leoparden indtil denne begyndte at gaa nedad. Paa dette Balancepunkt havde den hvide Ged netop den ene Forklov ovenover Understøttelsestappen. Med smukke dansende Bevægelser og en stolt Kasten med Hovedet lagde den nu sin Vægt langsomt frem og tilbage. Den store Vippe arbejdede udmærket. Signor Tomaso maatte bukke til den ene Klapsalve efter den anden, medens Leoparden, Geden og King stolt vendte tilbage til deres Pladser.

Derefter løb fire rødt og gult uniformerede Medhjælpere, som hver bar et stort Tøndebaand, ind. Med ligestor indbyrdes Afstand stillede de sig op langs Burets Omkreds, og holdt Tøndebaandene ud foran sig i omtrent fire Fods Højde fra Jorden. Paa Tomasos Kommando stillede alle Dyrene sig op i en Procession, dog ikke uden megen Piskeknalden og voldsom Kommandering, — og sprang den ene efter den anden gennem Tøndebaandene, alle undtagen Moppen, der forgæves prøvede at hoppe saa højt, og Bjørnen, der, da den slet ikke forstod at springe, simpelthen marcherede rundt, og lod som den ikke saa, at Tøndebaandene var der. Saa kom der fire andre Tøndebaand ind, beklædt med hvidt Papir, og Pumaen sprang som første Mand igen-

nem dem; da Bjørnens Tur kom, knaldede Pisken et særligt Signal, hvorpaa den istedetfor at overse Tøndebaandet, som den havde gjort før, stak Hodet igennem det og marcherede afsted med det hængende om Halsen. Alle fire Tøndebaand samlede den sammen paa denne Maade, og vendte tilbage med dem til sin Plads, hvor den stod og vred sig uroligt og gryntede af Utaalmodighed, indtil den blev befriet for den ubehagelige Byrde.

Et Øjeblik efter blev der overgivet endnu fire Tøndebaand til Medhjælperne. De saa ud som det første Sæt, men Medhjælperne satte dem paa Jernkroge og holdt dem ud fra sig i en Arms Længde. Der blev sat en Tændstik til, og øjeblikkelig sprang de ud i hoppende gule Flammer. Alle Dyrene undtagen King blev urolige paa deres Forhøjninger. Paa Piskens eftertrykkelige Knalden stillede Dyrene sig i Procession — undtagen King, der rolig sad og betragtede Flammerne, og Bjørnen, der hvinede sin Misbilligelse ud, skønt den vidste, at den ikke skulde deltage i dette Nummer. Derpaa løb de henimod de flammende Tøndebaand, som om de vilde hoppe igennem dem som før. Men naar de naaede Tøndebaandene trykkede de alle, og jog afsted under dem som forskrækkede Katte, undtagen den hvide Ged, der stejlede tilside og kabriolerede spottende forbi. Signor Tomaso, der lod som om han var meget skuffet over dem, beordrede dem tilbage til deres Pladser, og med foldede Arme og bøjet Hoved stod han, som om han grundede over, hvad der var at gøre ved det. Hvorpaa King stolt steg ned fra sin Forhøjning og nærmede sig de rædselsfulde Flammer. Med den fineste Gratie og Nonchalance løftede den sit slanke Legeme, og sprang let gennem Tøndebaandene, det ene efter det

andet. Publikum gav stormende sit Bifald tilkende. To Gange gik den den skrækkelige Runde igennem, ligesaa ligegyldig for de slikkende Flammer, som havde det været Græs, der viftede for Vinden. Saa standsede den pludselig, vendte sig mod Tomaso og saa forventningsfuldt paa ham. Tomaso gik hen til den, klappede den og kløede den bag Ørene, og forsikrede den, at den havde gjort Vidundere. Og King vendte tilbage til sit Stade med Sejrsstoltheden strittende ud af Knurhaarene.

Medens de flammende Tøndebaand skyndsomst blev bragt ud af Buret, og Publikum igen satte sig roligt til Rette i ubegrænset Forventning, blev der forberedt et særlig raffineret Nummer. Et svært Træstillads med Hylder og Sæder i forskellige Højder blev bragt ind. Signor Tomaso rullede sin Piskesnært op, holdt det tunge Haandtag med Blyknappen som et Scepter, og tog Plads paa et noget hævet Sæde i Midten af Rammen. Hansen kom nærmere med Forken i den ene Haand og en Pisk Mage til Tomasos i den anden, og med en Gysen forstod Publikum, at der nu skulde foregaa noget usædvanlig farefuldt. Tigeren kom hen og strakte sig ud i sin fulde Længde foran Tomaso, der straks benyttede den som Skammel, Bjørnen og den største af Løverne tog Plads paa hver Side af deres Herre, oprejste ligesom Skjoldbærere paa et højfornemt Vaaben. Tilsyneladende hvilede deres mægtige Forpoter paa deres Herres Skulder, men i Virkeligheden var det paa to smaa Hylder, som var anbragt for det samme. En anden Løve kom og lagde sit uhyre Hoved paa Tomasos Knæ, som om den gjorde en Reverens. Imens løb de andre Dyr planløst søgende rundt, som om de forsøgte at erindre deres Pladser, og

den store Svensker knaldede muntert med sin Pisk og gav korte, dybttonende Kommandoer for at skærpe deres Hukommelse. Kun King saa ud til at være ganske klar over, hvad den havde at gøre, hvilket var at lægge sin gulbrune Krop langs Hylden umiddelbart over Bjørnens og Løvens Hoveder; men da den bagfra steg op paa Stilladset, lagde den Ørene tilbage og viste en mærkelig Ulyst til at gøre sin Pligt. Hansens skarpe Øjne bemærkede straks dette og hans Pisk snappede bydende i Luften lige over den store Pumas Næse. Endnu tøvede King. Løven lagde ikke Mærke til nogetsomhelst, men Bjørnen skævede op med glødende Øjne og en tvær Vuggen med Hovedet. Det var altsammen en ringe Begivenhed, for ringe til at fange det uforstaaende Publikums Øjne eller Tanker. Men en alvorlig, velklædt Mand med kobberbrunt Ansigt, brede Kindben og glat, kulsort Haar, der sad tæt foran, vendte sig om til sin Ledsager og sagde:

— Disse Mænd er gode Trænere, men de ved ikke alting om Pumaer. *Vi* ved, at der er en nedarvet Fejde mellem Pumaerne og Bjørnene, og at der naar de kommer sammen, let bliver Spektakler.

Den som talte var en fuldblods Sioux-Indianer, der havde taget Eksamen ved et af de store østlige Universiteter. Han lænede sig fremad med et nysgerrigt Blik i sine dybtliggende gennemtrængende Øjne, da King, som uvilligt adlød Piskens Befaling, kastede sig ned og strakte sig ud paa sin Hylde, med sin urolige Forpote ikke mere end en Fod over Bjørnens Hoved. Dens Næsebor bevægede sig, som om den lugtede noget usigelig ubehageligt, og dens tykke Hale saa ud, som om den var dobbelt saa tyk som sædvanlig. Sioux'en, der alene af alle tilstedeværende forstod disse Tegn,

lagde uvilkaarlig en advarende Haand paa sin Ledsagers Knæ.

Hvilke særlige Stillinger de andre Dyr skulde indtage, vil aldrig blive opklaret. Kings Sener trak sig sammen.

— Ha-ow, gryntede Sioux'en, og faldt i Ophidselsen tilbage til sin gamle Udtryksmaade. Der kom et lynende Slag fra Kings Pote, et Raab fra Hansen, et Brøl af Overraskelse og Smerte fra Bjørnen, King sprang tilbage til Toppen af Stilladset for at undgaa det ventede Kontraslag, men det var ikke mod den, Bjørnens Vrede vendte sig. Det ophidsede Dyr syntes at tro, at dets Herre havde forraadt det. Med et Brøl slog den med sin Forlabs hele frygtelige Kraft til Tomaso; Tomaso var netop ved at springe frem fra sit Sæde, da Slaget ramte ham lige paa Skulderen, splintrede Benene, rev hele den ene Side ud af hans Frakke, og kastede ham bevidstløs til Jorden.

Scenens Forandring var lynsnar og skrækindjagende. I Forskrækkelsen og Frygten for øjeblikkelig Straf sprang de fleste af Dyrene hen til Forhøjningerne, hvilkensomhelst Forhøjning, de fandt indenfor Rækkevidde, og kæmpede vildt for Besiddelsen af den første de naaede. Bjørnen kastede sig rasende over Tomasos Legeme, Skrig og Raab løftede sig mellem Tilskuerne, med Forken knyttet i begge Hænder sprang Hansen frem til Redning. Medhjælpere med Forke og Jernstænger syntes at vokse op af Jorden, men før nogen kunde naa Stedet, skingrede et frygteligt Skrig gennem Tumulten, og Kings gule Legeme kastede sig ud fra Stilladsets Top og faldt som et Tordenslag ned paa Bjørnens Ryg. Slaget rullede Bjørnen overende. Medens den fægtede vildt omkring sig for at faa fat i sin An-

griber, trak Hansen den stadig bevidstløse Tomaso tilside, og to Medhjælpere bar ham hastigt ud fra Manegen. Baade Scene og Tilskuerplads befandt sig i en Slags Afsindighed. Dyr kæmpede her og der i sammenfiltrede Grupper, men for Øjeblikket var alle Øjne som fastnaglede til den dødelige Kamp, der indtog Midten af Manegen.

Skønt den havde mindre end Fjerdedelen af Vægten og ikke nær Fjerdedelen af sin kæmpemæssige Modstanders Størrelse, var Pumaen ved Angrebets Fordel langt den overlegne i Kampen. Hansen havde ingen Tid til Sentimentalitet, ingen Tid til at overbevise sig om, hvorvidt hans Chef var død eller levende. Det var hans Forretning at frelse værdifuld Ejendom ved at forhindre Dyrene i at ødelægge hinanden. Det betød nu intet for ham, at King saa virkningsfuldt var kommet Tomaso til Hjælp. Han stak den ubarmhjertigt med sin Fork, og med en Regn af voldsomme Slag anstrengte han sig i koldblodigt Raseri for at drive den bort, men forgæves. Men andre Dyrepassere var i Mellemtiden løbet ind med Reb og Jernstænger. Et Par Øjeblikke efter var begge de kæmpende sikkert lassoede, og strømmende af Blod blev de derpaa med Magt revet fra hinanden. Blændede af Tæpper, som kastedes over Hovederne paa dem, og pryglede til en Slags Underkastelse, blev de i en Fart trukket bort, og uden Omsvøb kastet ind i deres Bure. Da de var af Vejen, var det en let Sag at ordne de andre Kampe, dog ikke før den hvide Ged var bleven dræbt for at tilfredsstille Leopardens gamle Had, og Ulven var bleven grusomt sønderrevet, fordi den nægtede at overgive sin Forhøjning til den ene af de rasende Løver. Kun Moppen var undsluppen uskadt, fordi den ved det første Tegn

paa Ufred havde haft Aandsnærværelse nok til at styrte ind under Stilladsets Fodstykke, og forblive der. Da alle de andre Dyr var bleven bragt til Fornuft og én efter én drevet ud til deres Bure, kom den frem fra sit Skjul og fulgte nedslaaet efter, men Krøllen var ganske forsvundet fra dens selvbevidste Hale.

Rygtet gik mellem Tilskuerne, at Tomaso ikke var død, og at han, skønt farlig saaret, vilde komme sig, og med en veltilfreds Følelse af at have faaet noget for Pengene lagde deres Ophidselse sig hurtigt. Det store Bur blev adskilt og baaret bort. Scenen forandredes i en Haandevending. Og to Klowner med Sko, der ragede en halv Alen udenfor Fødderne paatog sig at udslette Mindelsen om, hvad der var hændt.

III

Cirkus var paa Turné i Nord-Vestens større Byer. Den følgende Dag brød den op og efterlod Tomaso paa Hospitalet med en splintret Skulder, og med bittert Nag i Hjertet. I den næste By indtog Hansen Tomasos Plads, men af to Grunde med et sørgelig lemlæstet Nummer. Han havde endnu ikke opnaaet tilstrækkelig Kontrol over Dyrene til at vove alle Tomasos Tricks, og Trupen savnede nogle af sine bedste Medlemmer. Den stolte hvide Ged var død. Bjørnen, Ulven og den ene af Løverne laa med deres Saar. Og skønt den store Puma var kommen ud af det med forholdsvis liden Skade, var dens Temperament øjensynlig ganske forandret. Hansen kunde intet gøre med den. Om det var, fordi den længtes efter Tomaso som den tilbad, eller om den indvendig kogte i skummelt Raseri over

de Slag og Hug af Forken, som den hidtil ikke havde kendt, kunde ingen sige med Sikkerhed. Men den var ikke at formaa til andet end at krybe sammen, indesluttet, skummel og farlig i Baggrunden af sit Bur. Hansen lagde Mærke til det grønne Skær, der ustadigt flimrede over dens store, blege Øjne, og afholdt sig klogelig fra Tvangsforanstaltninger.

Deri gjorde han Ret. Det var en Kendsgerning, at det var mod den store Svensker og ikke mod Mennesker i Almindelighed, at King rugede over sit Had. I taagede Forestillinger havde den faaet i Hovedet, at Hansen havde taget Parti for Bjørnen mod den og Tomaso, og den tørstede efter Hævn. Samtidig følte den, at Tomaso havde forladt den. Fra Dag til Dag groede der i dens Hjerte et Ønske, den aldrig før havde kendt, Ønsket om Flugt. Maaske havde den vage Drømme om, at den vilde finde Tomaso. Ihvertfald vilde den bort et eller andet Sted hen, hvorsomhelst, bort fra denne Verden, som havde vendt sig saa uvenlig imod den. Naar denne Følelse blev herskende, plejede den pludselig at rejse sig og luskende vandre hurtigt frem og tilbage bag Burets Gitter, som et nylig indfanget vildt Dyr.

Tilfældet kom den mærkelig nok til Hjælp, thi det er i Sandhed sjældent, at Skæbnen svarer paa den Længsel, en af Naturens saaledes Forviste bærer paa. Sent en Nat naaede Cirkus en lille By, mellem lave Bjærge. Toget var bleven forsinket nogle Timer, Natten var mørk, alt var i Forvirring, alle Nerver ophidsede. Den korte Vej fra Banegaarden til den Mark, hvor Teltene var ved at blive sat op, var i daarlig Stand, eller havde aldrig været nogen ordentlig Vej. Den løb langs Randen af en dyb Flodseng. I Mørket gik det ene Hjul paa

den Transportvogn, der indeholdt Kings Bur, lige til Navet ned i et gabende Hjulspor. Ved det voldsomme Stød gav et Stykke af Bredden efter, raslede ned i Bunden af Flodsengen og trak de skrigende og kæmpende Heste med sig. Burets Tag blev slaaet fuldstændig ud.

For Kings Øjne var Mørket kun et behageligt og belejligt Tusmørke. Den opdagede en Aabning stor nok til at presse sig igennem, og bag den, bag de vilde Raab og Glimtene af svingende Lygter, saa den en tæt Skov, mørk under den blege Himmel.

Krybende med Bugen mod Jorden løb den lydløst afsted og naaede Skoven, før nogen mærkede, at den var undsluppen. Den løb lige fremad, vagtsom men hurtig, med Retning mod de Steder, hvor Stilheden var dybest.

Fem Minutter efter var Hansen og Halvdelen af Cirkus' Folk med Reb og Forke og Lanterner paa dens Spor. Et Kvarter efter var Halvdelen af Byens mandlige Befolkning optaget af en begejstret Pumajagt. Men King var allerede langt borte og gjorde en Fart, der vilde have været umulig for en almindelig vild Puma. Dens lange Liv mellem Mennesker havde ikke lært den noget om Træer, saa den besad intet uheldigt Instinkt til at klatre op og skjule sig mellem Grenene for at se, hvad dens Forfølgere havde for. Dens Idé om at komme bort og maaske om at finde sin forsvundne Herre, var at blive ved lige frem. Og det gjorde den, skønt naturligvis ikke i fuld Fart, eftersom Pumaer ikke er en Race af langtstrækkende Løbere som Ulvene.

Efter et Par Timers Forløb naaede den et Højdedrag med Klipper og Afgrunde, som det var umuligt for

Mennesker at passere uden ved Dag. Den besteg det med Lethed, og i den høje Ensomhed paa Toppen følte den sig tryg nok til at hvile en lille Stund. Saa tog den Vejen ned ad de lange, takkede vestlige Affald, og kom ved Daggry ind i en vild Dal med Skove og Bække.

Ved den Tid var King sulten. Men der var Masser af Vildt. Efter et Par ydmygende Uheld med Kaniner, paa Grund af dens Ukendskab med at jage noget, der var mere flygtigt end en Klump dødt Faarekød, fangede den et fedt Murmeldyr og følte sin Selvbevidsthed vende tilbage. Skønt den ganske vist ikke saa noget Glimt af Tomaso, havde den maaske bestemt sig til at standse her; men hinsides Dalen, endnu vestligere, saa den Bjerge som drog den mærkeligt. I Særdeleshed var der én højt hævet Top, skinnende i Sølv og Safir som den klare Dag og eneraadende svævende over Virvaret af mindre Toppe, der tiltrak den. Nu vidste den, at det var derhen den vilde, og der henimod hastede den uden at tænke paa andet, og tøvede kun, naar det var absolut nødvendigt, for at æde eller sove. Buret, Manegen, Pisken, Hansen, Bjørnen, selv den stolte Fornøjelse med de flammende Tøndebaand, blegnede hurtigt til en Taage i dens Tanker, overvældet af Strømmen af de nye, vidunderlige Indtryk. Endelig naaede den selve gamle *White Face's* nedre granitforrevne Sider, og begyndte at føle sig besynderlig tilfredsstillet, og ikke længere under den bydende Nødvendighed af at haste.

Her var der god Jagt. Men skønt den var godt tilfreds, gjorde den sig ingen Anstrengelse for at finde et Skjul, der kunde tjene som Hovedkvarter, og vedblev gradvis at arbejde sig opad Bjerget. Jo højere den kom,

des mere fornøjet følte den sig, indtil endog Længslen efter dens Herre var glemt. Skjulte Instinkter begyndte at komme til Live, og den faldt tilbage til de vilde Pumaers Bevægelser og Sædvaner. Kun naar den stødte paa et langt, bredt Spor i den fugtige Jord ved en Kilde, eller en Tot bittert lugtende Haar paa et Træs forrevne og klæbrige Bark, sprang Mindelserne voldsomt tilbage til den. Saa lagde den Ørene tilbage, Øjnene flammede grønt, Halen dirrede, og krybende mod Jorden stirrede den ind i enhver Tykning i Nærheden for at faa et Glimt af sin dødelige Fjende. Den havde endnu ikke lært at skelne ordentlig mellem gammel og ny Sporlugt.

Omtrent samtidig klatrede en Jæger fra Østen, som havde sin Lejr noget længere nede i Dalen, op ad *White Face* paa Sporet af en stor Graabjørn. Han var slank af Bygning med et smalt, mørkt, ivrigt Ansigt, og han fulgte det farlige Spor med en Mangel paa Forsigtighed, som viste et meget utilstrækkeligt Kendskab til Graabjørne. Sporet løb langs en snæver Afsats, der hævede sig over en stejl men buskbevokset Skrænt. Ved Foden af Skrænten, sammenkrøben langs en svær Trægren, laa den store Puma paa Vagt efter et eller andet Vildt, som maatte komme forbi. Tiltrukket af Støjen ovenover den, kiggede den op og saa Jægeren. Det var ganske vist ikke Tomaso, men han lignede ham, og Pumaens gennemtrængende Øjne blev næsten velvillige. Den havde intet imod noget andet Menneske end Svenskeren. Men andre Øren end Pumaens havde hørt den uforsigtige Jægers Fodtrin. Graabjørnen havde fanget Lyden og standsede for at lytte. Ja, den blev forfulgt! I Raseri drejede den om og løb lydløst tilbage for at se, hvem det var, der vovede en saadan Dristig-

hed. Idet den drejede om et Klippehjørne, kom den Ansigt til Ansigt med Jægeren og angreb øjeblikkelig med en dyb Strubelyd.

Jægeren havde ikke engang Tid til at faa sin tunge Riffel til Skulderen. Han fyrede ligeud fra Hoften. Skuddet ramte et eller andet Sted, men øjensynlig ikke nogen ædel Del, for det lykkedes ikke, blot for et Sekund, at standse det frygtelige Angreb. At møde det var det samme som at blive blæst ud af Tilværelsen øjeblikkelig. Der var kun én Vej aaben. Jægeren sprang lige ud fra Afsatsen med et lynsnart Indtryk af tætte blødtudseende Buske langt under sig. Skraaningen var stejl men aldeles ikke lodret, og han faldt ned i en Tykning, som brød Faldets fulde Voldsomhed. Riflen fløj langt ud af hans Hænder, han fik et Tilbagestød, idet han klamrede sig til Buskene, men kunde ikke standse, rullede overende, og med Øjne og Mund tilstoppede med Jord og Blade dumpede han videre ned ad Skraaningen og landede omsider, bedøvet men ved Bevidsthed, i et svampet Hul under Rødderne af et uhyre udoverhængende Træ.

Under Forsøget paa at rense Øjne og Mund, var hans første Opdagelse den, at han ikke kunde løfte sin venstre Arm, den næste at det saa ud til, han var sprunget fra Asken i Ilden. Fortvivlet bed han Tænderne sammen, trak en lang Jagtkniv fra sit Belte, og kom op paa det ene Knæ, besluttet paa i det mindste at kæmpe sin sidste Kamp med Ære. Næsten lige over hans Hoved, paa en Gren i næppe seks Fods Afstand, laa sammenkrøben, færdig til Spring, den største Puma, han nogensinde havde set. Ved dette nye, skæbnesvangre Møde klaredes hans Hjerne, og hans Sener syntes at strække sig med friskt Mod. Det var, som

han vidste, naturligvis haabløst, men hans Hjerte nægtede at anerkende Kendsgerningen. Men saa lagde han Mærke til, at det aldeles ikke var paa ham Pumaen stirrede, men langt ud over hans Hoved. Dèr kom Graabjørnen styrtende ned ad Skraaningen med Skummet flydende om de røde Kæber.

Forvirret og med en Følelse som en Rotte i en Fælde, prøvede Jægeren at glide rundt om Træets Stamme i et fortvivlet Haab om at finde en eller anden fordelagtig Stilling, hvorfra han idetmindste kunde lange et Par gode Stød ud, før Enden kom. I det Øjeblik han rørte sig, næsten kastede Bjørnen sig nedover. Jægeren sprang tilside og drejede rundt med Kniven løftet og den uduelige venstre Arm ind mod Træstammen. Men i samme Nu skete der et Mirakel. Lydløst skød Pumaens gulbrune Krop ud ovenfra og faldt ned paa Bjørnen lige midt i dens Angreb.

Paa éngang var det, som om en eller anden voldsom Omvæltning fandt Sted. Det var som selve Luften fyldtes med et Vanvid af Skrig, Hvin, Snerren og vældige, dybe Brøl. Buskene blev traadt ned rundt omkring. Snart var Bjørnen, snart Pumaen ovenpaa. De vred sig frem og tilbage, og i nogle Sekunder stirrede Jægeren forstenet paa dem. Saa kom han til Sans og Samling. Han begreb, at Pumaen af en eller anden Grund var kommet ham til Hjælp. Men han saa ogsaa, at den gigantiske Bjørn maatte sejre. Istedetfor at snige sig bort og overlade sin Forbundsfælle til Ødelæggelsen, løb han frem, ventede et Øjeblik paa den rigtige Lejlighed, og jog sin Kniv til Skaftet lige midt ind i Bjørnens Nakke bag Hovedskallen. Saa sprang han til Side.

Støjen døde besynderligt bort. Graabjørnens uhyre Masse sank langsomt sammen i en Klump, medens

Pumaen endnu flaaede i den med Bagkløernes opsprættende Vaaben. Et Øjeblik efter syntes den at forstaa, at den havde vundet en pludselig Triumf. Blødende, frygtelig sønderrevet, men øjensynlig endnu fuld af Kampmod, gav den Slip paa Bjørnens modstandsløse Krop og saa sig stolt omkring. Dens vilde Øjne mødte Jægerens, og han havde et Par ængstelige Øjeblikke. Men det store Dyr saa atter straks bort og syntes i Virkeligheden at glemme Menneskets Nærværelse. Den lagde sig ned og begyndte ufortrøden at slikke sine Saar. Fyldt med Forbavselse og medens han nu begyndte at mærke Smerten i sin brækkede Arm, stjal Jægeren sig forsigtigt bort.

Et Par Timers Tid efter rejste Pumaen sig noget udmattet, gik forbi sin slagne Fjendes Legeme uden et Blik og klatrede op ad Skraaningen til Afsatsen. Nu ønskede den et Tilflugtsted, en Retræte som var sikker, kølig og mørk. Opad og opad fulgte den den snevre Stis Snoninger, og kom tilsidst ud paa en Klippeplatform foran den mørke Indgang til en Hule. Den vidste godt nok, at den havde dræbt Hulens Ejer, saa den traadte uden Tøven ind.

Her laa den to Dage i Skjul og slikkede sine Saar. Den havde intet Ønske om at æde, men et Par Gange, naar den havde Feber af Saarene, kom den frem og gik et lille Stykke ned ad Stien, hvor en kølig Kilde pludrede frem mellem Klipperne. I den høje, rene Luft begyndte dens rene Blod snart at hele Saarene og Kræfterne strømmede atter hurtigt tilbage til de forrevne Muskler. Ved Daggry paa den tredje Dag følte den sig pludselig hungrig, og da den var klar over, at den maatte se at finde et eller andet Smaavildt, skønt den endnu ikke var i Stand til nogen vanskelig Jagt, krøb

den frem, netop som det første spæde Skær af Rosenlyset kom flydende ind i Hulen.

Men før den begav sig ned ad Stien, standsede den og stod og stirrede med en eller anden taaget Halvmindelse ud over de dybe, gennemsigtige Afgrunde, de spredte Bjergtoppe, de taagede, graagrønne Skove og de staalblanke Vandløb, til hvilke den omsider var kommen hjem.

STORSNEENS ÆDEDOLK

LANGT, langt mod Nord, under en hvidgraa, trøstesløs Himmel, strakte sig de milelange tomme, hvide Snemarker, ubrudte af Klipper og Træer og Bakker ud mod den snorlige, truende Horisont. Langs Ødemarkens sydlige Grænse samlede de tætsluttede Rækker af de gamle Fyrretræer sig, grønligsorte, og hist og her paa Grenene behængt med store Sneklatter. Altid forstyrret, men altid ubesejret, kastede Fyrrenes Hærskare med Mellemrum deres barske, kegleformede Avantgarder ud i Ødemarkens fjendtlige Tomhed. Imellem disse mørke Fremskydninger førte lange, tavse Gange tilbage og jævnt opad mod Hjertet af Skoven.

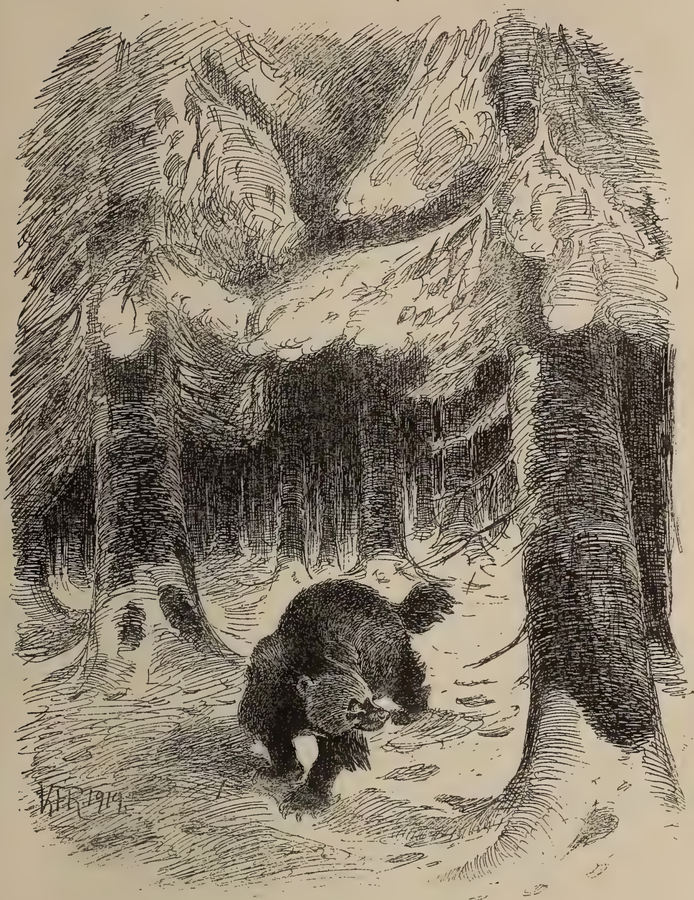
Tværs over en af disse Tavshedens blege Korridorer kom der langt ude en mørk, undersætsig Skabning betænksomt frem med den afstumpede Snude tæt mod Sneen. Dens skarpe, gennemtrængende Øjne og endnu skarpere Næse undersøgte den hvide Overflade efter Sporlugten af andre Skovvandrere. Tiltrods for sin ringe Størrelse, der var noget mindre end en Los' eller Ulvs, gjorde den sig i Bevidstheden om sin Styrke ingen Anstrengelser for at skjule sine Bevægelser, dække sit Spor eller være paa Vagt overfor mulige Fjender. Stærkere end noget andet Dyr af dens tredobbelte Størrelse, saa snu som den klogeste Ræv og af et umedgørligt, vildt Temperament, der var vel kendt af alle de vilde Dyr,

syntes den at føle sig sikker for ubetænksomme Indblandinger.

Næppe tre Fod i Længden, men af en særlig kraftig Bygning, gik dette mørke, ildevarslende Dyr saalegængeragtigt paa Fødderne ligesom en Bjørn og med en mut Tunghed, der var en Bjørns Skikkelse værdig. Dens lange, grove Pels var af en sodet, graabrun Farve, plumpt stribet ned ad hver Flanke med en bred, gullig Aftegning, der mødtes over Baglemmerne. Dens kraftige Fødder med de svære Kløer var sorte, dens korte Snude og massive Kæber, og dens brede Ansigt, indtil lige over Øjnene hvor Pelsen gik tæt ned, var ogsaa sorte. Selve Øjnene, der kiggede ud under overhængende Bryn, glimtede af en Blanding af gnaven Intelligens og uforsonlig Vildskab. I sin træge, frastødende Styrke og i sin utæmmelige Skyhed, som dog kunde bryde ud i tøjlesløst Raseri, syntes dette mærkelige Dyr at legemliggøre hele det bitre og ubændige og nordlige Landskabs Stemning. Den havde forskellige Navne, Jægerne kaldte den undertiden Jærv, undertiden Carcajou, men oftere „Ædedolken“ eller „Indianerdjævlen“.

Gennem det lydløse Øde fortsatte Carcajou'en, — det var en Hun — sin magelige Vej. Efter en Stund stødte hun lige i Kanten af Skovtykningen paa et frisk Spor af en stor Los. Sporet af Lossens store Poter var flere Gange bredere end hendes egne, men hun standsede og begyndte uden det mindste Tegn paa Frygt at undersøge dem. Af en eller anden Grund, som hun bedst selv maatte vide, besluttede hun at forfølge Lossens Spor bagud, mere interesseret i hvad den havde haft for, end hvad den var i Færd med.

Efter at hun var sprunget ind i Fyrreskovens Tusmørke, hvor Sporet førte hen over et sneklædt Kaos

Tværs over en af disse Tavshedens blege Korridorer kom der langt ude en mørk, undersætsig Skabning betænksom frem. (Pag. 43.)

af Kampesten og sammenfiltrede Vindfælder, kom hun snart til et Sted, hvor Sneen var oprodet og opskrabet. Hendes Øjne funklede graadigt. Der var Blodpletter rundt omkring Stedet, og hun forstod, at Lossen her til et fremtidigt Maaltid havde begravet Resterne af sit Bytte.

Hendes skarpe Næse sagde hende hurtigt, hvor Byttet var skjult, og hun begyndte rasende at grave med sine korte, kraftige Forpoter. Det var en bitter og mager Aarstid, og Lossen havde, efter at være bleven mæt, omhyggelig begravet Resterne dybt. Carcajou'en gravede ned indtil kun Spidsen af hendes lurvede Hale var synlig, før hun fandt Genstanden for sin Søgen. Det viste sig ikke at være andet en Køllen af en lille Blaaræv. Hun trak den vredt frem, knuste de tynde Ben mellem sine kraftige Kæber og slugte den i et Øjeblik. Men det var kun en Appetitvækker for en Hunger som hendes. Hun slikkede sig om Munden, strøg som en Kat de sorte Poter hurtigt hen over Ansigtet og forlod derpaa Lossens Spor for at vandre dybere ind i det lydløse Tusmørke. Hun krydsede nogle Kaninspor og hist og her en Fjeldrypes fine Aftryk, eller de smaa regelrette Prikker efter en Væsels Fødder, et eneste Blik eller en Snøften af hendes dirrende Næse sagde hende, at de alle var gamle, og hun ofrede dem ingen Opmærksomhed. Først da hun havde gaaet omtrent en kvart Mil gennem Fyrretykningen, kom hun paa et Spor, der fik hende til at standse.

Det var mellem alle de Spor, der krydsede Storsneen, det eneste, der kunde foraarsage hende nogle Øjeblikkes Uro. Ulveflokkens Spor interesserede hende ikke meget; om saa Ulvene var aldrig saa hungrige, kunde de aldrig klatre op i et Træ. Men dette var det brede Snesko-Spor, som hun vidste hidrørte fra et Væsen, der var

endnu kløgtigere end hun selv. Hun saa sig skarpt omkring og kiggede under Træerne; man kunde aldrig vide, blot efter Sporets Retning, hvor et af disse farlige Væsener befandt sig.

Hun stod næsten oprejst paa Bagbenene og snøftede i Luften efter det svageste Tegn paa Fare. Saa snuste hun til Sporene. Menneskelugten hang stærkt i dem, men var ikke overvældende frisk. Efter at have overbevist sig i den Henseende, besluttede hun at følge Manden for at se, hvad han var i Færd med. Det var kun, naar hun ikke vidste, hvad han bestilte, at hun frygtede ham saa stærkt. Naar hun havde Lejlighed til uset at iagttage ham, var hun villig nok til at sætte sin List mod hans, og at røve lige saa frækt fra ham, som hun røvede fra alle de andre vilde Dyr.

Da Carcajou'en jagede paa et stort Terræn, var hun indtil nu uvidende om, at en Mand denne Vinter var kommen ind paa hendes Omraade. Efter hendes Erfaringer betød en Mand det samme som en Jæger og Fanger, med særligt Eftertryk paa Fanger. Mandens Bøsse frygtede hun, men hans Fælder frygtede hun aldeles ikke. I Virkeligheden betragtede hun dem nærmest med en særskilt Velvilje, og var altid parat til at høste Fordel af dem ved første Lejlighed. Da hun kun var i Besiddelse af Styrke og List, men ikke havde nogen Hurtighed at stole paa, havde hun opdaget, at Fælder kunde fange alle Slags hurtige Dyr og holde dem ubønhørlig fast. Hun havde ogsaa lært, at der som Regel var en Række Fælder og Snarer sat op langs en Mands Spor. Det var med temmelig spændte Forventninger, hun tog fat paa at følge efter ham.

Kort efter bragte Sporet hende til en Plet nedtrampet Sne med Smaabidder af frossen Fisk spredt rundt om-

kring. Hun vidste straks, at en Fælde var skjult et eller andet Sted nær ved Overfladen paa denne uryddelige Plads. Idet hun varsomt kredsede udenom, opsamlede og slugte hun de mindste Stumper. Nær ved Midten laa et Stykke af fristende Størrelse, men hun gættede listigt, at tæt ved Siden af den Bid maatte Fældens Skjulested være. Langsomt gik hun nærmere med Næsen tæt mod Sneen, og snøftede med forsigtig Skønsomhed. Pludselig standsede hun. Gennem Sneen havde hun opdaget Menneskelugten og Lugten af Staal, blandet med Duften af den tørrede Fisk. Lidt ved Siden deraf begyndte hun at grave og afdækkede øjeblikkelig en let Kæde. Da hun fulgte den, kom hun snart til selve Fælden, som hun forsigtigt blottede. Saa aad hun uden Bekymring det store Stykke Fisk. Hverken hendes Nysgerrighed eller hendes Sult var imidlertid paa langt nær tilfredsstillede, saa hun optog atter Sporet.

Den næste Fælde hun traf paa var en aaben Snare — en Løkke af blankt Staaltraad, der var ophængt tæt ved Indgangen af en listigt bygget Gang af Fyrregrene, som førte op til Roden af en svær Fyrrestamme. Lige bagved Løkken, og næppe til at naa uden gennem den, havde Lokkemaden øjensynlig været anbragt. Men Carcajou'en saa, at en, der ikke var meget mindre snu end hun selv, var kommen hende i Forkøbet. Saadan en Snare vilde have fanget den voldsomme, men mere dumme Los; men det var en Ræv, som var kommen først. Hun saa dens Spor. Den havde omhyggeligt undersøgt den lille Gang af Grangrene udvendig fra, og var saa brudt igennem den bagved Løkken og var frækt gaaet bort med Lokkemaden. Næsten haanligt gik den gamle Grævling videre. Hun forstod ikke den Slags Fælder, saa hun afholdt sig klogelig fra at blande sig deri.

Næsten en kvart Mil maatte hun gaa, før hun kom til en anden, men her fandt hun Tingene ganske anderledes og mere interessante. I samme Øjeblik som hun med bløde Trin kom rundt om en stor sneklædt Sten, lød der en Snerren, en skarp Raslen af Staal og et Bump. Hun sprang hurtig tilbage, lige udenfor Rækkevidde af en stor Los' Kløer. Lossen havde opdaget Fælden før hun, og med sin Races Enfoldighed var den bleven fanget i den. De ubønhørlige Staalkæber havde fat i dens venstre Forben. Den havde hørt den fremmede Omstrejfers næsten lydløse Komme, og var, vild af Smerte og Raseri, sprunget frem til Angreb, uden at vente for at se, hvem dens Modstander var.

Idet hun holdt sig lige uden for Lossens tøjlede Springs Omraade, krøb Carcajou'en nu langsomt rundt om den rasende og snerrende Fange, som i forgæves Raseri hvert Øjeblik vedblev at gøre Angreb imod hende. Skønt hun var dens Overmand i ren Styrke, var hun meget mindre og lettere end den, og mindre morderisk bevæbnet til Kamp; og hun frygtede de rivende, opsprættende Kløer paa dens farlige Bagpoter. I Forsvar for sin Hule og sit Grisekuld, vilde hun uden Tøven have bundet an med den, men selv hendes nok saa kraftige skarpe Tænder og Bulldogkæber kunde dog ikke frelse hende fra at blive revet op næsten til Ribbenene. Hun var altfor klog til uden Nødvendighed at indlade sig paa en saadan Kamp. Uden at anstrenge sig luskede hun langsomt og utrætteligt rundt om den ophidsede Fange, og haabede at udmatte den for saa at komme dødeligt og uforvarende over den.

Lossen, der var tynget af Fælden og ikke klog nok til at lade være med at øde sin Styrke med forgæves Anstrengelser, vedblev ihærdig at spille sin Modstander

Kortene i Hænderne, — da en Lyd, som øjeblikkelig fik dem begge til at stivne, kom flyvende paa den stille Luft. Det var et langt, svagt, bølgende Skrig, som i sit Forløb døde bort med en ubeskrivelig Sørgmodighed. Lossen krøb sammen med opspærrede Øjne og lyttede i spændt Rædsel. Carcajou'en, der var lige saa interesseret, men ikke forskrækket, stod oprejst med Øren, Øjne og Næse henvendte paa at opdage noget mere angaaende den ildevarslende Lyd.

Atter og atter gentoges den og kom hurtigt nærmere, og snart opløste den sig i et Kor af Stemmer. Lossen gjorde flere krampagtige Spring og vred sig fortvivlet for at frigøre sit fangne Ben. Da den indsaa det uundgaaelige, krøb den atter sammen, skælvende men frygtelig, med de tottede Øren lagt tilbage, Øjnene grønt glimtende og hver Tand og Klo blottet til den sidste Kamp. Men Carcajou'en rejste blot Haarene i Raseri mod den ventede Afbrydelse af hendes Jagt. Hun vidste godt, at det uhyggelige melankolske Skrig var Ulveflokkens Stemmer. Men hun var sikker paa, at Ulvene ikke var paa hendes Spor, og maaske vilde de passere i en uskadelig Afstand og ikke opdage hende og hendes Bytte.

De Lyttende blev ikke holdt længe i Uvished. Tilfældigvis var Flokken paa Sporet af en Elg, som tungt arbejdende i Sneen i en Afstand af tredive-fyrretyve Alen, var kommen forbi et Par Minutter før Carcajou'ens Ankomst. Fem i Antal kom Ulvene i Sigte mellem de høje Fyrrestammer; de løb saa tæt sammen, at en Dug kunde have dækket dem. Af Sporet vidste de, at Byttet maatte være nær, og drevet frem af Sultens voldsomme Anfald, saa de hverken til højre eller venstre. De var næsten kommen forbi, og Lossen begyndte atter at fatte Mod, da Flokkens Fører ud fra Øjenkrogen opdagede noget

usædvanligt paa Sneen ved Foden af det store Klippestykke. Et hurtigt Blik forklarede den alt. Med et hoverende Bjæf drejede den til Siden, og Flokken strøg ned paa Fangen, mens Carcajou'en bristefærdig af Harme slap op i det nærmeste Træ.

Fangen ynkede sig ikke, men var tapper til den sidste sejge Fiber. Med et Skrig og et Spring mødte den Flokkens Angreb med sit hvirvlende Gab og de sønderrivende Klør, og trods den frygtelige Ulempe af Jerntingesten om dens Ben, gjorde den ordentlig Rede for sig. I et Par Minutter dannede Ulvene og deres Offer en hylende, bjæffende Hob. Da den skiltes ad, var tre af Ulvene svært saarede og en af dem havde faaet Skinnet revet af hele den ene Side af Ansigtet. Men faa Minutter efter var der intet andet tilbage af den uheldige Los end nogle af de svære Knogler, som Flokken senere kunde vende tilbage til, samt den Stump Pels og Kød, der blev fastholdt af Fældens Kæber.

Da Carcajou'en saa sit forventede Maaltid forsvinde, blev hendes Raseri næsten ustyrligt, og hun krøb ned ad Træstammen, som om hun vilde kaste sig over Ulveflokken. Føreren sprang efter hende saa højt den kunde op ad Træstammen, og hun, der netop var udenfor dens blodige, snappende Gabs Rækkevidde, snappede tilbage efter den med et ondskabsfuldt Grynt og prøvede at fange dens Snudespids; da hun fejlede, slog hun den som et Lyn med sine kraftige Klør og oprev dens Snude saa alvorligt, at den faldt ned med et forfærdet Bjæf. Et Øjeblik efter strøg hele Ulveflokken med endnu utilfredsstillet Hunger atter ind paa Elsdyrets Spor. Carcajou'en kom ned af Træet, snuste harmfuld til de afgnavede Ben, som var bleven knust for Marvens Skyld, og skyndte sig saa afsted i Ulvenes Spor.

II

Imidlertid hændte det sig, at Manden paa Sneskoene, som havde gjort en stor Cirkelvandring, der vilde bringe Enden af hans Fælde-Række nær til hans Hytte, pludselig var kommen Ansigt til Ansigt med den flygtende Elg. Udslidt af Flugtens Rædsel og de hjertepumpende Anstrengelser med at arbejde sig gennem den dybe Sne, hvis Overflade ikkedestomindre var haard nok til at bære dens letfodede Forfølgere, var det store Dyr nær ved at falde sammen. Da den foran sig saa Manden, som den frygtede endnu mere end den grusomme Fjende bag sig, snøftede den vildt og sprang til Siden. Men Manden, som blev baaret oppe af sine Snesko, indhentede den i et Øjeblik, og idet han pludselig sprang frem, drev han sin lange Jagtkniv tværs over dens gispende Strube. Sneen rundt omkring farvedes øjeblikkelig rød, og det store Dyr sankt skælvende sammen.

Fangeren vidste, at et Elsdyr, der var saa forjaget, maatte have Fjender paa sit Spor, og han vidste ogsaa, at ingen andre Fjender end Ulvene eller en anden Jæger kunde drive et Elsdyr paa en saadan Flugt. Der var ingen anden Jæger indenfor tyve Miles Omkreds. Altsaa var det Ulve. Han havde intet andet Vaaben hos sig end sin Kniv og sin lette Økse, fordi Riflen om Vinteren som Regel var en unyttig Byrde, da han altid havde Fælder og Skind at bære. Det var ubesindigt for en Mand uden Bøsse at berøve en Ulveflok dens Bytte, men Fangeren havde Brug for friskt Elsdyrkød. Hurtigt og behændigt begyndte han at skære de bedste Stykker af Bagfjerding og Kryds fra Kroppen. Næppe havde han begyndt at arbejde, før Flokkens fjerne Hyl lød i hans lyttende Øren, og han arbejdede som en Rasende, mens

Ulvene kom nærmere. Afbrydelsen med Lossen forstod han til en vis Grad af den Støj, som naaede ham. Men da Flokken atter var hidsigt paa Sporet, vidste han, at det var paa Tide at komme bort. Han maatte forsvinde straks, saa at de ikke saa, han trak sig tilbage. Han medtog da de Stykker, det var lykkedes ham at sikre sig, og begav sig paa Vej i Retning af sin Hytte. Men i en Afstand af omtrent et Par hundrede Alen traadte han ind i en Tykning ved Foden af en uhyre Gran, og vendte sig for at se, hvad Ulvene vilde gøre, naar de saa, at en anden var kommen dem i Forkøbet.

Da han vendte sig, kom Ulvene tilsyne og strøg ned mod Elsdyrkroppen. Men nogle Skridt derfra standsede de pludselig med en mistænksom Snerren og trak sig hastigt tilbage. Sporene og Lugten af deres Ærkefjende Mennesket fandtes overalt rundt omkring Kroppen. Hans Hænders Gerning, hans rene Snit, var tydelig paa det. Deres første Indskydelse var Forsigtighed og frygtende en Fælde, kresede de forsigtigt rundt om Kroppen. Da de var beroligede i den Henseende, stormede Raseriet op i dem. Deres eget Bytte var bleven dræbt foran dem, deres egen Jagt uforskammet krydset. Imidlertid, det var Mennesket, den altid uforskammede Overherre, som havde gjort det. Han havde taget Told, som han lystede, og trukket sig tilbage, da han lystede. De turde ikke rigtig vove at forfølge ham og søge Hævn, saa deres Vrede gik af Kog i nogle faa Øjelbikke, og de faldt vildt over det endnu varme Maaltid.

Fangeren iagttog dem fra sit Skjulested, og ønskede ikke at løbe Risikoen med at henlede deres Opmærksomhed paa sig, før de var ganske mætte. Han vidste, at der selv da vilde være Overflod af godt Kød tilbage, og at de omsider vilde give sig til at begrave det til frem-

tidig Brug. Saa kunde han grave det op igen og tage, hvad der var forblevet rent og helt, og efterlade Resten til de lovlige Ejere, altsammen uden unødvendigt Vrøvl.

Medens han iagttog den festende Flok, blev han pludselig opmærksom paa en Bevægelse i Grenene paa en Gran lidt bagved dem. Saa opdagede hans hurtige Øjne, der var skarpere til at skelne end nogen Ulvs, den svære Skikkelse af en stor Jærv, som, ivrigt optaget af Ulvene, tog Vejen fra Træ til Træ i en sikker Højde over Sneen. Hvad en Carcajou — „Ædedolk“ som han kaldte den — med al sin List kunde haabe at udrette mod fem store Skovulve, kunde kan ikke begribe. Da han som alle Fangere hadede Ædedolken, ønskede han inderligt, at den maatte glide paa Grenene og falde ned foran Flokkens Gab.

Der var ikke den ringeste Fare for, at det skulde hændes den forsigtige Carcajou. Alle hendes Evner var aarvaagent rettede paa at hævne sig paa Ulvene, som havde røvet det Bytte, der var bestemt for hende. Hun foragtede de fleste af de andre vilde Dyr, men Ulvene beærede hun desuden med sit Had, fordi hun var tvunget til at vige til Side for dem. Hun kravlede forsigtigt fra Træ til Træ, indtil hun omsider naaede et, hvis nederste Grene bredte sig lige udover det døde Elsdyr. Saa krøb hun ud paa en af disse Grene, og stirrede ondskabsfuldt ned paa sine Fjender. To af Ulvene bemærkede hende og lod Maaltidet fare, mens de voldsomt tænderskærende sprang op efter hende. Men da de ikke kunde naa hende, og hun sad haanligt ubevægelig under deres forgæves Angreb opgav de det, og faldt atter glubende over Maaltidet. Jærven er en noget større Fætter til Væselen, men er ogsaa i Familie med Skunken.

Glubskheden og det uforfærdede Mod deler den med Væselen Dens Slægtskab med Skunken bekræftes ved Besiddelsen af en Kirtel, som udgyder en Olie af en særlig stærk Ildelugt. Lugten af denne Olie er ikke saa overvældende eller saa bittert kvælende som Skunkens, men alle vilde Dyr finder den uimodstaaelig modbydelig. Hvor forpinte og udsugede de end er af Sult, vil ingen af dem røre nogen Bid Kød, som en Jærv, om end aldrig saa svagt, har besudlet. Jærven selv deler imidlertid ingenlunde denne almindelige Fordom.

Da Carcajou'en i nogle Minutter havde set ned paa Ulvene, udgød hun pludselig, ligesom en Skunk, Indholdet af sin Oliekirtel over hele Elsdyrets Legeme, og trakterede ogsaa sine Fjender med en Portion af den kvalmende Vædske. Hostende og snøftende og med rasende Bjæf sprang Ulvene bort, og begyndte at rulle sig rundt i Sneen. De kunde ikke straks befri sig for den frygtelige Lugt, men snart efter genvandt de deres Selvbeherskelse. Og mens de standhaftig oversaa det besudlede Kød, samlede de sig i sikker Afstand rundt omkring Træet og snappede med deres lange Kæber hævngerrigt ad Modstanderen. De saa ud til at være forberedte paa at vente paa ubestemt Tid i Haab om at udsulte Carcajou'en og derpaa sønderrive den. Da Carcajou'en opfattede dette, vendte hun Ryggen til dem, klatrede længere op i Træet til en bekvem Gaffelgren, og satte sig ligegyldigt til at sove. Trods al hendes glubende Appetit vidste hun, at hun kunde udholde at sulte længere end nogen Ulv, og ganske udtrætte Ulvene i en Taalmodighedsprøve. Harmfuld over at se saa meget godt Elsdyrkød ødelagt, men med sine sportslige Følelser sympatisk bevægede ved den Triumf, et saa lille Dyr som Carcajou'en vandt over en hel Ulveflok, vendte

Fangeren Scenen Ryggen og genoptog sin Vandring. I hans Øjne havde Ulvene tabt deres Anseelse, og han følte sig rede til at slaas med dem allesammen med den bare Økse.

III

Fra den Dag nærede Ulveflokken et aldrig hvilende Had til Carcajou'en, og ødede Tid til anden kostbare Timer med at prøve paa at overrumple hende. Ulvens Hukommelse er lang, og Naget tabte intet i Bitterhed, mens Vinterugerne slæbte sig hen, larmende med Storme og stille af dødelig Kulde. I nogen Tid levede den kloge gamle Carcajou af det Kød, som ingen andre end hun vilde røre, mens alle de andre Dyr med Undtagelse af Bjørnen, der sov sødt i sin Hule, og Pindsvinet, som tilfreds aad Gran og Fyr, blev magre af Sult. I den Tid røvede Carcajou'en, som havde alt, hvad selv hendes store Appetit kunde faa Bugt med, hverken Jægerens Fælder eller de andre Dyrs sparsomme Forraad. Men omsider var hendes Spisekammer tomt. Da hun igen vendte sin Opmærksomhed mod Fælderne, henledte hun hurtig Fangerens Vrede paa sig, og saa' sig nødsaget til paa én Gang at holde Vagt mod to Fjender, Urskovens mægtigste, nemlig Manden og Ulveflokken. Selv dette Fjendskabs Vigtighed kuede imidlertid ikke hendes graadige men frygtløse Sind, og hun vedblev at røve fra Fælderne, spotte Ulvene og undgaa Jægerens listige Anstrengelser. Indtil Foraarets Komme ikke alene lettede Skovens Sult, men gjorde en Ende paa Mandens Fældefangst.

Da de vilde Dyrs Pelse begyndte at tabe deres Glans og Styrke, læssede Fangeren Skindene paa en stor Trækslæde, stængede sikkert for sin Hytte, og begav sig paa Vej til Nybygden, før Sneen helt gik bort. Saasnart Carcajou'en havde forvisset sig om hans Fraværelse, henvendte hun al sin Styrke og List paa at finde Vej ind i den lukkede Hytte. Efter uendelig Taalmodighed og Umage, lykkedes det hende omsider at komme ind gennem Taget. Der var Forraad af Mel, Skinker og tørrede Æbler, som altsammen udmærket passede hendes liberale Smag, og hun forlystede sig storartet, indtil private Forretninger modstræbende kaldte hende bort.

Foraaret kommer sent til Storsneen, men naar det endelig kommer, er det hurtigt og uimodsigeligt. Saa stormer Sommeren, med meget at gøre og liden Tid til at gøre det i, fyrigt ned over Sletterne og Fyrreskovene. I en tør Høj i Midten af en sammenfiltret Sump, omtrent tre Mile fra Hytten, gravede den gamle Jærv en bekvem og rummelig Hule. Her fødte hun et Kuld ganske smaa Unger, der lignede hende selv i Miniatur, kun lidt blegere i Farven og med en lidt blødere, silkeagtig Pels. I sin ivrige, utrættelige Hengivenhed for disse Smaa øvede hun ingen Jagt, som førte hende langt fra Hjemmet, men stillede sin Appptit med Mus og Snegle, Orme og Biller, som hun kunde finde under Mosset eller i Naboskabets raadne Træstammer. Da hun levede i en saadan Afsondrethed, tabte hendes Fjender Ulvene i nogen Tid alle Spor af hende. Efter Ulvenes Sædvane havde Flokken ved Sommerens Begyndelse opløst sig. Men der var endnu mere eller mindre af en Slags Sammenhæng mellem de spredte Medlemmer, og Føreren og dens Mage havde en Hule ikke mange Mil fra Jærvens Fristed.

Saa hændte det, at den gamle graa Fører, da den en

Dag vendte tilbage til Hulen med en Kanin mellem sine magre Ulvekæber, skød Genvej over Sumpen og kom paa Sporet af sin længe savnede Fjende. I Virkeligheden stødte den paa adskillige af hendes Spor, og den forstod meget godt, hvad det betød. Den havde ikke Tid eller Lyst til at standse og undersøge Sagen nærmere, men dens kloge Øjne lynede af Hævnlyst, da den genoptog sin Vandring.

Omtrent ved denne Tid, det var lidt efter Midsommer, kom Manden tilbage til sin Hytte med frisk Forraad. Der var en lang Rejse mellem Hytten og Nybygden, og han maatte gøre den flere Gange i den korte Sommer, for at opsamle Forraad nok, saa han kunde holde ud gennem Storsneens lange ubarmhjertige Aarstid. Da han naaede Hytten og fandt, at den graadige Carcajou til Trods for alle hans Forholdsregler havde pudset ham og var brudt ind og plyndret hans Forraad, kendte hans Vrede ingen Grænser. Efter en Eksplosion af sindrige Urskovseder, besluttede han for Alvor at straffe Røveren. Det var ikke længere et Spørgsmaal om Hævn, men om faktisk Selvforsvar. Carcajou'en var som Fjende bleven mere farlig for ham end alle de andre vilde Dyr tilsammen. Den maatte jages op og ødelægges, før han kunde fortsætte med sin Opsamling af Forraad til Vinteren.

I nogle Dage strejfede Manden i stadig større Cirkler rundt om Hytten for at finde sin Fjendes friske Spor. Omsider fandt han det en sen Eftermiddag i Udkanten af Sumpen, men da var det for mørkt til at følge det videre. Den næste Dag drog han i ordentlig Tid hjemmefra med Riffel, Økse og Spade, besluttet paa at udrydde hele Carcajou-Familien, thi han vidste ligesaa godt som den gamle Ulv, hvorfor Carcajou'en havde taget Bolig i Sumpen.

Tilfældet vilde, at det var den samme Morgen som Ulvene havde besluttet at afgøre deres gamle Mellemværende. Det var lykkedes den gamle Fører, hvis Mage var optaget af Ungerne, at faa fat paa to andre af Flokkens Medlemmer, hvis Hukommelse var ligesaa stærk som dens egen. At udrede Sporet i Sumpen var et let Arbejde for deres skarpe Næser. De fandt Hulen paa en tør, varm Høj, luskede i nogle Minutter stjaalent rundt omkring den, og begyndte saa at grave den ud. Da Manden, der lydløst som en Ræv, forsigtigt gik frem paa sine Moccasiner, kom indenfor Højens Synsvidde, bragte det Syn, han saa gennem Træstammernes mørke Virvar, ham til at standse. Han listede i Skjul bag nogle Grene og stirrede ivrigt interesseret frem. Hvad han saa, var de tre store Ulve, der rasende var begyndt at grave, og han vidste, at de gravede i Carcajou'ens Hule.

Da Ulvene begyndte at grave, sagde deres Næser dem, at der var Carcajou-Unger i Hulen, men de var ikke sikre paa, om den gamle var hjemme eller ikke. I den Henseende fik de imidlertid straks Besked. Mens den tørre Jord fløj ud under deres rasende Kløer, skød en mørk, afstumpet Snude frem, for ligesaa hurtig at blive trukket tilbage. Dens Tilsynekomst blev efterfulgt af et smerteligt Bjæf, og en af de unge Ulve sprang tilbage paa tre Ben. Dens ene Forpote var helt gennembidt, og den lagde sig hylende ned for at slikke den. Den Pote kunde i det mindste foreløbig ikke grave mere.

Manden saa fra sit Skjulested bag Grenene, hvad der var hændt, og følte et Stik af medfølende Beundring for sin Fjende, den tapre lille Kæmpe i Hulen. De to andre Ulve blev nu mere forsigtige, og holdt sig saa godt de kunde tilbage fra Indgangen, mens de underminerede

Udkanterne. Atter og atter skød den mørke Snude frem, men Ulvene sprang hver Gang bort i Tide og undgik Straffen. Dette vedblev, indtil Ulvene havde lavet en saa stor Udgravning, at Manden troede, de maatte være nær ved Bunden af Hulen. Han ventede aandeløst paa Afgørelsen, som han vidste vilde blive spændende.

Han kom ikke til at vente længe.

Med en Pludselighed, som blev den kastet fra en Slynge, sprang den gamle Carcajou helt ud, med et Snap efter den nærmeste Ulvs Snude. Denne fór tilside, men ikke langt nok, og hun fik godt Tag i dens Strube lige bag Kæbebenet. Det var et dødeligt Tag, og Ulven rejste sig paa Bagbenene, vanvittigt kæmpende for at ryste hende af. Men med sin vældige Styrke og de kraftige klamrende Kløer, som hun brugte næsten som en Bjørn, trak hun den ned oven paa sig for at benytte dens Legeme som et Skjold mod den anden Ulvs Tænder, og begge to rullede rundt ned til Foden af Højen.

Uheldigvis for hende var det den anden unge Ulv, hun havde faaet Tag i, ellers kunde Sejren, selv mod en saadan Overmagt, maaske være bleven hendes. Men den gamle Fører var forsigtig. Den saa, at det var ude med dens Kammerat, og stod vagtsom, for at afvente Lejligheden til det Bid, den ønskede. Da den endelig saa den unge Ulvs Kamp blive svagere, styrtede den til og flængede Carcajou'en frygtelig over Krydset. Men det var ikke det Tag, den ønskede. Da hun lod sit Offer falde, og tappert vendte sig imod den, fangede den hende tværs over Ryggen og holdt hende fast mellem sine benknusende Kæber. Det var et endeligt og skæbnesvangert Tag, men hun var ikke overvundet, før hun var død. Mens hendes gennemtrængende Øjne allerede var ved at briste, vred hun sig rundt og fik Held til i

et Dødsbid at fastholde sin Besejrers Forben. Med de sidste Rester af sin Kraft, det sidste Opsving af sit Mod og Had, bed hun Kæberne sammen, indtil Tænderne mødtes gennem Kød, Sener og selve det knagende Ben. Saa slappedes hendes livløse Legeme, og med et Kast af sin svære Hals, slængte den gamle Ulv hende fra sig.

Efter at have overbevist sig om, at hun var fuldstændig død, listede den gamle Ulv paa tre Ben ind i Sumpen, og holdt det knuste og blødende Forben saa højt den kunde. Saa traadte Manden ud fra sit Skjulested og kom frem. Den Ulv, som var bleven bidt først, sprang op og haltede bort med overraskende Adræthed. Men den Ulv, i hvis Strube den gamle Carcajou havde sat sine Tænder, laa hvor den var falden, nogle Skridt fra sin døde Banemand. Ulveskind var uden Værdi paa denne Aarstid, saa Manden kastede skødesløst Kroppen tilside med Foden, men han stod et Par Minutter og saa med en underlig Følelse af Respekt ned paa Carcajou'ens døde Legeme.

— Du er ikke andet end en stinkende Tyv af en Ædedolk, mumlede han lidt efter, og hele din Slægt og dit Slæng burde udryddes. Men naar det ligefrem gælder Tapperhed, tager jeg min Hat af for dig!

DUELLEN PAA SPORET

Hvid og blød laa Sneen over det udstrakte, skraanende Landskab, inddelt af Hegnenes graa Zigzaglinier, og hist og her plettet med smaa Klynger af Skov og buskvoksede Græsgange. Himlen ovenover var hvid som Jorden underneden, dækket af snefyldte Skyer, der endnu ikke var beredte til at sprede deres Dunbyrde over Verden. En lille Gaard langt nede i Dalen fremhævede kun det tavse Vinterlandskabs vidtstrakte Tomhed.

Ud fra en af de snestribede Tykninger sprang en hvid Kanin uroligt viftende med de lange Øren og standsede et Øjeblik med en forskrækket Mine for at se sig tilbage. Den havde opdaget, at en eller anden Fjende var den paa Sporet, men hvad det var for en Fjende, vidste den ikke. Efter et Øjebliks farlig Tøven sprang den fremad tværs over Marken og efterlod et tydeligt Spor i Sneens bløde Overflade.

Men det lille Dyrs Nysgerrighed var større end dets ængstelige Forsigtighed. Før den gennem et Zigzaghegn ved Markens nederste Ende gik ind i en anden Tykning standsede den, rejste sig saa højt den kunde paa sine stærke Bagben og saa sig igen tilbage.

Saa afslørede den ukendte Fjende sig atter. En slank og truende sort Skikkelse, der netop kom frem fra den øverste Tykning. En skælvende Frygt gik gennem Kani-

nen. Dens Nysgerrighed forsvandt fuldstændig, den for gennem Hegnet med et langt Spring og styrtede i Rædsel ind mellem Buskene. Her gik den to Gange paa sit eget Spor i en kort Cirkel og troede ved dette altfor kendte Kneb at kunne skuffe sin ubønhørlige Forfølger. Saa brød den ud af Tykningens nederste Ende og genoptog sin hovedkulds Flugt tværs over Markerne.

Imidlertid fulgte Fjenden, en stor Ilder, paa Sporet med en Blodhunds trodsige Haardnakkethed. Sikker i sin Plan standsede den ikke for at se, hvad dens Bytte var i Færd med, men holdt Øjne og Snude beskæftiget med det friske Spor. Dens Hurtighed var ikke mindre end Kaninens, og dens Standhaftighed var uendelig meget større. Da dens Legeme var meget langt og dens Lemmer ganske korte, løb den paa den mærkeligste Maade, idet den bugtede sin smidige Ryg næsten som en Maalerlarve, og strakte den ud som en Staalfjeder, der pludselig slippes løs.

Dens bugtede Spring saa nok latterlige ud, men de var af enestaaende Virkning. Dens Spor, som gik hen over Kaninens, var tydelige at skelne, men forandredes i Forhold til Overfladesneens Dybde. Hvor Sneen laa tyndt, lige dybt nok til at modtage dens Mærke, efterlod Ilderens smaa Fødder en Række fine, uskyldigt udseende Spor, der saa meget mindre ud end den fladfodede Flygtnings; men hvor den løse Sne havde samlet sig dybere, prentede Ilderens lange Legeme og senestærke Hale sig fra Tid til anden umiskendeligt.

Da Ilderen naaede den anden Tykning, gennemskuede dens skarpe og erfarne Klogskab straks Flygtningens tarvelige List. Den skar tværs over Sporets Cirkler, og optog det igen med uforsonlig Sikkerhed, idet den tog en

næsten lige Linie gennem Tykningen. Da den atter kom ud paa aabent Land var Kaninen i fuldt Sigte foran. Det næste Stykke Skov paa Flygtningens Vej var smalt og tæt. Paa en Plet bølget Græsgang nedenfor, der skraanede mod en Dam med staalblank Is, var en rød Ræv flittig paa Jagt. Den løb stjaalent men øjensynlig planløst frem og tilbage og stak Snuden ind i halvt dækkede Mostuer og under Rødderne af udgaaede Stammer, for at se efter Mus og Muldvarpe. Den fandt nogle Stykker af de sidste, men de tilfredsstillede lidet dens kraftige Vinterappetit. Nu standsede den, løftede sin smalle, listige Snude mod Skoven, og syntes at overveje, hvorvidt det var tilraadeligt at gaa paa Kaninjagt. Dens smukke, gulbrune, fyldige Halekost strøg blødt hen over den lette Sne bag den, mens den stod der ubeslutsom.

Paa en Gang krøb den fladt sammen paa Sneen, skælvende af Ophidselse ligesom en Hvalp, der skal til at springe efter et Blad, som føres med Vinden. Den havde set Kaninen komme frem fra Skoven. Den laa ganske ubevægelig, saa stille, at den til Trods for sin brune Farve kunde antages for en udgaaet Træstump. Og mens den laa paa Vagt i spændt Forventning, saa den Kaninen løbe ind i en lang, udhulet Stamme, der laa halvt skjult i en Dynge vissent Græs. Øjeblikkelig sprang den frem saa hurtig den kunde og krøb sammen foran Bjælkens nederste Ende, hvor den vidste Kaninen maatte komme ud.

Efter en halv Snes Sekunder ankom Ilderen og fulgte Flygtningen ind i dens unyttige Tilflugtssted. Den Slags snævre Rum var netop, hvad Ilderen holdt af. I næste Øjeblik skød Kaninen ud — for at blive fanget midt i Luften af den ventende Ræv og dø, før den fik Tid til at fatte, i hvilken Skikkelse Skæbnen havde overrasket den.

5*

Fuldstændig uvidende om, at den var traadt ind paa en andens Jagt, slængte Ræven med et øvet Kast med Hovedet det slatne, livløse Offer over sin Skulder, idet den holdt fast i det ene Ben, og begav sig paa Vej nedad Skraaningen mod sin Hule paa den anden Side af Dammen.

Da den langstrakte Ilder styrtede ud fra den hule Stamme, standsede den med et Sæt, trykkede sig fladt paa Sneen med dirrende Hale, og stirrede paa Triumfatoren med Øjne, der pludselig blev glødende. Overtrædelsen var ligesaavel en Fornærmelse, som en Forbrydelse; og mange af de vilde Dyr viser sig i Besiddelse af en smuk Finfølelse, naar det angaar deres personlige Værdighed. For et Dyr af Ilderens Størrelse var Ræven en overvældende kraftig Modstander, som den under almindelige Omstændigheder omhyggeligt undgik. Men for den skuffede Jæger, hvis Blod var hedt efter den lange, ophidsende Jagt, var de forhaandenværende Omstændigheder aldeles ikke ordinære. Lydløst som en Skygge og hurtigt og stjaalent som en Slange, skyndte den sig efter den magelige Ræv og lammede den fuldstændig med et snappende Bid gennem den store Sene paa dens højre Bagben. Da Smerten gennemfor Ræven og det lemlæstede Ben gav efter for dens Vægt, lod den sin Byrde falde og vendte sig vildt mod sin uventede Angriber. Ilderen var imidlertid sprunget bort, og laa parat sammenkrøbet paa Sneen og stirrede ondskabsfuldt paa sin Modstander. Med et voldsomt Snap af sine lange, straffende Kæber sprang Ræven paa den — men Ilderen var borte. Med en Bevægelse saa hurtig, at den næsten undgik Synet, krøb den nu sammen adskillige Alen borte, vagtsom, hævngerrig og ondskabsfuld. Forgæves gjorde Ræven endnu to korte Fremstød, saa krøb ogsaa den

Da Smerten gennemfor Ræven, og det lemlæstede Ben gav efter for dens Vægt, lod den sin Byrde falde og vendte sig vildt mod sin uventede Angriber. (Pag. 68).

sammen og overvejede Stillingen, mens den stirrede paa sin slanke, sorte Modstander. Ilderens smaa Øjne lyste af en mørk og uforsonlig, rødt-ulmende Glød, medens Smerten og Raseriet havde kastet en mærkelig grøn Opalfarve over Rævens Øjne.

I omtrent et halvt Minut laa de begge to ubevægelige, skønt skælvende af Anstrengelsens og Spændingens Voldsomhed. Saa gentog Ræven med en lynsnar Pludselighed sit farlige Fremstød, men atter var Ilderen borte. Saa roligt som om den aldrig havde bevæget et Haar, laa den omtrent tre Alen til den ene Side og stirrede frem med det samme uforanderlige Had. Nu syntes Ræven at forstaa, at det var til ingen Nytte at prøve paa at fange saa flygtig en Fjende. Forstaaelsen kom langsomt til den, og langsomt og skummelt rejste den sig, vendte sig bort og lod, som den ikke saa det Bytte, den ikke kunde bære derfra. Med en klodset Hinken begav den sig paa Vej tværs over Isen, som om den foragtede sin lille, men besværlige Modstander. Efter at Ilderen saaledes havde genvundet Byttet og havde haft Held til at besejre en saa mægtig Modstander, var det at vente, at den vilde lade Sagen falde og rolig høste Fordelen af sin Triumf. Men hele dens Stammes glubske og uforsonlige Hævngerrighed var nu vakt. Den krævede ikke blot Sejr, men Hævn. Da Ræven havde gaaet omtrent en halv Snes Fod, var Stedet hvor Ilderen krøb sammen, paa en Gang tomt, og næsten i samme Øjeblik blev Ræven paany ubarmhjertig bidt gennem Benet.

Skønt Ræven denne Gang syntes at være uvidende om Fjenden, vendte den som et Lyn for at møde Angriberen, men igen kom den for sent. Dens rasende Spring, dens lange Kæbers Snap, nyttede den intet. Ilderen krøb sammen, stirrende paa den, som altid udenfor Række-

vidde. Et Glimt, der næsten lignede Frygt, kom frem i Rævens rasende Øjne, da den igen vendte sig for at optage sit modstræbende Tilbagetog.

Atter og atter gentog Ilderen sit flygtige Angreb og tilføjede hver Gang Ræven et dybt og ulyksaligt Saar, mens den hver Gang heldigt undslap Kontraangrebet. Rævens Spor var nu stribet og plettet med rødt, og begge dens Bagben slæbte tungt efter den. Den naaede Kanten af den glatte Is og gjorde Front. Trods alt sit Had trak Ilderen sig forsigtig tilbage. Saa tog Ræven Vej tværs over den staalgraa, blanke Flade, idet den traadte forsigtigt for at faa fastere Fodfæste. Et Par Sekunder efter forsøgte Ilderen igen et Udfald. Idet den gjorde et forstilt Angreb paa sin Fjendes højre Side, bøjede den af med slangeagtig Hurtighed og bed dybt ind i den bløde Overdel af Rævens Laar, hvor det gaar over i Lysken.

Det var et listigt og dødeligt Bid, men idet den vilde slippe det for at springe bort i sikker Afstand, gled dens Fødder ganske lidt paa Isens skinnende Flade. Forsinkelsen var kun den mindste Brøkdel af et Sekund, men i denne Brøkdel saa Ræven sit Snit. Dens Drejning og Spring kom denne Gang ikke for sent. Dens Kæber lukkede sig om Ilderens slanke Rygrad og knuste den i Stumper og Stykker. Den slanke sorte Skikkelse strakte sig ud i en voldsom Krampetrækning og laa stille paa Isen. Skønt Ræven var fuldstændig klar over Virkningen og Resultatet af Biddet, satte den atter og atter med en underlig betænksom Tyggen sine Tænder i det livløse og modstandsløse Legeme. Saa løftede den Hovedet med Tungen hængende fra de blodige Kæber og stirrede med et forunderligt flakkende, ængsteligt tvivlende Blik ud over de hvide, kendte Marker. Verden syntes den paa en eller anden Maade fremmed og uklar. Den vendte sig,

efterladende den døde Ilder paa Isen, og gik smertefuldt tilbage i sit dybe, blodplettede Spor. Lige foran den var Aabningen i Træstammen, Vejen til det Skjul, den saa fortvivlet higede efter. Loven for Naturens Aristokrater, der paa den fineste Maade virkede selv i denne yderste Time, forbød Ræven at overgive sig til Døden paa den aabne Marks gabende Offentlighed. Med sine sidste Kræfter kravlede den ind i Stammen, indtil kun dens buskede Halespids stak frem og forraadte den. Der lagde den sig ned med den ene Pote over Snuden og sank ind i den lange Søvn. I en Time bed Frosten haardt paa Markerne og stivnede til Sten de Legemer, der indtil nu var saa hede af ivrigt Liv. Saa kom Sneen tæt og tavs, fyldte Tomheden med sin bevægelige Taage og begravede alle Vidnerne om Kampen.

SOL-ØRNEN

Jim Horner syntes at den store hvidhovede Ørn var selve det levende Udtryk for Bjerget og Søen, for den høje, ensomme Granittop og for det dybe ensomme Vand ved dens Fod. Naar hans Kano jog ned ad den sidste Hvirvel og ligesom atter kom til Aande idet den flød ud paa Søens stille Vand, plejede Jim at hvile Aaren over Lønningen og se forventningsfuldt i Vejret. Hans skarpe, langsynede Øjne gled først over den blaa Himmelbue for at søge efter de brede, ubevægelige Vingers langsomme Rundkredse, og hvis Himlen var tom for dette fjærne Væsen, fløj hans Blik straks hen til den udgaaede Fyr, der stod ensom paa en nøgen og forreven Afsats af Bjerget, som han kendte under Navnet „*Old Baldy*“. Der var han næsten sikker paa at se den store Fugl sidde ubevægelig og majestætisk, stirrende mod Solen. Medens han rygende og ørkesløs flød om, hvilende efter sin lange Kamp med Strømhvirvlerne, plejede han at iagttage den, indtil Uendeligheden og Ensomheden krøb ind over ham og gjorde ham nedtrykt. Naar der omsider kom et gennemtrængende Skrig, svagt og fjernt, men uhyggeligt fra Fyrretoppen, kastede Ørnen sig ud fra sin Gren paa aabne Vinger og skruede sig enten opad i det blaa, eller baskede bort over de tætte Fyrretoppe til en eller anden Kløft imellem Bjergene, som skjulte dens Rede.

En Dag da Jim som sædvanlig kom ned ad Floden og standsede for at se efter den store Fugl, ransagede han forgæves baade Himmel og Klippeside. Til sidst opgav han Eftersøgningen og paddlede ned ad Søen, med en Følelse af at have mistet noget. Noget af Ensomhedens Pragt var forsvundet. Men straks efter hørte han over Hovedet Slaget og Fløjtet af uhyre Vinger. Da han saa op, fik han Øje paa Ørnen, som fløj hen over ham, saa lavt at han kunde skelne det haarde, faste og utæmmelige Blik i dens sorte og gyldne Øjne, idet den saa ned paa ham med en Slags uudgrundelig Udfordring.

Han lagde ogsaa Mærke til en Særegenhed, som han aldrig havde set hos nogen anden Ørn. Den havde umiddelbart over det venstre Øje en Streg af næsten sorte Fjer, der formede sig som et bistert og uheldssvangert Øjenbryn. Fuglen bar i sine Kløers Greb en stor, blinkende Sø-Ørred, som den rimeligvis havde snappet fra en Fiskeørn, og Jim var i Stand til at se alle dens Vingefjer, mens Vinden summede i deres tætte Ribber. Ørnen fløj med en voldsom Kraft, der var ganske ulig dens lette Svæven i Højden, og steg gradvis opad, passerende Klippekanten med Vagttaarns Fyrren og forsvandt over Kanten af en Afsats, der for Horner saa ud som en almindelig Rift tværs over Bjergsiden.

— Det er sikkert der, den har sin Rede, mumlede Horner ved sig selv.

Og da han huskede den koldblodige Udfordring i Fuglens gule Blik, kom han pludselig i Tanker om, at han godt kunde lide at se en Ørns Rede. Han havde mere end Tid nok. Han havde ikke nogen særlig Hast med at komme tilbage til Nybygden og Sladderen i Købmandshandelen ved Korsvejen. Han vendte sin Kano mod

Land, løftede den ud af Vandet, skjulte den mellem Buskene og gik lige mod *Old Baldy's* Fjeldside.

Den nedre Skraaning, en Forvirring af væltede Klippeblokke og faldne Træstammer, der dækkedes af Fyrreskovens lydløse Tusmørke, var vanskelig at bestige. Skønt Horner var en erfaren Skovmand, var hans Fremskridt saa langsomt og den blikstille Hede saa nedtrykkende paa hans Utaalmodighed, at han næsten var ved at opgive det ørkesløse Vovestykke, da han pludselig kom Ansigt til Ansigt med en ubestigelig Klippevæg. Den pludselige Standsning af hans Fremrykken var netop hvad der var nødvendigt for at afstive hans vaklende Beslutning. Han forstod den Trods, som hans livlige Fantasi havde fundet i Ørnens Blik. Well, han modtog Udfordringen! Han lod sig ikke trumfe af en Smule Klippe. Kunde han ikke klattre over den, saa kunde han gaa rundt om den; men han vilde finde Reden!

Med et haardnakket Udtryk i Øjnene begyndte Horner at arbejde sig Vej mod højre langs Foden af Klippen. Idet han tog Nytte af hver Tomme Stigning, som han kunde opnaa, fandt han omsider til sin Tilfredshed, at han havde naaet tilstrækkelig Højde til at komme klar af Skovens Tusmørke. Da han saa ud over dens Toppe kølede en let Brise hans svedige Pande, og han tog fat igen med friske Kræfter. Snart efter blev Skraaningen en Smule lettere, Fodfæstet sikrere, og han steg hurtigere opad. Den staalblaa Sø og Fyrretoppenes højkammede, mørkegrønne Hav begyndte at rulle sig ud under ham. Endelig kom han rundt om et Hjørne af Afgrunden, og lige foran ham, slynget omtrent et hundrede Fod i Vejret over hans Hoved, laa den udoverragende Klippekant kronet med den udgaaede Fyr, hvor han plejede at se Ørnen sidde. Netop som han ubevægelig stod og saa

derop, kom der et Sus af store Vinger, og pludselig sad selve Ørnen knejsende paa sit høje Sæde; Horner syntes det saa ud som stirrede den lige ind i Solen.

Da Horner genoptog sin Klatring, vendte den store Fugl sit Hoved og gloede ned paa ham med en ironisk Vedholdenhed, som hverken forraadte Frygt eller Forundring. Sikker paa at Reden maatte ligge et eller andet Sted indenfor Synskredsen af Ejerens Vagttaarn, satte Horner nu sine Anstrengelser ind paa at naa den udgaaede Fyr. Med umaadelig Besvær og en Del Saar paa Arme og Ben, lykkedes det ham at komme over den takkede Klipperevne, som delvis adskilte den fremspringende Klippemole fra den egentlige Bjergside. Saa drog han sig møjsommeligt og trodsigt op ad den splintrede Skraaning, stadig tvunget rundt til højre, indtil der under ham aabnede sig en Afgrund, som det ikke var sundt for nervøse Folk at kigge ned i. Han følte, at en Skæbne, noget forskellig fra Lots Hustrus, vilde blive hans, dersom han saa sig altfor nysgerrig tilbage, hvorfor han fæstede Øjnene paa sit ophøjede Maal og pressede paa opad med et Hastværk, der nu blev noget feberagtigt. Han begyndte at forstaa, at Ironien i Ørnens vedholdende Blik maaske ikke var saa uretfærdig.

Ikke før Horner havde overvundet Skrænten, og forpustet men sejrsstolt naaede selve Foden af Fyrren, rørte Ørnen sig. Saa bredte den med ringeagtende Langsomhed sine Vinger ud — som om det ikke var Frygt men Modvilje mod denne ubudne Gæst, der bød den forsvinde — kastede sig i en lang, pragtfuld Flugt ud over Afgrunden, og steg saa i en vidtstrakt Spiral op til sit utilgængelige Udsyn i det Blaa. Lænet mod Fyrrens afblegede og arrede Stamme iagttog Horner dens majestætiske

Flugt i nogle Minutter, mens han atter kom til Aande og dybt inddrak den kølige sitrende Luft.

Saa vendte han sig om og saa ud over Bjergsiden.

Der laa den, saa han helt kunde overse den, Reden, som han havde klatret saa langt for at finde. Den var ikke mere end hundrede Alen borte. Men ved første Øjekast syntes den haabløst ude af Rækkevidde. Kløften, som adskilte den Afsats, hvorpaa den laa, fra den fremspringende Klippe med Fyrren, var ikke mere end tyve Fod bred, men Bunden naaede øjensynlig ned et eller andet Sted ved Foden af Bjerget. Der var ingen Vej at komme over paa det Sted. Men Horner havde en Tro til, at der maatte findes en Vej over eller rundt om enhver Hindring i Verden, hvis man kun standhaftigt nok vedblev at søge efter den.

For at se efter en Vej til Ørnens Rede, kæmpede han sig fremad, rundt om den ydre Side af Udløberen, ned ad en forreven Hældning og tværs over en smal og svimlende Bjærgryg, der snart bragte ham op paa en anden Kant af Skrænten, som vendte imod Sydøst. Medens han klamrede sig fast med Fødderne og den ene Haand og tørrede sin dryppende Pande med Ærmet, kiggede han i Vejret og saa hele Bjergets Højde ubrudt og forfærdende strakt himmelhøjt over sig.

Men dette højtidelige Syn kuede ikke i mindste Maade Horner.

— Se — se, udbrød han grinende af Tilfredshed, jeg *har* min Salighed narret den Afgrund der!

Af Verden under ham havde han nu et Overblik, der var næsten overvældende ubegrænset, men af Bjerget og Skuepladsen for hans Foretagende kunde han kun se Strækningen lige oven over ham. En lille Beregning overbeviste ham imidlertid om, at alt hvad han havde

at gøre var at blive ved lige opad henved halvandethundrede Fod, og saa snart som Skrænten tillod det, arbejde sig rundt tilvenstre og stige ned til Reden fra oven. I Forbigaaende besluttede han, at hans Tilbagerejse skulde blive gjort ad en anden Side af Bjerget, en hvilkensomhelst anden hellere end den, han saa ubesindig havde valgt at stige opad.

De sidste halvandethundrede Fod var for Horner som en Mil, men endelig beregnede han, at han havde naaet nok i Højden. Samtidig følte han Skrænten blive lettere. Idet han tog Vejen til venstre, kom han ind paa en smal Afsats, langs hvilken han kunde bevæge sig sidelæns ved at klamre sig til Klippen. Snart efter videde den sig ud til en Sti, ad hvilken han kunde gaa næsten i Ro og Mag. Mørkegrønt, bræmmet med de sølvglinsende Vande bredte det vilde, udstrakte Øde sig langt under ham som et uhyre Amfitheater. Det var Ødemarken, som han kendte saa godt i Detailler, men som han aldrig før havde set som et Hele, og Synet heraf fasthold ham nogle Øjeblikke i en Tilstand af Overraskelse og Ærefrygt. Da han endelig løsrev sit Blik fra det majestætiske Syn, saa han omtrent tolv Alen under sine Fødder Genstanden for sin Søgen. Denne Luftens Konges Rede havde ikke meget at prale af med Hensyn til Arkitektur, den saa ud som en almindelig Vognladning Grene og Bark og groft Græs, tilsyneladende kastet hulter til bulter paa den snævre Afsats. Men i Virkeligheden var dens Beliggenhed saa kyndig kilet ind mellem Klippesprækkerne, dens Bygning saa kunstfærdigt sammenvævet, at de voldsomste Storme, som piskede dette høje Sæde, var magtesløse imod den. Det var en sikker Trone, ligegyldig hvilke Orkaner der maatte rase rundt om den.

Halvt oprejst i Reden sad to Ørneunger, næsten fuldvoksne og saa nær fuldfjerede, at Horner undrede sig over, hvorfor de ikke tog til Vingerne, da han nærmede sig. Han vidste ikke, at disse kongelige Ynglinges hjælpeløse Periode vedbliver, selv efter at de ser ud til at være lige saa store og vel i Stand til at tage Vare paa sig selv som deres Forældre. Det var ogsaa en Overraskelse for ham at se, at de var ganske ulig deres Forældre i Farve, idet de var sorte over det hele fra Hoved til Hale, istedet for den dybe, brune Farve med snehvidt Hoved, Hals og Hale. Medens han stirrede, fattede han langsomt, at Mysteriet med den sjældne „Sorte Ørn“ var opklaret. Han havde engang set en, der fløj tungt lige over Trætoppene, og troet, at han havde gjort en ny Opdagelse, men nu kom han til den rigtige Slutning, at det kun havde været en Unge i dens første Fjerbeklædning.

Mens han stirrede paa de to unge Fugle, besvarede de interesseret hans Blik og iagttog ham med faste, gule, uforfærdede Øjne under de flade, bistre Bryn. Med de højskuldrede Vinger halvt løftede saa de ud, som de var rede til at hævne enhver Fortrolighed, den indtrængende Fremmede maatte tænke paa.

Horner laa paa sin Afsats med Ansigtet nedad og undersøgte den lodrette Klippe under sig efter en Vej til Reden. Han havde ikke nogen bestemt Mening om, hvad han vilde gøre, naar han kom derned; hvis det var muligt, vilde han maaske tage en af de kongelige Afkom med sig, og more sig med at prøve paa at tæmme den, men i hvert Fald haabede han ved en nærmere Undersøgelse, paa en eller anden Maade at forøge sit temmelig mangelfulde Kendskab til Ørne.

Og som han i næste Øjeblik lærte, var dette Haab aldeles ikke uberettiget. Han var i Færd med forsigtigt at

lade sig glide ud over Klipperanden, mens han følte efter det svage og usikre Fodfæste, da Luften paa en Gang fyldtes med et mægtigt Vingebrus, som næsten overvældede ham. En stiv Vingespids stødte saa haardt til ham, at han mistede sit Tag i Afsatsen, og med et Skrig af Forfærdelse, som fik hans Angriber til forbløffet at svinge ud, faldt han baglænds og styrtede lige ned paa Reden.

Det var alene Reden, som frelste ham fra en øjeblikkelig Død. Sejg og elastisk brød den hans Fald, men samtidig kastede dens Elasticitet ham bort, og i Tilbagekastet faldt han rullende og stødende ned ad de stejle Skrænter under Afsatsen med Ørnenes Skrig i sine Øren og med en knugende Fornemmelse i sit Hjerte af, at den sollyse Verden, som slog Vejrmøller og Kolbøtter for hans omtaagede Blik, var det sidste han fik at se af Livet. Til hans dunkle Overraskelse standsede han med et Bump og laa stille, idet han klamrede sig fortvivlet til en Busk, der rev ham i Ansigtet. I samme Øjeblik faldt en flagrende Klump af Fjer og rasende Klør oven paa ham. men kun for med et hæst Skrig at kravle bort saa hurtigt som muligt. Han havde slaaet til en af de unge Ørne i Faldet, kastet den ud fra Reden og bragt den med sig ned til denne lavere Afsats, som havde givet ham en saa betimelig Tilflugt.

I nogle Minutter laa han fortvivlet klamret til Busken og stirrede lige opad. Der saa han begge de gamle Ørne ophidset kresende, skrigende og stirrende ned paa ham, og Kanten af Reden, der var bleven noget brøstfældig ved hans mærkelige Angreb, hængende ud over Afsatsen omtrent tredive Fod ovenover ham. Omsider kom han igen til Sans og Samling og vendte forsigtig Hovedet, for at se om der var Fare for, at han skulde falde, hvis han

slap sit Tag i Busken. Hans Smerter, som syntes spredt over hele Kroppen gjorde ham ør i Hovedet, men til Trods derfor lo han højt, da han saa, at Busken, som han saa fortvivlet klamrede sig til, stod paa en rummelig Platform, hvorfra han umulig kunde falde ned. Ved denne mærkelige, uforstaaelige Lyd af menneskelig Latter standsede Ørnene deres Skrig og svang sig højere i Vejret.

Smerteligt og med megen Vanskelighed rejste Horner sig til en siddende Stilling og prøvede at finde ud af, hvor alvorlig han var saaret. Det ene Ben var ganske hjælpeløst; han følte henover det og kom til det Resultat, at det ikke var brækket, men til det Brug man gør af et Ben kunde det, i det mindste for Øjeblikket, lige saa godt have været en tom Gamasche, uden for saa vidt som det smertede afskyeligt. Hans venstre Arm og Skulder syntes heller ikke at være meget andet end unyttige Byrder, og han tænkte med Undren paa, hvorledes saa mange Kvæstelser og Slag kunde finde Plads paa et menneskeligt Legeme, der ikke var over Middelstørrelse. Da han imidlertid med uendelig Lettelse havde overbevist sig om, at ingen Ben var brækkede, bed han Tænderne barskt sammen og saa sig omkring for at faa et Overblik over Stillingen.

II

Afsatsen, hvorpaa han havde fundet Tilflugt, var øjensynlig isoleret. Den var omtrent halvtredsindstyve Fod i Længden og forsvandt ved begge Ender ind i den stejle Klippeside. Den havde en Bredde af omtrent femogtyve Fod, og dens Flade, der var næsten vandret, indeholdt noget Jord i Klippehulerne. Et Par smaa, mørkegrønne

Fyrretræer, en slank, ung Sølvbirk, nogle Totter, stormslaaet Græs og et Par Buske Smaaklokker saa blaa som den klare Himmel ovenover dem, mildnede Ødet paa den lille højtliggende Terrasse. Et Sted bagude viste en Strækning af klart Grønt og en Haandsbred Fugtighed paa Klippen, at en lille Kilde sivede ud fra en Kløft for at holde den ensomme Oase paa Granitten frisk og i Live.

Paa Afsatsens yderste Kant sad den unge Ørn, som var faldet ned sammen med ham, og betragtede ham med vild Frygt. Horner opdagede med en Slags Sympati, at selv Fuglen, trods Vingerne, ikke var undsluppet Affæren uden Skade. Den ene af dens sorte Vinger blev ikke holdt saa stramt op som den anden. Han haabede, den ikke var brækket. Mens han ubestemt grundede over dette ubetydelige Spørgsmaal, udmattede hans Smerte ham, saa at han sank tilbage og endnu engang laa stirrende op paa Ørnene, der stadig kresede ophidset over Reden. I en Udmattelse, der delvis var Søvn, delvis Bevidstløshed, lukkede hans Øjne sig. Da han aabnede dem igen, var Solen nogle Timer lavere og naaet saa langt mod Vest, at Afsatsen var i Skygge. Hans Hoved var nu fuldstændig klart, og hans første Tanke var at komme tilbage til Kanoen. Med pinefuld Anstrengelse trak han sig hen til Kanten af Terrassen og saa ned. Nedstigningen var paa dette Sted næsten lodret paa omtrent hundrede Fod. I fuld Besiddelse af sine Kræfter vilde han finde det vanskeligt nok, i sin nuværende Tilstand saa han klart, at han ligesaa godt kunde kaste sig ud som at forsøge at klatre ned.

Imidlertid var han endnu ikke modløs og slæbte sig langsomt henimod den anden Ende af Terrassen, hvor den unge Ørn sad og iagttog ham. Da han nærmede sig, løftede Fuglen sine Vinger, som om den vilde kaste sig

ud og prøve det Element, den endnu ikke havde lært at beherske. Men den ene Vinge faldt ned, som om den var saaret, og den vidste, at Forsøget vilde blive skæbnesvangert. Saa aabnede den vredt sit Næb og hoppede bort til den anden Ende af Terrassen. Men Horner havde i det Øjeblik ikke sin Opmærksomhed henvendt paa Fuglen. Han stirrede ned ad Skrænten og indsaa, at denne Afsats, som havde vist sig at være hans Frelse, nu var hans Fængsel og troligt nok ogsaa vilde blive hans Grav.

Idet han tænderskærende af Smerte sank tilbage mod Klippen, bestræbte han sig for at samle sin Opmærksomhed om den Opgave, han stod overfor. Vilde han dø af Tørst eller Sult i denne høje Ensomhed, før han kunde komme tilstrækkelig til Kræfter til at klatre ned? Tanken bragte hele hans trodsige Bestemthed i Bevægelse. Han *vilde* holde sig i Live, og dermed var det afgjort. Han *vilde* blive rask, og saa vilde Nedklatringen ikke være nogen større Sag. Da dette Punkt var bestemt, lod han det gaa ud af sine Betragtninger og vendte sine Tanker til Midlerne og Maaderne. Naar alt kom til alt, var der denne lille Traad af en Kilde, som dryppede ud fra Klippen. Han vilde have nok at drikke. Og hvad der angik Føde — hvormeget værre vilde det ikke have været, om Afsatsen havde været et nøgent Fjeldstykke! Her havde han noget Græs og Rødderne af nogle Planter og Buske. En Mand kunde holde sig i Live med den Slags Føde, hvis han havde Vilje nok. Og som den sidste Tilflugt var der den unge Ørn! Denne Tanke var imidlertid alt andet end tiltrækkende for ham, og det var med Øjne, der viste mere Velvilje end Appetit, at han skævede hen til sin Medfange, som sad ubevægelig paa den anden Yderkant af Afsatsen.

— Det skal alligevel gaa haardt til, Kammerat, hvis jeg skal til at æde dig, mumlede han med et forvredent Grin. Der er ingen Tvivl om, at vi begge to er i Klemme, og jeg vil spille ærligt Spil saa længe jeg kan.

Mens han grundede, gik der en stor Sky hen over hans Hovede, og da han saa op, saa han den ene af Ørnene svæve lavt over Afsatsen. Det var Hannen, hans gamle Bekendt, som stirrede ned paa ham under det mærkelige sorte Bryn. Den bar en stor Fisk i sine Kløer og vilde tydeligvis give sin fangne Unge Føde, men var ikke ganske dristig ved at nærme sig det mystiske Menneskevæsen, der havde været i Stand til næsten som paa Vinger at trænge ind i dens Ørnerede, Horner laa ubevægelig som en Sten og iagttog den gennem halvt lukkede Øjenlaag. Den unge Ørn, der saa Føden saa nær, aabnede sit Næb højt og skreg ivrigt, mens Moderen, der var større, men mere vild og mindre resolut end sin Mage, fløj rundt højt oppe med skarpe Advarselsskrig. Ude af Stand til længere at modstaa sin hungrige Unges Anraab, svævede den store Fugl omsider ned over den, lod Fisken falde næsten i dens Kløer og strøg bort med et Par hastige Slag, der forraadte dens Ængstelse.

Da Ungen glubende faldt over sit Maaltid, sønderrev det og slugte det i store Stykker, trak Horner Vejret dybt.

— Her kommer jeg med, Kammerat! udbrød han. Naar jeg kan mønstre Appetit til den Slags Kost, kommer jeg og deler med dig, hvis du ikke har noget imod det.

Efter at have undfanget den Ide, blev Horner grebet af Frygt for, at Fangen pludselig skulde faa Kræfter til Flugt og stikke af. Den Tanke lod ham ikke i Ro. I sin Lomme bar han altid en Rulle svær Laxesnøre og et

Den bar en stor Fisk i sine Klør og vilde tydeligvis give sin fangne Unge Føde, men var ikke ganske dristig ved at nærme sig det mystiske Menneskevæsen. (Pag. 86)

Stykke Kobbertraad, som han kunde faa Brug for i hundrede Tilfælde i Skoven, og han besluttede at fange den unge Ørn og tøjre den sikkert til en Busk.

Hans første Indskydelse var at begynde dette Foretagende straks. Med største Anstrengelse lykkedes det ham at trække sin tunge, uldne Jagtskjorte af, for at bruge den som en Toreador bruger sin Kappe til at indvikle sin Modstanders farlige Vaaben i. Saa slæbte han sig tværs over til den anden Ende af Afsatsen og forsøgte at faa Fangen op i et Hjørne. Det var han imidlertid ikke hurtig nok til. Med en Flagren og et Skrig slap Fuglen fra ham, og han indsaa, at han vilde gøre bedre i at udsætte denne Forretning til Morgenen. Han kravlede derfor tilbage til sit Hul ved Busken og sank yderlig udmattet sammen. Det var først da den skarpe Kulde, som kommer med Solnedgangen, belærte ham om Nødvendigheden, at han var i Stand til at give sig i Kast med den lange, pinefulde Opgave at faa sin Skjorte paa igen.

Natten igennem fik han nogen afbrudt Søvn, skønt Lejets Haardhed forværrede Smerterne, i de Saar, han havde faaet. Ved Daggry saa han Ørnen komme igen, denne Gang mere tillidsfuld og rolig, for at fodre Fangen. Da den var forsvunden, prøvede Horner paa at bevæge sig. Efter Nattens Kulde og det haarde Leje var han nu næsten hjælpeløs. Først da Solen var kommen højt nok til at gennemvarme ham, og efter at han havde bearbejdet sine Arme og Ben ufortrødent i over en Time, følte han sit Legeme, som om det igen en Gang kunde være ham til Tjeneste. Saa trak han atter Skjorten af og gav sig i Færd med at fange den vrede Fugl, som han havde udset til sin Redningsmand.

Skønt Smerterne, der foraarsagedes af hver eneste

Bevægelse, ikke var mindre stærke end de havde været den foregaaende Eftermiddag, følte han sig nu i Besiddelse af flere Kræfter. Før han begyndte Jagten, rev han en Strimmel af sin Skjorte til at binde om den unge Ørns Ben, for at kunne tøjre den fast uden at saare den. Fuglen var pludselig blevet af største Værdi for ham.

Varsomt begyndte han at nærme sig sidelænds hen ad Afsatsen for at give sit Bytte den mindst mulige Plads til Flugt. Da han kom nærmere, vendte Fuglen sig med den usaarede Vinge truende løftet imod ham, og det vældige Næb vidt opspærret. Horner var nu saa optaget af Jagten, at han næsten glemte Smerten i det Ben, som han slæbte stift efter sig, og mens han forsigtig krøb frem, holdt han den tunge Skjorte parat til at kaste. Imens sad den unge Fugl ubevægelig og vagtsom med de vilde Øjne haarde som Glas.

Endelig opdagede Horners øvede Øje en svag Dirren og Rykken i Fuglens Legeme og en uvilkaarlig Rejsning af Fjerene, som varslede ham om, at den var i Færd med at springe til Side. Øjeblikkelig kastede han Skjorten, idet han holdt fast ved Ærmet. Ved et enestaaende Held, som han slet ikke havde gjort Regning paa, aabnede den sig i Kastet og faldt lige over Fuglens Hals og den saarede Vinge, blændede den og gjorde den fuldstændig forstyrret. Med et kvalt Skrig sprang den i Vejret med begge de fægtende Kløer udspredte, men i samme Sekund havde Horner fat i den anden Vinge, trak den ned og kastede sig hen over den, for at undertrykke de farlige Kløer. Han følte dem sænke sig ind i hans saarede Ben, men det smertede allerede saa voldsomt, at en Smule fra eller til ikke betød noget. Et Par Øjeblikke efter havde han bundet sin Fange hjælpeløst

sammen og trak den hen til en stærk Busk midt paa Terrassen. Uden videre Vanskelighed viklede han Skjortestrimlen om dens ene Ben, snoede et Stykke Kobbertraad om og tøjrede den derpaa sikkert med nogle Alen af den dobbelt sammenlagte snoede Snøre.

Netop som han havde fuldendt dette til sin Tilfredshed og var i Færd med at tage den omviklede Skjorte af Ungen, fòr det igennem hans Tanker, at det var et Held, de gamle Ørne ikke havde været i Nærheden for at gribe ind. Da han kiggede op, saa han en mørk Skikkelse falde som et Meteor ud af det blaa. Han havde lige Tid til at kaste sig om paa Ryggen, løfte sin Arm for at skærme sit Ansigt og Benet for at modtage Angrebet, da dette lynsnare Nedslags Hvislen fyldte hans Øren. Uvilkaarlig lukkede han sine Øjne, men der kom intet Slag, med Undtagelse af det stærke Lufttryk i hans Ansigt. Ørnen, som ikke var helt dristig ved at give sig i Kast med det kampberedte Forsvar, havde aabnet sine Vinger, da den var nogle faa Fod over Afsatsen og svunget sig opad, og nu hang den dèr svævende og skrigende. Horner saa, at det var Hunnen, og rystede trodsig sin Næve mod den. Han følte sig overbevist om, at han ikke vilde være sluppen saa let fra det, hvis det havde været hans gamle Bekendt og Udfordrer, Hannen. Forbløffet og urolig slog Moderen sig nu ned paa Kanten af Reden ved Siden af den anden Ørneunge. Mens Horner holdt omhyggelig Øje med den, om den skulde vende tilbage til Angrebet, viklede han behændig Skjorten af og trak sig tilbage tidsnok til at undgaa et ondskabsfuldt Slag af den harmfulde Fanges Kløer. Efter en rasende Sliden og Hoppen i Tøjret og voldsomme Bid i Kobbertraaden syntes den pludselig at indse, at saadanne frugtesløse Anstrengelser var uværdige, og satte sig rolig

hen, som var den af Sten og stirrede uden at blinke paa sin Fangevogter.

Omtrent en Time efter, da Solen var bleven hed, og Horner, som havde slukket sin Tørst ved Kilden i Klippespalten, uden Held havde prøvet at tilfredsstille sin Sult ved Græsrødderne, kom den store Ørn med tunge Vingeslag igen til Syne over den anden Ende af Søen. Fra dens Kløer dinglede en livløs Ting, som Horner snart saa maatte være en And.

— Udmærket! mumlede han ved sig selv, jeg har altid holdt mere af Fugl end af Fisk.

Da Ørnen ankom, syntes den straks at bemærke noget forandret i Stillingen, for den kredsede langsomt rundt ovenover i nogle Minutter og gav skarpe, spørgende Skrig fra sig, men Ungens Anraab bragte den tilsidst ned, og den overlod den Byttet. I samme Øjeblik den var borte, krøb Horner hen til Ungen, som allerede var i Færd med at rive det varme Legeme i Stykker. Vred og sulten gjorde Fuglen Tegn til at kæmpe for sin Ret, men dens sidste Erfaring med sin uovervindelige Sejrherre havde skræmt den. Den hoppede pludselig bort i Tøjrets hele Længde, og Horner samlede det sønderrevne Offer op. Men da var hans Appetit borte. Han var endnu ikke stærk nok til en Kost paa raat Kød. Idet han atter kastede Byttet tilbage til dets rette Ejer, trak han sig møjsommeligt tilbage for at grave efter nogle flere Græsrødder.

Derefter kom Ørnen regelmæssig hver tredje eller fjerde Time med Føde til Fangen. Undertiden var det en Fisk — Ørred, en brun Stenbider eller en sølvglinsende Karpe — undertiden en And eller en Rype, undertiden en Kanin eller en Muskusrotte. Det var altid Hannen med den barske sorte Streg tværs over

den hvide Ansigtsside, som kom. Horner lagde hver Gang an paa straks at tage Byttet fra den vrede Unge og kastede det saa tilbage til den, ude af Stand til at tænke sig raat Kød som Føde. Endelig, om Eftermiddagen paa hans Fangenskabs tredje Dag, fandt han pludselig ud af, at det ikke var det raa Kød, men Græsrødderne han ikke kunde udstaa. Mens han undersøgte en smuk Søørred kom han i Tanker om, at han havde læst, at raa Fisk under visse Betingelser var udmærket Føde. De rette Betingelser var sikkert tilstede her. Skønt han stak noget kræsent til den store Ørred, lykkedes det ham ikkedestomindre at faa et saa godt Maaltid ud af den, at der ikke var meget mere end Hoved og Hale at kaste tilbage til Fangen.

— Bryd dig ikke om det, Kammerat! sagde han alvorligt, næste Gang skal jeg dele ordentligt med dig. Men du har faaet mere end din Part paa det sidste.

Men Fuglen var saa fornærmet, at den i lang Tid ikke vilde se til Levningerne og først besluttede sig til at sluge dem, da Horner ikke saa paa den.

Herefter faldt det ikke svært for Horner at deltage i sin Fanges Maaltider, hvadenten det var Fisk, Pattedyr eller Fugl, og med det iskolde Vand fra den lille Kilde og af og til en Mundfuld Blade og Rødder levede han godt nok til at gaa frem mod sin Helbredelse. Hanørnen blev saa vant til hans Nærværelse, at den af og til slog sig ned ved Siden af Fangen og truede Horner med det gamle, køligt udfordrende Blik. Og af og til maatte Horner drive den bort, for at redde sin Del af Maaltidet fra den unge Ørns Gridskhed. Hvad Hunnen angik, saa forblev den uhelbredelig mistænksom og protesterende. Fra den øverste Afsats, hvor den hengav sig til Omsorgen for den anden Unge, skreg den

sine Trusler og Forbandelser ned; men den vovede aldrig nogen videre Tilnærmelse.

I en hel Uge rullede Dagens og Nattens nøgne Timer over Bjergtoppen, før Horner begyndte at føle sig stærk nok til at prøve en Nedstigning. Hans Arm og Skulder var næsten raske, men hans Ben forblev, til Trods for vedholdende Gnidning og Omslag med vaad Jord, praktisk talt hjælpeløst. Det kunde ikke bære hans Vægt blot et Øjeblik. Hans første Forsøg paa at komme ned gav ham at forstaa, at han ikke maatte have for stort Hastværk. Der gik næsten endnu en Uge før han, efter Forsøg paa at bestige Skrænten ovenover, følte sig sikker paa at kunne trodse den frygtelige Afgrund underneden. Saa tænkte han paa Ørneungen, hans modvillige og fornærmede Frelser! Efter en haard Kamp, som baade hans Arme og Ben bar Mærker af Maaneder efter, fangede han endnu en Gang Fuglen og undersøgte dens saarede Vinge. Vingen var ikke brækket, og han saa, at Ejeren til rette Tid vilde være i Stand til at flyve, maaske lige saa tidligt som dens heldigere Broder i Reden ovenover. Tilfreds hermed løste han alle dens Baand og sprang tilbage for at undgaa den utæmmelige Unges Gengæld med Næb og Klør. Uden Forbavselse over sin pludselige Frihed flagrede Ungen vredt bort til den anden Ende af Afsatsen, og efter at Horner havde faaet sin uundværlige Skjorte tilbage, begyndte han at klatre ned ad Bjerget, hvis Stigning han saa ligegyldig havde vovet sig opad et Par Uger i Forvejen. Idet han lod sig glide udover den svimlende Kant, vendte han Blikket opad og saa Hanørnen krese langsomt ovenover og stirre ned paa ham med den gamle Udfordring i sine aldrig blinkende, gyldne Øjne.

— Du gaar formodentlig af med Sejren! sagde Horner

og vinkede en alvorlig Hilsen til den uforstyrrelige Fugl. Men du er en Gentleman, og jeg takker dig for din venlige Gæstfrihed!

Det var endnu Morgen, da Horner begyndte at stige ned ad Bjerget. Det var Tusmørke, da han naaede Søen og kastede sig ned ved Siden af sin Kano, lammet af Udmattelse, Smerte og Nerveanspændelse. Fra Øjeblik til Øjeblik havde Afgrundens tavse Gab grebet ham gennem dansende Besvimelsers Fortryllelse og krampagtig Udmattelse, som om Bjergtoppens og Ensomhedens Magter kun havde sparet ham saa længe, for til Slut ubønhørligt at knuse ham. Omsider havde han sejret, mere ved den menneskelige Aands stejle Ubændighed end ved noget andet. Men aldrig siden kunde han tænke paa den skrækkelige Nedstigning, uden at hans Hjerte stod stille. Endnu i tre Dage slog han Lejr ved Søen for at komme til Ro og Kræfter, før han genoptog sin Rejse nedad den vilde Flod til Nybygden, og mange Gange om Dagen viftede han sin Hilsen opad mod den store, ligegyldige Fugl med det hvide Hoved, som kresede i det fjerne Blaa, eller stirrede mod Solen fra sit højtliggende Vagttaarn i Fyrren. —

III

Et Par Aar senere faldt Horners Vej gennem en stor By mange hundrede Mile fra *Old Baldy's* graa Top. Han varetog en Udstilling af Kanoer, Snesko og andre af hans skovelskende Landsmænds typiske Produkter. Paa sin første ledige Morgen fandt han næsten instinktivt Vej til den Park, hvor Byen gemte mærkelige Fanger, Naturens utæmmede Forviste, uforsonlige Fremmede i Pels og Hud

og Fjer, som Mængden kunde gabe paa gennem Jerngitre.

Han vandrede uden Maal og Med forbi nogle latterlige gedelignende Hjorte, som ikke interesserede ham, og kom pludselig til en Indhegning, der indeholdt en Elgtyr, to Køer og en aargammel Kalv. Kalven var klodset og saa ud til at være ganske tilfreds med sine Omgivelser. Køerne var falmede og mølædte, men i god Foderstand. Han havde aldeles ingen Interesse for dem. Men Tyren, en prægtig, sortskuldret, langsnudet Tyr, hvis nye Takker netop begyndte at vokse ud fra dens svære Pande, tiltalte ham overordentlig. Det skønne, tungsindigt udseende Dyr stod imellem sin Familje, men knejsede højt over dem og syntes at være ubevidst om deres Nærværelse. Den holdt sin lange følsomme Mule højt for at fange Brisen, der drev køligt ned fra Nord, og det syntes for Horners Fantasi, som om den ikke saa Gittertraaden, men Nordens kølige, mørkegrønne Fyrretykninger, de forblæste Ødemarkers Stammer, de brede Liljeblade flydende i en beskyttet Vig, og den store lavkystede Sø, hvis Vande glimtede rosenrødt i Solnedgangen.

— Det er en Skam, brummede Horner, at holde et Kreatur som det dér spærret inde i saadan en Kyllingkasse.

Og han gik videre, som var han selv en Fange, og følte pludselig Hjemve efter Lugten af Fyrreskovene.

Det var i denne Sindsstemning, han naaede hen til et stort kuplet Bur, der indeholdt Høge og Ørne. Det var et smudsigt og uordentlig Sted med nogle faa, uhyggeligt udseende, udgaaede Træer sat op indvendig, for at bilde Fangerne ind, at de var fri. Horner kastede et hastigt Blik derind og skyndte sig forbi, rasende ved Synet af disse Himlens storvingede Eventyrere, der Dag efter Dag

var dømte til en saa spagfærdig Ensformighed. Men netop som kan kom op til Burets yderste Ende, standsede han med et underligt Ryk i Hjertet. Han fik Øje paa en stor, hvidhovedet Ørn, som sad ubevægelig oprejst paa en udgaaet Gren tæt til Gitteret og stirrede ufravendt gennem det, ikke paa ham, men lige ind i selve Solen.

— Sludder! Det er ikke muligt! Der er Millioner af skaldede Ørne i Verden, mumlede Horner misfornøjet.

Det var den højre Side af Fuglens Hovede, som var vendt mod ham, og det var selvfølgelig snehvidt. Ligeledes var det, som Horner sagde til sig selv, naturligvis Højden af Urimelighed at tro, at denne alvorlige ubevægelige Fange, som gennem Gitteret stirrede ud paa Solen, kunde være hans gamle Ven fra den nøgne Top. Ikke desto mindre var der noget i ham som fastholdt, at saaledes var det. Hvis blot Fuglen vilde vende Hovedet. Omsider stak Horner to Fingre i Munden og fløjtede saa gennemtrængende, at Publikum stirrede dadlende paa ham, og en tilfældig Politibetjent kom løbende for at se, om nogen havde signaliseret om Hjælp. Men Horner var ganske uvidende om den Interesse han havde vakt. Som Svar paa hans skarpe Kalden havde Ørnen meget langsomt og betænksomt vendt Hovedet og saa ham fast ind i Øjnene. Ja, dér var det mærkelige sorte Baand over det venstre Øje, og dér, ukuet af Nederlag og Fangenskab var det gamle, uforstyrreligt udfordrende Blik.

Horner kunde have grædt af Medynk og Hjemlængslens Medfølelse. De lange Dage paa Toppen, voldsomme af Smerte, lysblændede af Solen, forblæste og ensomme, i hvilke denne store, rolige Fugl havde holdt ham i Live, fløj allesammen gennem hans Tanker.

— Hør, gamle Kammerat, mumlede han, og lænede sig saa langt over Rækværket som han kunde, du har vel ikke tabt Modet? Jeg gad vide, hvem der har spillet dig det Puds. Men vær ikke bange. Jeg skal faa dig ud af dette her, om det saa skal koste mig et helt Aars Løn! Vent kun og se.

Og med sammenbidte Tænder vendte han sig om og skyndte sig ud af Haven. Den Fugl skulde ikke blive der en Nat længere, saa vidt det stod til ham.

Horner havde taget sin Bestemmelse, men han havde ikke Begreb om de Vanskeligheder, han skulde møde. Først blev han stillet overfor en Stenmur ved den simple og urokkelige Kendsgerning, at Fuglen ikke var til Salg for nogen Pris. Og den Nat gik han til Sengs rasende af Skuffelse og bespottede Hensigter.

Men under Forløbet af sine Anstrengelser og sin vrede Protest havde han udladt sig med en Del af sin Historie, og dette var, som en Sag af Interesse, bleven bragt videre til Formanden for det Selskab, der bestyrede Haven. Paa denne Mand, som var en sand Naturelsker og ikke en almindelig støvet Katalog med Ben og Tænder, gjorde Historien stærkt Indtryk og før Horner havde taget Beslutningen om, hvorvidt han skulde udgive et *habeas corpus* Skrift om sin fangne Ven, eller begaa Indbrudstyveri i Buret, kom der en Skrivelse, som indbød ham til en Samtale paa Formandens Kontor. Resultatet af denne Samtale var, at Horner gik straalende bort, endelig overbevist om, at der var Hjerte og Forstaaelse i Byen lige saa fuldt som paa Landet. Han var gaaet ind paa at betale Selskabet, hvad det simpelhen maatte koste at sætte et andet Eksemplar af samme Art i Stedet for Fangen, og han bar i sin Lomme en Ordre til øjeblikkelig Udlevering af Ørnen i hans Hænder.

For den praktiske Skovmand var der nu ingen Ophævelser og Ceremonier at komme igennem. Han beundrede den raske Maade, hvorpaa Vogteren af Fuglehuset udførte sit farlige Hverv og kom ud af den korte Dyst uden en Skramme. Sammenbundet lige saa forsmædeligt som en Kalkun, med det stolte Hoved i en Hætte, de farlige Klør omviklede og de himlende Vinger fastbundne, blev den prægtige Fugl overgivet til sin Redningsmand, som uden Hensyn til dens Værdighed rullede den ind i et Tæppe og bar den bort under Armen som en Byldt gamle Klæder.

Bag Byens Udkant havde Horner lagt Mærke til en høj, ensomtliggende Klippebakke, der syntes at egne sig til hans Formaal. Han tog en Sporvogn og kørte i en Time med Bundtet paa sine Knæ. Lidet anede hans Medpassagerer den Rigdom af Romantik, Trofasthed, Frihed og langtrækkende Erindring, der skjultes i det almindeligt udseende Bundt paa Knæene af den graaøjede Mand med det magre Ansigt. Ved Foden af Højen, paa en lurvet og nøgen Fælled, stod Horner af. Ad daarlige Stier, benyttede af Geder, tog han Vejen op ad Klippeskrænten. Gennem nøgne Kløfter og over brudte Rygninger kom han til sidst til en ensomtstaaende, stejl Klippe, hvorfra kun fjerne Tage og Master og Broer kunde ses, og langt borte det skarpe Glimt af Havet.

Stedet tilfredsstillede ham. Paa Klippens højeste Punkt løste han omhyggeligt sin Fanges Baand, slap den løs og sprang forsigtig og ærbødig tilbage. Den store Fugl sad lige oprejst, løftede sine Vinger halvt og sænkede dem igen som for at genvinde Ligevægten, saa' Horner uforfærdet i Øjnene og stirrede derpaa langsomt omkring sig og opad, ligesom for at være sikker paa, at der virkelig ikke var noget Gitter at slaa Vingerne imod. Omtrent

et helt Minut sad den der. Uden at have røbet noget ukongeligt Hastværk, spredte den derpaa sine Vinger ud i hele deres vældige Bredde og kastede sig ud fra Brinken. I et Par Sekunder slog den tungt, som om Vingerne var bleven uvant til deres Arbejde. Saa kom de i Takt, og den svang sig op i en mægtig stigende Spiral, som Horner iagttog med samfølende Glæde. Omsider, da den kun var et svingende Punkt i den blege, blaa Kuppel, vendte den pludselig og sejlede bort lige mod Nordøst, med en Hurtighed, som bar den ud af Syne i et Øjeblik.

Horner trak Vejret dybt, halvt i Længsel, halvt i Glæde.

— Dine gyldne Øjne kan se rasende langt bort, Kammerat, men jeg tænker, at selv ikke du kan skelne Toppen af *Old Baldy* paa denne Afstand. Du maa have set med dit Hjertes Øjne for at finde Vejen saa lige frem.

NAAR BLAABÆRRENE ER MODNE

BALD MOUNTAINS stejle, buede klippearrede Fjeldside havde trods al sin nøgne Barskhed et meget muntert Udseende i de sidste varme Straaler af den nedgaaende Sol. Der var ingen Træer, men hver lille Hulhed, hvert lille Plateau, hver Smule Skraaning, som ikke var for stejl til, at de klatrende Rødder kunde faa fat, var klædt med et Tæppe af Blaabærbuske. Bærrene, hvis dunkle, violblaa Tone var langt mere frisk og levende end naar de plukkes og bringes paa Markedet, var saa store og talrige, at de næsten skjulte Bladene, og de gav „Old Baldy"s strenge Skrænter et Udseende, som var de farvede med Kobalt.

Langt ude, hvor den øde, ensomme Dal allerede var forladt af Solen, saas en Flok Ænder, med lange, stift-udstrakte Halse og de korte Vinger i hurtigt Slag, flyve paa Linje udover en vild Engstrækning. Ovenover Søen, der slog mod Bjergets Fod, højt over Vandet, men under den Skyggelinje, som krøb op ad Bjergsiden, svævede en enlig Fiskeørn langsomt rundt og afventede Tusmørkets Kølighed, der vilde bringe de store Ørreder op til Overfladen for at æde. Den glatte Vandflade glimtede blegt, og hist og her viste voksende Cirkel-Krusninger, at de sultne Fisk begyndte at hæve sig.

Oppe i Solnedgangens Lysflod badede Blaabærrene sig og glødede, eftersom Lyset faldt, fik nogle Lighed med

Ædelstene, andre med Blomster. Omme paa den østlige Bjergside, som Solstraalerne ikke kunde naa, var der endnu Lys i Overflod, men det var blødt og køligt; og her begyndte de straalende Bær at miste deres Farve, da Halvmaanen, som netop nu hævede sig over den fjerne, takkede Skovkant, kastede sit spøgelseagtige Sølvlys over dem. Overalt var Blaabærtykningens bløde Kappe afbrudt af fremspingende Klippestykker og skarpe Revner, og paa Sydsiden, hvor Solnedgangen og Maaneopgangen blandede sig i indviklede Skygger, fik alt et spøgelseagtigt og uvirkeligt Udseende. Bjergets øverste Top, en afrundet Spids af hvid Granit, der var glattet af Aarhundreders Storme, skinnede som en Bavn.

De eneste Bærplukkere, som kom til *Bald Mountains* høje Skrænter, var de vilde Dyr, baade pelsklædte og fjerede. Men ingen var mere begejstrede og flittige end Bjørnene, og netop nu kom der fra de mørknende Skove nedenunder en gammel Hunbjørn og dens to halvvoksne Unger klatrende op.

De kom ad lette Stier, der løb i Zigzag omkring Fjeldstykker og Sprækker gennem Sol- og Maanelysets spøgelseagtige, lydløse Valplads.

Deres Skygger faldt snart til den ene, snart til den anden Side og udviskedes af og til pludselig, naar de to Lyskilder for et Øjeblik holdt hinanden i Skak. Da de omsider havde naaet et lille Plateau, hvor Bærrene var særlig store og talrige, standsede den gamle Bjørn, og de begyndte muntert at æde.

Paa disse aabne Højder var der ingen Fjender at holde Vagt imod, og der var ingen Grund til at være tavse eller forsigtige. Derfor aad Bjørnene støjende, rev de svulmende Bær af med Labberne og gumlede med smaa Tilfredshedsgrynt. Ingen anden Føde, uden maaske en

velfyldt Honningkube, smagte dem saa godt som Blaabærrene, og det var nu den Aarstid, hvor de aad ustandseligt for at blive fede nok til at modstaa Vinterens Strenghed.

Da Buskene omkring dem var plyndrede for den bedste Frugt, gik de laadne Grovædere rundt om Bjergsiden fra Solens Guld ind i Maanens Sølv. Solnedgangen var allerede blegnet, og Maanen var nu eneraadende overalt, med Undtagelse af et bredt Stykke søgrøn Himmel, der i Vest blaanede nedefter og gik over i Violet, til det rørte ved en smal, kobberfarvet Stribe i Horisonten. Skyggerne var nu, særlig paa Fjeldets Østside, bleven meget skarpe og mørke, mens de aabne Mellemrum var hvide og straalende og med den mærkelige Gennemsigtighed, som er særegen for høje, rene Luftlag.

Den lille Klippegryde, hvor Bjørnene nu fraadsede og hvor Blaabærrene var usædvanlig store og rigelige, stødte tilfældigvis paa den øverste Side ind imod Højden op til en snever og dyb Sprække. Ved Kløftens ene Ende groede en knortet Birk skraanende ud mod Rødderne i Klippens fattige Muld. Denne Kløft dannede ved sin usædvanlige Beliggenhed og ved, at Buskene groede tæt lige ud til Kanten, en ualmindelig lumsk Fælde.

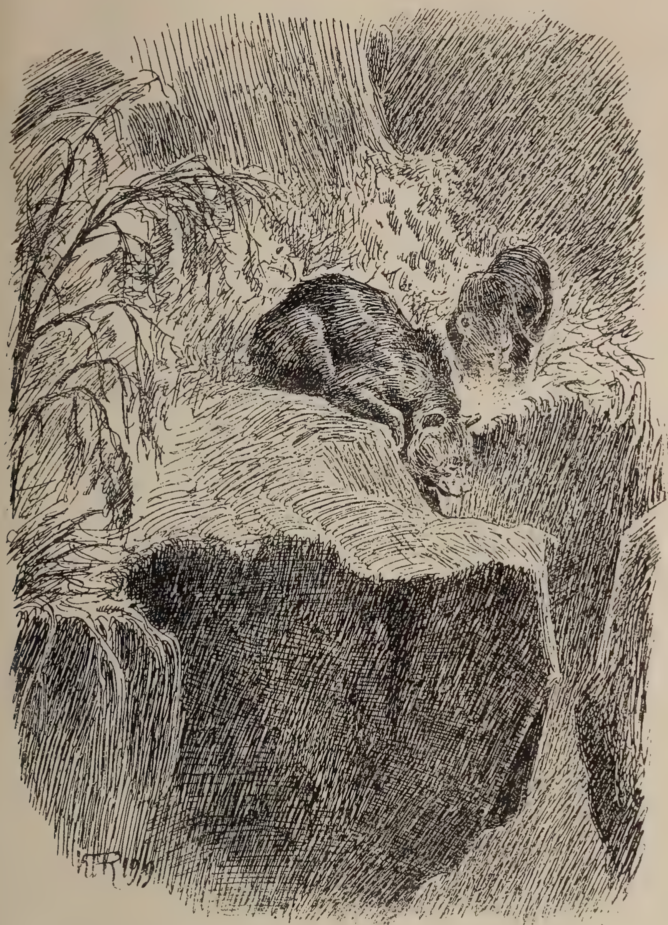
Den ene af Ungerne, som var født med en instinktmæssig Forsigtighed, holdt sig langt borte fra den farlige Skrænt, skønt den kun ubestemt forstod, at der var nogen Fare. Den anden var en af disse kluntede Fyre, der ikke er sjældnere mellem Dyrene end mellem Menneskene, og som kun faar Forsigtighed banket ind i sig ved Erfaring. Den havde ganske vist nok set den snevre Spalte mellem Blaabærpletten og den nøgne Højde ovenover, men hvad betød en lille Sprække i en saadan Stilling, hvor det ikke kunde blive til noget videre? Havde det været paa den anden Side af Klippegryden, vilde den have

frygtet en Afgrund og været paa sin Post. Men som det var og da det ikke saa farligt ud, tænkte den ikke videre over Sagen. Den fandt de bedste Bær voksende ganske nær Kanten af Sprækken, og i sin Glæde herover vendte den Ryggen mod Højden og satte sig godt tilrette paa Bagbenene for at nyde dem. Ved denne Bevægelse gav Buskene bag ved den efter, og pludselig styrtede den baglænds ned og forsvandt med et Rædselsskrig i den snevre Kløfts Mørke.

Kløften var omtrent tolv Fod dyb og fra fem til otte Fod bred helt ned til Bunden, hvor et Lag Jord og visne Blade mildnede Ungens Fald. Men da den naaede ned, var Luften saadan pumpet ud af den, at den i nogle Øjeblikke ikke kunde give nogen Lyd fra sig. Saasnart den fik Mælet begyndte den imidlertid at skrige og brøle ynkeligt efter Moderen.

Ved Ungens Skrig i Faldet var den gamle Bjørn styrtet saa hurtigt til Hjælp, at hun med Nød og Næppe undgik at falde bagefter. Hun standsede i sidste Øjeblik ved at plante Kløerne dybt i Blaabærrødderne og krøb nu sammen ved Skrænten, strakte Hovedet ud saa langt hun kunde og stirrede ængsteligt skrigende ned. Men da Ungens Stemme naaede hende nede fra Mørket, vidste hun at den ikke var slaaet ihjel, og hun vidste ogsaa, at den ikke var langt borte, hvorpaa hendes Hylen gik over i en gryntende Mumlen, der sikkert var ment som en Opmuntring. Den anden Unge kom samtidig skramlende til med klogt spidsede Øren, kastede et hurtigt og forsigtigt Blik udover Kanten og vendte saa tilbage til sine Blaabær med en misbilligende Mine, der sagde saa meget som, at den altid havde tænkt sig, den Klodrian af en Broder vilde komme i Ulejlighed.

I nogle Øjeblikke krøb den gamle Bjørn sammen paa

Saa begyndte hun at strække først den ene saa den anden store Forlab ud for at undersøge, om der skulde være nogen Revne eller Afsats i Klippen, der kunde give hende Fodfæste, saa hun kunde komme Ungen til Hjælp. (Pag. 108.)

Stedet og søgte at faa Øje paa Ungen. Da hendes Øjne omsider vænnedes til Mørket, opdagede hun den og saa, at den gik rundt paa Bagbenene og forsøgte at klatre op ad den glatte, lodrette Klippespids. Saa begyndte hun at strække først den ene og saa den anden store Forlab ud for at undersøge, om der skulde være nogen Revne eller Afsats i Klippen, der kunde give hende Fodfæste, saa hun kunde komme Ungen til Hjælp. Da hun intet fandt, gav hun sig atter til at hyle uroligt og gik langsomt langs med Kløften, mens hun prøvede hver Tomme for at finde et Sted, der var tilstrækkelig ujævnt til, at hendes stærke Klør kunde faa fat. I Maanens klare, hvide Lys, var det rørende at se hende, mens hun bøjede sig, krøb sammen og anstrengte sig, længselsfuldt rakt udefter, og af og til standsede for at lytte til de Smertens og Skrækkens Klager, som lød op til hende fra Mørket dernede.

Omsider naaede hun til Enden af Kløften, hvor det enlige Birketræ stod, og den skrækslagne Fange nedenunder fulgte nøjagtigt efter hende og rakte sig langs Klippen op imod hende. Ved Siden af Træet hang nogle Rødder og svære Græstørv ud over Kanten, og den gamle Bjørn opdagede med Labben en Ujævnhed paa Klippevæggen lige nedenunder. Dette var nok for hendes Mod og opofrende Hjerte. Hun vendte sig om og strakte forsigtigt Bagbenene udover Skrænten for paa Bjørnes Vis at klatre baglænds ned, men underneden den første Ujævnhed var der absolut intet, hendes Klør kunde faa fat paa. Hendes store Legeme var halvt ude over Kanten, da hun følte, at hun var lige ved at falde. Under sit Forsøg paa at redde sig klamrede hun sig med den ene Lab fortvivlet til Birketræets Stamme og med den anden til Blaabærbuskenes Rødder og naaede lige netop at komme op.

Denne vældige Anstrengelse var alt, hvad hun orkede, men for Birketræet blev det for meget. Det tynde Jordlag, som holdt det oppe, gav efter, og med en Raslen af løsrevne Sten og en Hvislen i de løvrige Grene bragede det ned i Kløften, og lukkede ganske dens ene Ende med sine Grene og Blade, saa den fangne Unge endnu engang var ved at tabe Forstanden af Skræk.

Ved den første Lyd af Nedstyrtningen, og mens den løse Jord raslede den om Ørene, var den som en gal styrtet hen i Kløftens anden Ende, hvor den krøb klynkende sammen. Den gamle Bjørn var ogsaa et Øjeblik bleven forskrækket, men da hun saa, at Ungen var uskadt, opdagede hun hurtig Fordelen ved Uheldet. Staaende ved Træets Rødder kaldte hun ivrigt og opmuntrende paa Ungen og viste den den Udfrielsens Vej, som saaledes var tilbudt den, men Ungen var altfor skrækslagen til at nærme sig. Endelig, da hun lagde sin egen Vægt, ud paa Træstammen, prøvede dens Styrke og gjorde sig rede til at klatre ned og hente Ungen op, kom den til Sans og Samling. Med et frydefuldt og forstaaende Skrig stormede den frem, sprællede og borede sig Vej gennem Grenfiltret, til den naaede den faste Stamme, og befandt sig straks efter atter ved Siden af sin Moder mellem de dejlige maanebelyste Blaabærbuske.

Den blev nu kælet for og besnuset, slikket og plejet af den lykkelige Moder, indtil dens lille forslaaede Krop glemte sine Saar og dens rystede lille Hjerte sin Frygt. Dens forsigtige Bror kom ogsaa med et klogt Blik i Øjnene hen og snusede nedladende til den, men gik atter bort med Næsen i Vejret, som om den vilde sige, at her var der bleven gjort stor Staahej af ingenting.

HEDEPARKENS MONARK

I

FRA de kolde Kildesøer og Fyrreskovens mørke Dybder, over hvilke *„Old Saugamauk“s* nøgne Granittop herskede langt borte, kom der Beretninger om en Elg som var af mere end kongelig Størrelse, og hvis Takker overfløj alle Rekorder med Hensyn til Omfang og Symmetri.

Snart fra en hjemvendende Tømmerfløter, snart fra en vandrende Indianer, bredte Rygtet sig, indtil Nybygderne langs med Flodens nedre Løb begyndte at tro, at der maatte være nogen Sandhed bag de vilde Historier. Saa kom der — det var Efteraar, Aarstiden med de gyldne og røde faldende Blade og Kampene paa Søbredderne under den hvide Fuldmaane — Historier om andre Elsdyr, som var set flygtende i Skræk med oprevne Flanker og blødende Skuldre, og man forstod, at den store Elgs Mandemod var dens Størrelse og Prydelse værdig. Øjensynlig drev den alle andre Tyre bort fra *Saugamauk's* Omraade.

Ved den Tid blev Sagen af Interesse for Førerne. Historierne kom ind fra forskellige Egne, saa det var vanskeligt at vide, hvor den mægtige Fremmede nærmest maatte være at finde. Mod Nord og Nordøst langs med Bjerget gik de to Brødre Armstrong for at finde den Fremmedes Spor; mod Syd og Sydøst gik „Crimmins Drengene“ paa Opdagelse.

Hvis det var sandt, maatte den kæmpemæssige Tyr blive fundet, var det en Myte, maatte den bringes ud af Verden, før den rejste umulige Haab i besøgende Sportsmænds Hjerter.

Saa kom der pludselig Bekræftelse paa alle Historierne. Den kom fra Charley Crimmins. Han var i Stand til overbevisende at erklære, at den mægtige Tyr ikke var noget Paafund af Indianeres Indbildning eller Tømmerfolks opfindsomme Spøg. For det var hans Søgen, som var kronedes med Held.

I Virkeligheden kunde han have været tilfreds, om han havde været blot en Smule mindre overvældende heldig. Da han fandt sig selv springende som en Gal efter det nærmeste Træ, med en Elg, der syntes at have Størrelse som en Elefant, brasende gennem Tykningen lige i Hælene paa sig, slog det ham, at en Succes kunde være ligefrem generende. Han naaede Træet lige tids nok til at svinge sig op mellem Grenene, saa rystedes Træet, ved at det rasende Dyr kastede sin Vægt imod det. Crimmins havde tabt sin Riffel under Flugten, han kunde ikke gøre andet end at sidde skælvende paa sin Gren og gøre Bemærkninger saa lidet smigrende, at den store Tyr, hvis den havde forstaaet dem, rimeligvis vilde have nedsat sig under Træet, til Hævnen var fuldbyrdet. Men da den ikke vidste, at den var blevet udskældt, blev den hurtig træt af at snøfte efter sin Fange og traskede af gennem Skovene for at søge en mere opmuntrende Beskæftigelse. Indigneret over al Beskrivelse var Charley saa steget ned fra sit Tilflugtssted og begav sig med sin officielle Rapport ind til Nybygden.

I Begyndelsen tænkte man, at der vilde blive svær Jagt rundt om *Old Saugamauk*, indtil disse uhyre Takker vilde falde som Bytte for en eller anden Jæger, der

ikke alene var heldig, men ogsaa rig. Thi ingen, som ikke vilde betale ordentlig for den Lejlighed, kunde haabe at blive ført til det Terræn, hvor der var en saa enestaaende Trofæ at vinde. Men da Sagen i alle dens paalidelige Enkeltheder kom Onkel Adam — Formanden for den Egns Førere — for Øre, sagde han Nej med et Eftertryk, som afskar alle Modforestillinger.

Der skulde ikke blive nogen Jagt rundtom *Saugamauks* Skrænter i adskillige Sæsoner. Hvis den store Tyr var saa forfærdelig, som de fortalte ham, havde den drevet alle de andre Tyre fra sit Omraade, og der var intet andet at jage end dens egen kongelige Højhed.

— Altsaa, bestemte den vidtskuende gamle Fører, vil vi lade den være i Fred en Stund, indtil dens Afkom begynder at vokse op i dens Lignelse. Saa vil der ikke være nogen Hoveder i hele Resten af New Brunswick som kan staa Maal med dem, der kommer fra *Old Saugamauk.* Denne Kendelse blev antaget, New Brunswick Førerne var blandt dem, der var kloge nok til at hæge om Hønen med de gyldne Æg.

I Løbet af denne Sæson blev den store Elg set adskillige Gange af Førere og Skovmænd, men sædvanligvis paa Afstand, da dens Temperaments hensynsløse Voldsomhed ikke var gunstigt for nærmere og rolig Iagttagelse. De eneste, som virkelig kendte den, var dem, der ligesom Charley Crimmins havde iagttaget dens brølende Vrede fra Grenene af et solidt Træ.

I visse vigtige Enkeltheder stemmede dog Iagttagerne overens. Den fremmede — for det blev gjort gældende, at den, drevet af et eller andet sydgaaende Vandreinstinkt, var kommet ned fra de vilde Ødemarker paa Gospe Halvøen — syntes at være godt otte Tommer højere over Skulderen end nogen anden Elg i New Brunswicks Hi-

storie og adskillige Centner tungere. Dens Takker, hvis Symmetri og Flader lod til at være fuldkomne, antoges at have en Vidde af mindst tresindstyve Tommer. Det var Onkel Adams konservative Skøn; han havde med beundringsværdig Fatning gjort sine Iagttagelser fra et Træ, der var noget mindre højt og kraftigt, end han vilde have valgt, om han havde haft Tid til at vælge.

Af Farve var Kæmpen saa mørk, at dens Ryg og Flanker saa ud som om de var sorte, undtagen i det stærkeste Sollys. Dens vældige Hoved med den lange tungthængende Mule, var af en dyb, brun Farve, mens den under Bugen og paa de lange, lige Lemmers Inderflader var af en rustagtig, lysebrun Kulør. Dens „Klokke“ — som man kalder den lodne Tingest, der hænger under Halsen paa en Elgtyr, lidt neden for Struben — var af usædvanlig Størrelse, og det grove Haar, som prydede den, var ejendommelig glansfuldt. For at komme paa Skud paa et saa prægtigt Bytte og tage med sig en Trofæ som dette enestaaende Hoved og Takker, vilde Amerikas største Sportsmænd ikke være veget tilbage for nogen Anstrengelse eller Udgift. Men skønt Rygtet om det vidunderlige Dyr saa listigt blev tilladt at sprede sig til alle Sportsmænds Øren, syntes dets Findested at være mirakuløst ubestemmeligt. Der blev fortalt om det i Upsalquitch, i Nipisiguit, i Dungarvan, i Little Sou'west, men, ved et mærkeligt Tilfælde, aldrig i Landet rundt omkring *Old Saugamauk.* Besøgende Sportsmænd jagede, brugte Penge, drømte Drømme, fulgte store Spor og bragte herlige Hoveder frem over hele Provinsen, men det tillodes ikke nogen riffelbevæbnet Fremmed at se de stolte Takker af *Saugamauks* Monark.

Den prægtige Elgs Ret til Benævnelsen *Saugamauks* Monark blev uden nogen Indvending fastslaaet en maa-

neklar Nat, da den tvære gamle Bjørn, som boede i en Revne langt oppe paa Bjergets stenede Kam, kom ned og prøvede at bestride den. De vilde Dyr er som Regel meget utilbøjelige til unyttig Strid. Saafremt deres Føde eller deres Mage ikke er paa Spil, kæmper de kun, naar de udæskes voldsomt eller naar de tvinges til at tage Stand. De skammer sig heller ikke for at løbe deres Vej, hellere end at drive Sagen for vidt eller henimod et tvivlsomt Udfald. En Elgtyr og en Bjørn er tilbøjelige til at holde sig i ærbødig Afstand af hinanden og respektere hinandens Mod. Men der er ingen Regel uden Undtagelse, særlig hvor Bjørnen, den mest ejendommelige af vore vilde Frænder, er med i Spillet. Og denne Bjørn var i særlig ondt Lune. Netop i Parringstiden havde den mistet sin Mage, som var bleven skudt af en Indianer. Den gamle Bjørn vidste ikke, hvad der var hændt hende, men var rede til at hævne sig paa enhver, som maatte krydse dens Vej.

Uheldigvis for Bjørnen var det den store Elg, som krydsede dens Vej, og Heldet var udelukkende Charley Crimmins, som tilfældigvis blev Vidne til, hvad der hændte ved Bredden af den maanebelyste Sø.

Charley var paa Vej op til den øvre Ende af Nipisiguit, da det faldt ham ind, at han kunde lide at faa endnu et Glimt af det store Dyr, som saa skændigt havde bragt ham ud af Fatning. Han skrællede et Stykke Bark af den nærmeste Hvidbirk, rullede sig et „Elgskrig“ og klatrede saa op i Grenene paa en Pil, som bredte sig ud over Kanten af den skinnende Sø. Fra dette Skjul begyndte han med en overbevisende Lighed at afgive de lange, sælsomme melankolske Lyde, hvormed Elgkoen kalder paa sin Mage.

Undertiden er det, som disse nordlige, øde og uhyre

Marker Timer igennem er uden nogetsomhelst Liv. Det er, som om en Bølge af Mistro samtidig er kommet over alle Naturens Væsener. Til andre Tider er det, som om den mindste Hændelse er tilstrækkelig til at bringe Liv i Stilheden. Crimmins havde ikke mere end to Gange ladet den skuffende Kalden lyde, før Buskene bagved Kyststrimlen bragede voldsomt. Men det var ikke den store Tyr, der trampede frem i Maanelyset; det var en Elgko. Den kom frem uden noget Forsøg paa at skjule sig og travede op og ned ad Bredden for at se efter sin indbildte Rivalinde.

Da det urolige Dyr vendte Ryggen til ham, kaldte Crimmins igen, en kort, blød Kalden. Koen sprang omkring, som om den var blevet slaaet, og de stive Haar, langs dens Hals rejste sig i skinsyg Vrede, men intetsteds var der nogen Rival i Sigte, og den stod ganske mystificeret og rystede paa sit klodsede Hoved, mens den stirrede ind i den mørke Underskov og snøftede voldsomt, som om den vilde udfordre den usynlige Rival til at komme frem. Pludselig sank dens vrede Haarkam, og det saa ud, som om den skrumpede sammen i sig selv. Med et krampagtigt Sæt satte den ud fra den mørke Underskov og landede med et Pladsk i det lave Vand langs med Bredden. I samme Øjeblik blev de mørke Grene revet tilside, og en uhyre Bjørn med oprejste Forpoter og vidtaabent Gab sprang frem i Lysningen. Skuffet over at fejle sit første Spring, styrtede Bjørnen rasende paa sit udkaarede Offer, men Koen var, trods al dens tilsyneladende Klodsethed, ligesaa adræt som en Hjort. Med Nød og neppe undgik den Bjørnens Angreb og kom slingrende op fra Bredden, styrtede i et frygteligt Løb ind i Skoven og forsvandt. Bjørnen standsede ved Vandkanten, vendte sig om og stak Næsen højt i

Kuet til det yderste ved sit Nederlags overvældende Fuldstændighed, kom Bjørnen atter paa Benene før Sejrherren og jog som en forskræmt Rotte afsted efter et Tilflugtssted.

Vejret, som om den nægtede at indrømme, at den var blevet narret.

Crimmens løftede tøvende sin Riffel. Skulde han nedlægge denne Bjørn, eller skulde han vente og kalde igen noget senere, i Haab om endnu at fremmane den store Tyr. Mens han ventede, og den svære sorte Skikkelse i Maanelyset ogsaa stod og ventede, bragede Tykningen og skiltes ad næsten lige under ham, og den mystiske Tyr skred frem med højt løftet Hoved.

Den kom som Svar paa, hvad den troede var dens Mages Kalden, men da den saa Bjørnen, gik dens Raseri over alle Grænser. Uden Tvivl sluttede den, at Bjørnen havde drevet dens Mage bort, og med et hæst Brøl tordnede den ned paa den ubudne Fremmede.

Bjørnen var ikke i Humør til at give Plads. Dens smaa Øjne blev pludselig glødende af hævngerrig Raseri, idet den vendte sig rundt og halvt krybende paa Bagbenene samlede sig op for at møde det voldsomme Angreb. I denne Stilling var hele dens uhyre Styrke i fuldstændig Ligevægt, parat til Brug i enhver Retning. Hvis Elsdyret havde angrebet en Rival af sin egen Art, vilde den have stormet løs med Takkerne fældede, men imod alle andre Fjender var dens mægtige Hove, der var saa skarpe som Flint, de Vaaben, den stolede paa. Da den naaede sin skummelt ventende Modstander, rejste den sig paa Bagbenene optaarnet som en sort Klippe, der var i Færd med at falde og knuse, hvad der end maatte være i Vejen for den. Som Rambukke slog dens Forhove ned, den ene tæt efter den anden.

Bjørnen snoede sig tilside saa let som en Ilder og undgik, men kun med en Haandsbredde det ødelæggende Slag. Idet den drejede, anbragte den med sin bevæbnede Forlab et frygteligt svingende Slag paa sin Angribers Skulder.

Det var et ordentlig Dask. En almindelig Elgtyr vilde være faldet til Jorden med splintret Skulderblad. Men denne store Tyr vaklede blot og stod et Øjeblik forbavset stille. Saa slængte den sig rundt og sprang paa Bjørnen med et Slags hæst Skrig og Øjnene lynende i reneste Galskab. Den hverken rejste sig for at slaa, eller sænkede Takkerne for at stange, men syntes besluttet paa som en gal Hest at flaa sin Fjende med Tænderne. Ved Synet af et saa uimodstaaeligt Raseri greb Crimmins uvilkaarlig fastere om Grenen og mumlede: „Det er ingen Elg! Det er en ——“. Men før han kunde fuldende sin Bemærkning, standsede han i Forbavselse. Ude af Stand til med al sin Styrke og Vægt at modstaa Stødet af dette direkte og utrolig hurtige Angreb, blev Bjørnen rullet over Ende ned af Breddens svage Skraaning. I samme Øjeblik faldt Elgen, som var blind af Raseri og ikke kunde standse, over en Træstamme, der laa skjult i Buskene, og trimlede paa Hovedet rundt.

Kuet til det yderste ved sit Nederlags overvældende Fuldstændighed, kom Bjørnen atter paa Benene før Sejrherren og jog som en skræmt Rotte afsted efter et Tilflugtssted. Den sprang efter det nærmeste Træ, og det nærmeste Træ var til Crimmins' Forfærdelse Crimmins' eget. Den overraskede Fører svang sig hastigt op til en højere Gren, der strakte sig helt ud over Vandet.

Før den store Tyr kunde komme paa Benene, havde Flygtningen faaet et godt Forspring, men hvor fortvivlet hurtig den end var, saa var Skæbnen, som tordnede bag den, dog hurtigere og fangede den, netop som den var ved at klatre op i Træet. De uforsonlige Takker pløjede uden Barmhjertighed dens Bagdel, til den hvinede af Skræk og Smerte, dens krampagtige Klatren løftede den i næste Sekund udenfor Straffens Rækkevidde, men

øjeblikkelig rejste den store Tyr sig paa Bagbenene og slog den atter og atter med sine frygtelige Hove, der næsten knuste Offerets lemlæstede Bagben. Bjørnen skraalede paany, men beholdt sit fortvivlede Tag, og trak sig endelig, ynkeligt klynkende, op i en sikker Højde, mens Sejrherren rasede underneden.

I samme Nu fik Bjørnen Øje paa Crimmins, som stirrede stift paa den. For det skrækslagne Dyr var det en ny Fare, der truede den. Med et forskrækket Blik kravlede den ud paa en anden Gren saa langt denne kunde bære, og der klamrede den sig fast, forslaaet og skælvende som et straffet Barn, og saa fra Elgen til Manden, som om den frygtede, at de begge to tilsammen vilde springe løs paa den.

Men Crimmins' Medfølelse var nu udelukkende hos hans Medfange, den ulykkelige Bjørn, og han saa ned paa den overmodige Tyran med et oprigtigt Ønske om at ydmyge dens Stolthed med en Riffelkugle. Men dertil var han en altfor fornuftig Fører. Han nøjedes med at klatre en lille Smule lavere, indtil han henledte Kæmpens Opmærksomhed paa sig, og lod saa en halv Haandfuld tør og pulveriseret Tobak falde lige i dens røde, snøftende Næsebor.

Det blev gjort med en smuk Akkuratesse, netop som Kæmpen trak Vejret. Den fik fuld Gavn af den skarpe Dosis, og den Slags ubetydelige Genstande som Bjørn og Menneske blev øjeblikkelig glemt i det Anfald, der greb den. Det var som om dens brølende Nysen vilde sønderrive dens mægtige Krop.

Den stod næsten paa Hovedet og begravede sin Snude i de vaade nedfaldne Blade mens den anstrengte sig for at faa Pulveret, der var ved at tage Vejret fra den, ud af sine Næsebor. Crimmins lo, saa han var ved at falde ned

af Træet, og Bjørnen glemte at klynke, mens den i skrækslagen Forvirring stirrede ned. Omsider stak Elgen Mulen i Vejret og begyndte at gaa blindt baglænds over Sten og Buske. Pladask faldt den ned i fire-fem Fod iskoldt Vand. Chock'et syntes at give den en Ide. Den dukkede Hovedet under og begyndte at vælte sig og snøfte og lave et saa vidunderligt Halløj, at alle Søens Bredder gav Genlyd deraf. Endelig sprang den op igen og strøg ind gennem Skoven, som om en Million Hvepse var om Ørene paa den.

Udmattet af Latter klatrede Crimmins ned fra sit Tilflugtssted, viftede et elskværdigt Farvel til den forstenede Bjørn og genoptog Vejen til Nipisiguit.

II

I de næste to Aar vedblev Rygtet om den store Elg at vokse, tilsat forskellige Vidunderligheder og Overdrivelser, indtil det næsten antog Omfanget af en Myte, Sportsmænd kom fra hele Verden i Haab om at nedlægge disse eksempelløse Takker. De skød Elsdyr, Caribou-Hjorte, Dyr og Bjørne og rejste bort kun skuffede i en Henseende. Men tilsidst begyndte de at sværge paa, at Kæmpen var en simpel Opdigtelse af New Brunswick Førerne med det Formaal at lokke Jægerne. Førerne begyndte derfor at tænke over, om det ikke var paa Tiden at komme frem med Beviserne. Selv Onkel Adam var naaet til det Syn paa Tingene, da der pludselig kom Ordre fra Kronland-Departementet i Fredericton, at den navnkundige Elg ikke maatte falde for nogen Riffel. Der var bleven udstedt en særlig Tilladelse til dens Tilfangetagelse og Udførelse af Landet, saa den kunde blive en

Pryd for en berømt zoologisk Have, og en levende Kundgørelse om, hvad New-Brunswick Skovene var i Stand til at frembringe.

Den Tanke at fange *Saugamauks* Hersker levende syntes at more Førerne og i Særdeleshed Crimmins, men Onkel Adam, hvis kolossale Bygning og kæmpemæssige Styrke gjorde ham særlig medfølende med den store Elgtyr, erklærede at dette kunde og skulde blive gjort, for han vilde gøre det. Efter dette forsvandt Tvivlen, selv af Charley Crimmins' Smil, og han gav den almindelige Mening Ord, da han sagde:

— Onkel Adam er ikke den Mand, som gaber over mere end han kan orke!

Men Onkel Adam havde ingen Hast. Han havde en saadan Respekt for sin Modstander, at han ikke vilde tabe et eneste Point i den tilstundende Kamp. Han ventede til Parringstiden og Jagtsæsonen forlængst var forbi, og den store Tyrs Stolthed og Heftighed var noget kølnet. Han ventede endog med den afgørende Dag til henimod Midvinter, da de kæmpemæssige Takker løsnedes ved Rødderne og faldt af ved Berøringen med den første lette Gren, de stødte imod. Den kloge gamle Skovmand vidste, at Kongen til den Tid vilde være mindst overmodig. Saa vilde ogsaa den nordlige Sne ligge dyb og hindrende paa alle Oplands-Skrænterne, hvor Elsdyrene holdt af at græsse.

Henimod Midten af Februar kom der Besked til Onkel Adam, at Kongen havde „hegnet op“, som det kaldes, paa den sydlige Skrænt af *Old Saugamauk*, med tre Køer og deres Kalve fra det foregaaende Foraar under sin Beskyttelse. Dette betød, at den, naar Sneen var blevet for dyb til at tillade den lille Hjord at strejfe om efter Forgodtbefindende, havde valgt en beskyttet

Plads, hvor Birkene, Poplerne og dens Yndlingsføde, Kirsebærtræerne, var til Stede i Overflod, og der havde tiltrampet en Labyrinth af dybe Stier, som førte til alle de udsøgte Fodersteder — det hele omringet af gammel Fyrreskov, saa tæt, at den kunde give Ly for de stærkeste Storme. Det var det Budskab, den kloge gamle Skovmand havde ventet paa. Med tre af sine Folk, et Par Heste, en Tømmerslæde, Økser og et ubegrænset Forraad af Reb, tog han af Sted for at fange Kongen.

Det var en stille, klar Morgen, saa kold, at de store Træer knagede gennemtrængende under den stærke Frosts Tag. Mændene tog afsted paa Snesko og efterlod Forspandet skjult i en Tykning ved Udkanten af en Tømmervej en tre—fire hundrede Alen fra „Elsdyrgaarden.“ Solen glitrede skarpt paa de lange, hvide Alleer, som paa Lykke og Fromme førte i alle mulige Retninger gennem Skoven. Sneen, der i Maaneder uforstyrret havde samlet sig, var ophobet i mærkelige Former over skjulte Buske, Stubbe og Klipper. Sneskoenes Fodtrin gav en hemmeligt klagende Lyd, naar de rytmisk brød den sprøde Overflade.

Den store Elg, som laa med Resten af Hjorden i deres dunkle Skjul, fangede fjernt fra gennem Stilheden den varslende Lyd. Den kom paa Benene, mens Hjorden ængstelig iagttog den og afventede dens Kendelse om, hvorvidt den mærkelige Lyd betød Fare eller ikke.

Af letforstaaelige Grunde kendte den mægtige Tyr kun lidet til Mennesket, og det lidet var ikke af en Natur, som indgød nogen større Respekt. Ikke desmindre blev den paa denne Aarstid, da dens Blod var kølnet og dens høje Pande berøvet sin Prydelse og sit Forsvar, grebet af en uforklarlig Ængstelse. Trods alt følte den ubestemt, at der var en ukendt Trusel ved Mennesket,

og dens Øren fortalte den, at der nærmede sig adskillige. For nogle Maaneder siden vilde den have stampet med sine uhyre Klove, flænget i Buskene med sine uhyre Takker og stormet frem for at revse de Indtrængende. Men nu snuste den mod den skarpe Luft, snøftede uroligt, lod de store Øren falde og førte et hurtigt, men værdigt Tilbagetog ned ad en af Labyrintens brede Gange.

Det var netop, hvad Onkel Adam havde beregnet. Hans Hensigt var at tvinge Hjorden ud af Labyrinten, hvor den kunde bevæge sig hurtigt, og drive den tumlende gennem den dybe, bløde Sne, som vilde udmatte den, før den var kommen en halv Mil bort. Han spredte sine Mænd, saa de beherskede alle de Stier, ad hvilke Flygtningene kunde vende tilbage, og forfulgte saa Flokken i Løb. Og han ledsagede Forfølgelsen med en Staahej af Raab og Skrig og Latter, som skulde ryste hans Modstanders Hjerte med Frygt for det Ukendte. Onkel Adam, der var vis i al Skovkyndighed, vidste, at den menneskelige Latter for de vilde Dyr er en af de rædselsfuldeste Lyde, fordi den synes saa ørkesløs og uforklarlig.

Paa andre Tider vilde den store Tyr blot være bleven rasende ved denne brølende Støj og have taget sin Hævn, men nu trak den sig tilbage til det fjerneste Hjørne af sin Labyrint. Fra dette Sted udgik der kun to Veje og ad dem begge kom Larmen nærmere ind paa den. Over Kanten af Sneen, som gik den næsten til Brystet, og som var dyb nok til at skjule Kalvene, og i Virkeligheden haabløs dyb at vove sig igennem for andre end den selv, sendte den et længselsfuldt Blik mod Cedersumpenes Skjul i Dalen, hvor den troede, den kunde spotte alle Forfølgerne. Saa kom dens Mod, men uden

dens Foraars-Kampiver, tilbage til den. Hjorden var dens Bekymring. Den samlede Køerne og Kalvene mellem sig og Sneen og vendte sig for at møde sine Forfølgere, som løbende og raabende kom frem mellem Træerne.

Da Onkel Adam saa, at Kongen var i Færd med at hævde sin kongelige Anseelse og kæmpe hellere end at lade sig drive ud i den dybe Sne, førte han Fremrykningen mere forsigtig, indtil hans Styrke var i omtrent tredive Skridts Afstand fra den sammenstimlede Hjord. Her standsede han, da Hjordens Fører begyndte at stampe ildevarslende med sine store, klaprende Klove og det rødtskinnende Glimt i dens Øjne viste, at den kunde angribe hvert Øjeblik.

Den angreb imidlertid ikke, fordi dens Opmærksomhed blev afledt af Mændenes mærkelige Optræden, idet de standsede deres Raab og begyndte at hugge Træerne ned. Det forbavsede den at se de glimtende Økser hugge vildt i de store Træstammer og sende de hvide Spaaner flyvende bort. Hele Hjorden iagttog dem med store Øjne, nysgerrige og ængstelige, indtil pludselig et Træ væltede om, strøg over den haarde, blaa Himmel og faldt med et bragende Spektakel tværs over den ene af Stierne. Køerne og Kalvene sprang vildt ud i Sneen, men Kongen holdt Stand og gryntede vredt, skønt dens Øjne var opspærrede af Forbavselse.

Et Øjeblik efter faldt endnu et svært grenet og tungt Træ tværs over den anden Sti. To til fulgte efter, og Hjorden var afskaaret fra Tilbagetog. Med sine lange Skridt og sin kolossale Styrke kunde den kæmpemæssige Tyr naturligvis have sprængt sig Vej over Barrieren. Men de andre maatte, for at naa „Gaarden"s sikre Labyrint, gøre en Omvej gennem den dybe Sne.

Skønt Herskeren nu var sat godt op i et Hjørne, brød Onkel Adam sin Hjerne med, hvad han derefter skulde gøre. I Ventetiden fældede han nogle flere Træer og lod det sidste falde saa nær, at Hjorden var nødt til at trække sig tilbage for at undgaa at blive ramt af den faldende Top. Dette var omsider for meget for Kongen, som aldrig før havde kendt, hvad det var at blive trængt tilbage. Mens dens Følge sprang bort i Rædsel og blev hjælpeløst begravet, før det var naaet en halv Snes Alen bort, skraalede den af Raseri og sprang ind paa sine Plageaander. Skønt Sneen naaede dem til Brystet, var Kæmpens Styrke og Hurtighed saa stor, at Skovmændene fuldstændig overraskedes og Onkel Adam, som var længst fremme, næsten blev fanget. Til Trods for sin Tyngde fik han vendt og sprang bort med en vild Kats Adræthed, men hvis hans Snesko havde hindret ham blot et halvt Sekund, vilde han være bleven slaaet ned og traadt til Gele i en Taage af Sne. Da de andre Skovmænd saa den overhængende Fare, han var i, tog de til Riflerne, men skønt Onkel Adam for Øjeblikket havde yderst travlt, opdagede han dem med et Sideblik, mens han løb, og beordrede dem til ikke at skyde. Han vidste, hvad han var i Færd med, og følte sig ganske sikker paa sig selv, skønt Fjenden snøftede lige i Hælene paa ham.

Omtrent tredive—fyrretyve Alen var Tyren i Stand til at holde sin næsten utrolige Fart. Saa begyndte Sneens ubønhørlige Modstand at gøre sig gældende selv paa saadanne Muskler, som dens, og dens Fart sagtnede. Men dens Raseri viste intet Tegn paa Afkøling. Da Onkel Adam var meget imødekommende, sagtnede han sin egen Fart tilsvarende, for at Forfølgeren ikke skulde tabe Modet. Og Jagten gik videre. Men den gik lang-

sommere og langsommere, indtil den omsider standsede med Onkel Adam stadig omtrent seks Fod foran den store Elg, der endnu var blind af Galskab, men altfor udmattet til at gaa et Skridt videre. Da lo Onkel Adam hjerteligt og raabte paa Rebene. Der var selvfølgelig nogen Sparken og rasende Pusten og vild Snøften, men Skovmændene var kyndige og taalmodige, og *Old Saugamauks* Konge blev overvundet. Lidt efter laa den paa Siden sammenbundet saa sikkert og hjælpeløst som et Indianerbarn i dets Bærevugge af Birkebark. Der var intet andet tilbage af dens Kongeværdighed end en trodsig kongelig Snøften, som dens Erobrere ikke ofrede det ringeste Gensvar. Bundet paa den store Tømmerslæde og trukket af de taalmodige Heste, som den foragtede, blev den ført ind til Nybygden.

III

Efter denne Vanære var Kongen i nogle Dage ydmyg af Fortvivlelsens mørke Følesløshed. Livet blev for den en Række af bedøvende Chock og brølende Forandring. Den blev sat ind i mærkelige Kassefængsler, som straks begyndte at styrte rasende gennem Verden med en tordnende Lyd. Gennem Revnerne i Kassen kunde den se Træer og Marker og Bjerge fare forbi i vanvittig Flugt. Den blev taget ud af Kassen, og mumlende Mængder stirrede paa den, indtil den sorte Manke langs dens Hals begyndte at rejse sig i noget af dens gamle Vrede. Saa drev en eller anden Mængden bort, og den sank tilbage i sin Sløvhed. Den vidste ikke, hvad den hadede mest, de brølende Kasser, de flygtende Landskaber eller de gabende Mængder. Omsider kom den til en

larmende Plads, hvor der ikke var Træer, men hvad der for den lignede uhyre høje, nøgne Klipper, røde, grønne, gule og brune, fulde af Huller, hvorfra Mennesker sværmede ud. Disse frygtelige Klipper løb i endeløse Rækker, og gennem dem kom den tilsidt til en stor Mark med tynde, spredte Træer. Der var ingen Ensomhed i den, intet dybt, mørkt, skygget Granskjul at lægge sig ned i; men der var grønt og der var rummeligt, og der var mer eller mindre roligt. Da den saa blev sluppet løs i den, var den næsten glad. Den løftede Hovedet, og et Glimt af det gamle Overmod vendte tilbage i dens Øjne. Gennem de udspilede Næsebor drak den den friske Luft, indtil dens store Lunger gennemrisledes med næsten glemt Liv.

Mændene, som havde bragt den til Parken, — denne triste Hede, som den vilde have kaldt den, om den havde haft Evne til at tænke i den menneskelige Tales Udtryk, denne Plads, der var mere passende for en nøjsom Caribou-Hjort end for en Dybskovs Omstrejfer som den selv — disse Mænd stod og iagttog den nysgerrigt, efter at de havde løst den af dens Baand. I nogle faa Minutter glemte den, hvad der angik dem. Saa faldt dens Øjne paa dem, og langsomt svulmede Vreden i dens Aarer, mens den betragtede dem. Langsomt begyndte den at genindtage sin Kongeværdighed. Dens Øjne undergik en mærkelig Forandring, og en voldsom og frygtløs Ild flammede dybt inde i dem. Dens Manke begyndte at rejse sig.

— Det er paa Tide for os at komme ud herfra. Den Tyr begynder at komme i Tanker om, at den har et gammelt Regnskab at gøre op! bemærkede Direktøren koldblodigt til Overvogteren og hans Assistenter, hvorpaa de alle med en ligegyldig Mine gik baglænds hen-

imod den store Port, som stod aaben for at modtage dem. Netop som de naaede Porten, strømmede den gamle Ild og Vrede tilbage i den Forvistes Aarer, men syvfold hedere paa Grund af de Skændsler, den havde gennemgaaet. Med et hæst skrigende Brøl, som man aldrig havde hørt Mage til paa disse beskyttede Enemærker, sprang den løs paa sine Fangevogtere. Men de slap vævert gennem Leddet og lod de svære Stænger falde i deres Leje.

Det var i sidste Øjeblik. I næste Sekund kastede Kongen sig med hele sin Vægt mod Indhegningen. Det svære Jærnværk og Felterne paa begge Sider af Stolperne klirrede, knagede, ja gav endogsaa en Brøkdel af en Tomme efter for Stødet. Men i Tilbageslaget kastede det Angriberen voldsomt tilbage. Forvildet stirrede den paa Forhindringen, der var saa spinkel af Udseende, men dog stærk nok til at hindre den i dens Hævn. Forstyrret og pint af Smerte trak den sig hovmodigt tilbage for at udforske sit nye Domæne. Direktøren saa efter den og nikkede med inderlig Tilfredshed:

— De Fyre deroppe i New Brunswick har ikke løjet, sagde han.

— Den er sikkert et Kronvidne! samtykkede Overvogteren hjerteligt. Naar dens nye Takker gror ud, tænker jeg vi bliver nødt til at udvide Parken.

Den store Forviste fandt sin nye Residens interessant at undersøge og begyndte at glemme sin Forbitrelse.

Der var intet lønligt Skjul, alle Træerne var bladløse paa denne Aarstid, og der var ingen tæt Fyrre- eller Grantykning, den kunde trække sig tilbage i, og hvorfra den uset kunde se ud paa det fremmede Landskab. Men der var ganske vist svære Kampesten, bag hvilke den kunde ligge i Skjul, og i Hullerne var der Isflager og

en Smule tynd Sne, hvis kølige Berøring hjalp den til at føle sig en Smule hjemme. I det fjerne fik den Øje paa en Strækning af de høje, firkantede Klipper, hvori Menneskene boede, og da den hadede dem inderligt, vendte den om og skyndte sig i den modsatte Retning over en lille Højde og tværs over en lille Dal, indtil den pludselig mellem Træerne naaede hen til en mærkelig Forhindring af noget masket Stof, ligesom et kæmpemæssigt Spindelvæv. Gennem Maskerne kunde den tydelig se Landet paa den anden Side, og det saa ud til at være netop det Land, den ønskede, mere skovbevokset og indbydende end det, den var kommet igennem.

Mistænksom stødte den til den flettede Forhindring, som til dens Overraskelse dog ikke gav efter. Den stirrede harmfuld paa Hegnet. Hvor urimeligt, at en saa skrøbelig Tingest vovede at forbyde den at passere!

Endnu stejlere kastede den sig paany imod det, men blev ligesaa stejlt nægtet Adgang. Det hede Blod gik den til Hovedet og den røg paa med al sin Kraft. Det uigennemtrængelige men elastiske Net gav en Smule efter og sprang saa tilbage med en Voldsomhed, som kastede den fuldstændig omkuld. Den tumlede om med et højt Brøl og blev et Øjeblik modløst liggende, kom saa paa Benene og stirrede raadvild paa sin ubegribelige Modstander. Den modtog saa mange mærkelige Lektioner, at det var vanskeligt straks at opfatte dem alle.

Den følgende Morgen, mens den var ved at holde Maaltid paa en Bunke Pil- og Poppelkviste, som den elskede, og som ligesom ved Hekseri var kommen tilsyne tæt ved den mystiske Barriere, saa den omtrent et hundrede Alen borte nogle Mænd aabne en Del af Barrieren. Den glemte at harmes over denne Indtrængen paa dens Omraade og iagttog dem nysgerrigt. Straks

efter fulgte en lille Hjord af dens egen Slægt, der øjensynlig var ganske ligegyldig overfor Mændene, efter dem ind i Indhegningen. Den var ikke overrasket over deres Komme, for dens Næse havde allerede fortalt den, at der maatte være Elsdyr i Nærheden. Men den var overrasket over at se dem paa venskabelig Fod med Mennesker.

I Hjorden var der adskillige Køer med nogle klodsede Kalve; og med lange Pasgangsskridt løb Kongen fornøjet hen for at møde dem og tage dem under sin naadige Beskyttelse. Men straks efter fik den Øje paa to unge, smukke Tyre, som i en mere værdig Gangart fulgte efter Hjorden. Kongen standsede, sænkede sin mægtige Forpart, lagde Ørene tilbage som en gal Hingst og fremgryntede en hæs Advarsel. Det stive, sorte Haar langs dens Hals rejste sig langsomt og stod lige i Vejret.

De to unge Tyre stirrede i enfoldig Forbavselse paa denne ærefrygtindgydende Fremtoning. Da det ikke var i Kamptiden, var de ikke skinsyge og følte intet andet end en kølig Ligegyldighed for den Fremmede. Men som den kom løbende ned ad Marken, var dens Holdning saa truende, dens Skikkelse saa frygtelig, at de kunde indse, der var Uroligheder i Gære. Det var mod alle Traditioner, at de skulde tage det Besvær at kæmpe midt om Vinteren, naar de ingen Takker havde. Blodet løb trægt i Aarene. Ikkedesmindre kunde de ikke taale en saadan Forhaanelse, da de var i deres egen Borg.

Deres Øjne begyndte at gløde i Vrede, og med nikkende Hoveder gik de frem for at møde den uforskammede Fremmede. Vogterne trak sig overraskede sammen ved Gærdet, mens en af dem i Huj og Hast løb henimod en lille Bygning, der stod lidt borte mellem

Træerne. Da Kongen strøg ned imod Hjorden, større og mørkere end nogen Tyr, de før havde set, trykkede Køerne tilside og stod stille og stirrede. De var velfodrede og for Tiden ligegyldige for alt andet i deres beskyttede Verden. Men en Kamp er dog en Kamp, og skulde der finde en Sted, var de parat til at være Tilskuere.

Desværre for Ejendomsretten, naar den kommer paa tværs af Magtens Ret! De to unge Tyre hørte hjemme her, de var i deres Ret, og deres Mod fejlede ikke noget. Men da den sorte Hvirvelvind fra *Old Saugamauks* Fæstning faldt over dem, saa det ud til, at de slet ikke havde nogen Ret mere.

Side om Side vendte de sig mod den fremstormende Skæbne. I Sammenstødsøjeblikket stejlede de og slog vildt med deres skarpe Hove. Men den mægtige Fremmede ulejligede sig ikke med saadanne Detailler. Den lod sig blot falde ind paa dem, som en blind men rasende Kraft, uimodstaaelig som et faldende Bjerg og næsten ligesaa ulyksalig. Som et Par Kalve gik de begge to overende og rullede langt bort, bedøvede og sprællende.

Denne Sejrs Fuldstændighed, der over al Kritik godtgjorde dens Førsterang, burde have tilfredsstillet Kongen, særlig da det ikke var i Parringstiden og der ikke kunde være noget Medbejlerspørgsmaal. Men dens Hjerte var bristefærdigt af Krænkelse, og dens rasende Hævntørst maatte slukkes.

Da de overvundne Tyre forsøgte at komme paa Benene, sprang den paa den nærmeste og traadte den ubarmhjertigt ned igen. Imens flygtede den anden for Livet, slaaet af skamløs Rædsel. Den Forviste forlod da sit Offer og tordnede forfølgende efter, besluttet paa at til-

intetgøre dem begge. Det var frygteligt at se den sorte Kæmpe med oprejst Manke, svulmende Hals, aabent Gab og Øjnene glødende af uforsonligt Raseri, styrte efter Flygtningen i sit vældige Trav.

Men netop som den kun var et Skridt fra Flygtningen, hændte der noget mærkelig! En flyvende Løkke lagde sig om Forfølgerens Hoved, løb læt sammen, slængte dens Hals til Side og kastede den til Jorden med en Voldsomhed, som fuldstændig tog Vejret fra den. Mens dens uhyre Lunger sukkede og gispede efter den nødvendige Luft, fløj andre Løkker op om dens Ben, og før den kunde gøre den ringeste Modstand, var den endnu en Gang bundet sammen ligesom af Onkel Adam midt i *Saugamauks* Sne.

I denne forsmædelige Stilling, med Hjertet bristefærdigt af Skam og Afmagt, blev den efterladt, mens dens to slagne Ofre blev lassoet og førte bort. Da det var tydeligt, at Kongen ikke vilde taale dem i sit Kongedømme, selv som lydige Undersaatter, blev de ført bort til et mere beskedent Domæne, thi det bedste var forbeholdt Kongen, hvad enten den fortjente det eller ikke.

Den lænkede Kæmpe følte sig ikke meget majestætisk, som den laa der væltet om paa Siden og stønnede. Køerne kom hen og gloede paa den med en Slags stilfærdig Foragt, indtil dens rasende Snøften og den ukuede Vildskab, der flammede i dens Øjne, fik dem til ængsteligt at trække sig tilbage. Saa kom Mændene, der havde kastet den omkuld, tilbage. De slæbte den uden Omstændigheder hen til Leddet, løste dens Baand og skyndte sig forsigtigt udenfor Indhegningen, før den kunde komme paa Fode. Med et Brøl hvivlede den rundt og mødte dem med et saadant Had i sine Øjne, at de troede den endnu en Gang vilde kaste sig mod Gitteret. Men den

havde faaet sin Lektion. I nogle Øjeblikke blev den skælvende staaende. Saa rystede den sig voldsomt, vendte om og spankede afsted henimod Hjorden, som om den endelig anerkendte en Magt, der selv for den var for overvældende at udfordre.

Samme Aften henimod Solnedgang blev det koldere. Skyerne samlede sig tungt, i Luften føltes den kommende Sne, og en Storm, der rejste sig stødvis begyndte at komme fra Nord. Da den ikke saa noget Skjul efter sin Smag førte Kongen sin lille Hjord op paa Toppen af en nøgen Højde, hvor den kunde se sig omkring og vælge et Læ. Men Nordenstormen, der pirrede dens Næsebor, gik den til Hjertet, saa den glemte, hvad den var kommen for. Den stirrede ud gennem det fremmede Tusmørke over Mørkets ukendte, væltende Masser, indtil den troede at se *Old Saugamauks* nøgne Top løfte sig op over Skovene, indtil den troede at høre Stormen brøle i Grantoppene, og de visne Grene slaa knagende mod hinanden.

I nogen Tid trængte Køerne sig tæt sammen om dens massive Flanker, som om de ventede noget nyt af dens uhyre Styrke. Men eftersom Stormen steg, kom de i Tanker om det Ly, Menneskene havde skaffet dem, og den rigelige Æde, det indeholdt. En efter en vendte de og marcherede langsomt ned ad Skraaningen forbi de utydelige Træer henimod det Hjørne, hvor de vidste der stod et Led aabent, og derpaa en Dør ind til et varmtlugtende Skur.

Kongen, som var fortabt i sine Drømme, mærkede ikke deres Bortgang. Men da den pludselig følte sig alene, studsede den og saa sig om. Den sidste Kalv forsvandt netop i Hælene paa sin Moder gennem det blæsende Mørke. Den tøvede, begyndte at følge efter,

men standsede saa pludselig. Lad dem gaa! De vilde sandsynligvis vende tilbage.

Den gik atter op til sin Plads paa Højden. Dér stod den med højt hævet Hoved og inddrak Kulden gennem Næseborene, mens Vinternatten tætnede omkring den; og Stormen fra dens eget Nord fusede og brølede højtideligt i dens Ansigt.

DEN GRAA HØVDING

I

HVORFOR han var saa meget større og kraftigere og mere uforsonlig vild end de andre Medlemmer af den graa Spøgelseskare, der pludselig var kommen til Syne nordfra for at beherske deres ensomme og spredte Rydninger, vidste Nybyggerne i Nedre Quah-Davic Dalen ikke. De iblandt dem, som var af fransk Nedstamning og fulde af den gamle Acadiske*) Overtro, forklarede det simpelthen ved at sige, at han var en „loup-garou“ eller Varulv og slog sig til Ro med Umuligheden af at kæmpe mod et Væsen af en saa overnaturlig Ondskab og Magt. Men deres engelsktalende Kammerater, som ikke havde saadanne Traditioner at falde tilbage paa, var mystificerede og vrede. Den almindelige graa eller „blakkede“ Ulv østfra kendte de, skønt den var saa sjælden syd for Labrador, at faa af dem nogensinde havde set en. De lod dem allesammen ligegyldigt gaa under Betegnelsen „Utøj“.

Men denne uforklarlige graa Røver var større end to af den Slags Ulve, og han var voldsommere og mere frygtesløs end ti tilsammen. Skønt den Flok, han førte, ikke talte mere end et halvt Dusin Stykker, gjorde han

*) Acadia var de franske Indvandreres oprindelige Navn for Canada.

den respekteret og frygtet gennem hele den vilde Quah-Davic-Dal. For at gøre Sagen endnu værre, var denne langflankede, langkæbede Marodør ikke mindre listig, end han var voldsom. Naar Nybyggerne, for at hævne sig for de Faar, Svin og Køer, hans Slæng havde slagtet, tog ud for at jage ham med Bøsser og Hunde, syntes det som var der overhovedet ingen Ulv i Landet. Ikke destomindre var det næsten sikkert, at der enten den samme Nat eller den næste vilde forsvinde en eller flere af de Hunde, som havde været mest ivrige i Jagten. Med Hensyn til Fælder og giftigt Kød viste det sig ligesaa forgæves. Det blev ganske vist altid besøgt af Flokken paa et eller andet uventet eller ubestemmeligt Tidspunkt, men blev altid behandlet med en foragtelig Haan, der udentvivl ogsaa var alt, hvad saadanne klodsede Fremgangsmaader fortjente. Imidlertid vedblev Røverierne, og Børnene holdtes nær ved Husene om Aftenen, mens gamle, skarpøjede Skovmænd bevæbnede og aarvaagne gik langs de ensomme Veje. De franske *Habitants**) korsede sig, Angelsachserne bandede deres Uheld, og ingen opklarede Mysteriet.

Men som den unge Skolemester ved Burnt Brook Korsvejene, Arthur Kane, efter alt begyndte at formode, var Løsningen ganske simpel. En heldig Guldgraver, som var vendt tilbage fra Klondyke, havde medbragt ikke alene Guld og Appetit, men ogsaa en slunken, uforsonlig, utæmmelig Hvalp af de Ulve, der jager gennem de nordlige Skovstrøg. Hvalpen havde gnavet sig Vej til Friheden. Den havde fundet, bekæmpet, overvundet og til Slut taget Ledelsen over en lille Flok af sine mindre,

*) „Habitants" er Navnet paa Canadas oprindelige franske Nybyggere, og Navnet bibeholdes endnu for deres Efterkommere.

østlige Slægtninge. Og den trivedes og voksede til den Styrke og Størrelse, som var dens rette Arv.

„Den graa Qah-Davic Høvding“, som Arthur Kane havde døbt den, var ingen Varulv, ingen udstødt Menneskesjæl incarneret i Form af en Ulv, men simpelthen en stor Alaska Skovulv. Men det var, naar alt kommer til alt, mere end nok. En Ulv, som med et eneste Snap af sine Kæber kan knække Ryggen paa en fuldvoksen Collie og galloppere af med Liget, som om det var et Egern, er omtrent lige saa lidt ønskelig til Nabo i de natlige Skove som en hvilkensomhelst „loup garou“, der nogensinde er udklækket i en *Habitant's* ophidsede Indbildning. Op og ned ad hele Quah-Davic Dalen var de mørke Granskove fulde af Vildt — Elsdyr; Raadyr, Harer og utallige vilde Fugle — med omstrejfende Hjorde af Caribou-Hjorte paa den udstrakte Hede hinsides Højdedraget. Ikke destomindre vilde den store graa Ulv ikke spare Nybyggernes Ejendom. Dens Bande jagede Nybygdernes Udkanter med en unødvendig Haardnakkethed som syntes at indeholde en Udfordring, en direkte og uforskammet Trods. Og Harmfølelsen i hele Dalen var netop ved at krystallisere sig i et planlagt Hævnfelttog, der ikke vilde have levnet selv en saa dreven Strateg som den graa Høvding andet Valg end at flygte eller falde — da der hændte noget, som ganske forandrede den almindelige Følelses Retning. Folk blev saa uenige derom, at al ordnet Handling blev umulig, og det blev overladt enhver at gøre op med den undvigende Mod stander paa sin egen Maade.

Hvad der hændte var følgende:

I en Hytte omtrent tre Mil fra nærmeste Nabo boede Enken Baisley alene med sin Søn Paddy, en Knægt paa cirka ti Aar, men lille af sin Alder. En Midvinternat

blev hun voldsomt syg, og Paddy, som ikke regnede med Midnats-Ensomhedens Rædsler, løb vildt afsted for at hente Hjælp. Maanen var høj og fuld, og den livløse Bagskovs Vej var som en snever, klar, hvid Traad mellem Granskovens tavse, sorte Masser. Som han senere erindrede, fangede hans Øre nu og da Lyden af lette Fodtrin, der fulgte ham i Mørket paa den anden Side Vejen. Men hans kække lille Hjerte var altfor opfyldt af ængstelig Sorg over Moderen til at rumme nogen Frygt for ham selv. Det var først Naboernes bestyrtede Forbavselse over, at han var naaet frem i Sikkerhed, som aabnede hans Øjne for den frygtelige Fare, han var undsluppen. Villige Hjælpere skyndte sig tilbage med ham til Moderens Sygeleje. Og paa Vejen havde en af dem, en dreven Jæger som mere end en Gang forgæves havde udtømt sin Skovkyndighed imod den graa Høvding, den Nysgerrighed at gaa lidt til Siden for Vejen for at undersøge Sneen under de tætte Graner. Maaske var det en Indbildning, som vildledte ham, da han troede at fange et Glimt af vilde Øjne, grønne Flammepunkter som blegnede bort i de sorte Dybder. Men der kunde ikke være Tvivl om de friske Spor, han fandt i Sneen. Der var de — Fodsporene af Banden, ligesom Sporene af et tilsvarende Antal store Hunde — og iblandt dem det mægtige Spor af den store, langskridtende Fører. Hele Vejen, næsten fra hans Dørtærskel, havde disse uheldsvangre Fodtrin løbet parallelt med det hastende Barns. Tæt ved Randen af Mørket løb de — tæt, indenfor en Afstand af et eneste hurtigt Spring, — men aldrig nærmere.

Hvorfor havde den store, graa Ulv, som gik imod Elgtyren og slog den ned, og for hvis Hyl de største Hunde i Nybygden stak i Rend som piskede Køtere,

hvorfor havde den og dens snigende Bande sparet dette lette Bytte? Det var uforklarligt, skønt mange havde Teorier, der var gode nok at spottegrine over, for dem som ingen havde.

Naturligvis havde Habitanterne faaet al deres Overtro bekræftet, og med en vis Respekt og raffineret Rædsel tilføjede de: Her var en „loup garou“ som var saa listig, at den endogsaa ved Lejlighed skaanede! Der maatte for enhver Pris stiftes Fred med den. Naar dens Motiver var saa uforklarlige, vilde de ikke mere jage den. Lad den tage et Par Faar eller en Tyr engang imellem, og huske paa, at *de* idetmindste ikke ulejligede den! Hvad de engelske Nybyggere angik, svaledes deres fjendtlige Følelser, indtil de naaede det Punkt, hvor de ikke længere kunde samle nogen koncentreret Bitterhed.

Det var ihvertfald kun en stor Skurk af en Ulv, som var ængstelig for at røre en hvid Mands Barn, og det var i Sandhed ikke noget for en Flok voksne Mænd at forene sig om. Nogle af Kvinderne kom til det Resultat, at en vis Finfølelse havde behersket Ulvene i deres mærkelige Skaansomhed, medens andre for Alvor troede, at Banden var særlig hidskikket af Forsynet for at beskytte Barnet paa dets hellige Ærinde igennem Skoven. Men hvordan de end saa paa det, var alle enige om at forhaane den unge Skolelærers uinteresserede Formodning om at Ulvene maaske tilfældigvis i det Øjeblik ikke havde været sultne.

Tilfældet vilde imidlertid, at selv Kanes meget rationelle Forklaring var langt fra Sandheden. Sandheden var, at den store Ulv havde lært noget i den Tid den som Fange var i Hænderne paa en myndig Mand. I dens overordentlige Skarpsindighed var den taagede, men derfor ikke mindre virkningsfulde, Forestilling

trængt ind, at Menneskets Hævn vilde være uimodstaaelig og uundgaaelig, hvis den engang blev udfordret. Denne Forestilling havde den paatvunget Banden, og det var tilstrækkeligt. For naturligvis var det aabenbart selv for den mest elementære Intelligens blandt de jagende og kæmpende vilde Dyr, at den sikreste Vej til at rejse Menneskets Hævn, vilde være at angribe Menneskets Unge. Den Intelligens, som laa bag den graa Høvdings bredtbuede Pande, var stærk nok til mere indviklede og mindre indlysende Slutninger end denne.

Blandt alle Quah-Davic Dalens spredte Indbyggere var der ingen, som ofrede den vidunderlige graa Ulv nær saa megen Opmærksomhed som den unge Skolelærer. Hans Liv ved Burnt Brook Korsvejene og hans Arbejde ved den lille Burnt Brook Skole var hverken saa fordringsfuldt eller saa begejstrende, at han ikke havde Tid til sin Raadighed. Den Maade han foretrak at tilbringe denne Tid paa, var ved Jagt og Studium af de vilde Dyr. Han var en god Skytte baade med Bøsse og Kamera og betjente sig af det ene eller det andet Vaaben, eftersom han var i Humør til. Naar Tilværelsen eller hans Middag gik ham imod, eller naar han befandt sig i haabløs Længsel efter Hovedstadsadspredelserne i den lille Universitetsby, hvor han var bleven uddannet, valgte han Riflen. Og saa vidtspændende, saa mystiske er de Baand, som sammenknytter alle Skabninger, at det syntes at bringe Ligevægt og lette hans Sind vidunderligt blot at dræbe et eller andet, selv om det kun var en Kanin eller en Væsel.

Men til andre Tider foretrak han Kameraet.

Naturligvis var Kane mere interesseret i den mystiske graa Ulv end i alle Quah-Davic Dalens andre Vagabonder tilsammen. Han var ganske urimelig glad, da Pla-

nerne om et ordnet Felttog mod Marodøren saa pludselig faldt igennem.

At et saa mærkeligt Dyrs Løbebane skulde afskæres af en vred Nybyggers Kugle som Hævn for et Par almindelige Svin eller Faar, var noget, han ikke med Sindsro kunde tænke paa. At splitte Flokken vilde være at røve Quah-Davics Ødemarker for deres halve Romantik. Han besluttede at ofre sig for Studiet af den store Ulvs Personlighed og Karakteristik, og saa vidt det var muligt uden at gøre ham selv upopulær, at krydse saadanne Anslag, som maatte blive lagt til Dyrets Tilintetgørelse.

Da han imidlertid var paa det Rene med, at hans venlige Interesse næppe vilde blive gengældt, valgte Kane hellere Riflen end Kameraet som Vaaben i disse bidende, blaahvide Nætter, naar han gik ud for at faa Besked paa den graa Ulvs Veje. Hans Riffel var en velprøvet Repeter-Winchester, og han bar en let, kortskaftet Økse i Bæltet ved Siden af den reglementerede Kniv, saa han havde ingen alvorlige Bekymringer, naar han traadte den knirkende, maanebelyste Sne under sine Sneskos Fletværk af Elghud. Da han ikke var altfor dumdristig, holdt han sig til de aabne Engstrækninger eller Flodsengen, eller til den sneklædte Sø, hellere end i Skovens tætte Skygger.

Men nu da han var saa forventningsfuld, syntes Ulveflokken at have Beskæftigelse alle mulige andre Steder. I mange Nætter hørtes ikke et Hyl og fandtes ikke et friskt Spor i Miles Omkreds af Burnt Brook Korsvejene.

I Erkendelse af at Tiden er lang for den som venter, medtog Kane derfor Fiskesnøre og Madding og begav sig op ad den udstrakte hvide Flodseng til den dybe Sø

mellem Bjergene, hvorfra dens grundede Strøm tager sit Udspring ind mod Quah-Davic.

For Selskabs Skyld, og da han denne Gang ikke var paa Ulvejagt, tog han ogsaa med sig en Nabos Hund, som altid løb efter ham — en unyttig gul Klods af en Køter, som dog var venlig og stille. Da han i Hast havde bygget et Ly af Fyrregrene et Stykke ude fra Bredden i det flydende Maanelys, huggede han Hul paa Isen og gav sig til at fiske efter den store Sø-Ørred, som lever i disse dybe Vande. Han havde Held. Og optaget af den nye Fornøjelse havde han snart ganske glemt den graa Ulv.

Det var sent, thi Kane havde sovet i de første Nattetimer for at afvente Maanens Opgang, før han startede sin Ekspedition. Luften, som stak med en blikstille Kulde, var spøgelseagtig hvid i Lyset af den aftagende Halvmaane. Pludselig, uden en Lyd, krøb Hunden tæt ind mellem Kanes Ben. Kane følte, at den rystede. Han saa skarpt op, og hans Øjne faldt paa en høj, graa Skikkelse, der sad oprejst paa Spidsen af en nøgen Fjeldpynt ikke hundrede Alen borte og stirrede, ikke paa ham, men paa Maanen.

Mod sin Vilje blegnede Kane, og han følte en Kryben under Haaret. Dens Tilsynekomst var saa pludselig, og fremfor alt bragte den koldblodige Ligegyldighed for hans Nærværelse ham ud af Fatning. Desuden gjorde Ulven Indtryk af at være af en unaturlig og urimelig Størrelse, som den sad der i dette Halvlys med sin lange Snude strakt op imod Maanen, noget hævet over den Flade, hvorpaa Kane stod. Kane havde aldrig hørt om nogen Ulv, som opførte sig paa denne koldblodige, selvbevidste og hovmodige Maade, og hans Tanker vendte haardnakket tilbage til hans Venner *Habitanternes* forslidte Overtro. Men naar alt kom til alt, var det

Han saa skarpt op, og hans Øjne faldt paa en høj, graa Skikkelse, der sad oprejst paa Spidsen af en nøgen Fjeldpynt. (Pag. 148).

denne Ulv og ikke en almindelig Kratulv, han var saa ivrig efter at studere, og det uventede var netop, hvad han havde mest Grund til at vente. Nu opnaaede han, hvad han kom for.

Kane vidste, at naar man vilde studere vilde Dyr, maatte man forholde sig rolig og ikke gøre Støj. Han stivnede derfor i øjeblikkelig Urørlighed og fortrød, at han havde bragt Hunden med sig. Men han havde ikke nødig at beklage sig over Hunden, for det intelligente Dyr viste intet Ønske om at tiltrække sig den graa Høvdings Opmærksomhed. Den krøb sammen mellem Kanes Ben og var ubevægelig paa nær dens Skælven.

I nogle Minutter rørte ingen sig — intet rørte sig i hele den frosne Verden. Men saa følte Kane, at Kulden paa Grund af Ubevægeligheden begyndte at krybe op i ham, og han var nødt til at løfte sine tyktbehandskede Hænder, for at gnide sine Øren. Han gjorde det forsigtigt, men Forsigtigheden var overflødig. Den store Ulv havde øjensynlig intet imod, at han bevægede sig saa meget han lystede. Ganske vist flammede en enkelt Gang disse grønne, stikkende Øjne hen over ham, men det var tilfældigt, medens de tog et hurtigt Rundskue over Søens Bredder og den sorte Bræmme af Fyrreskoven. Og at dømme efter den Interesse, deres Ejer værdigede ham, kunde Kane ligesaa gærne have været en Enebærbusk.

Da han imidlertid godt vidste, at denne udspekulerede Ligegyldighed kun kunde være hyklet, var Kane taalmodig, opsat paa at se, hvad der vilde blive af Legen, men han kunde dog ikke undgaa at føle, hvorledes Anstrengelsen begyndte at blive følelig. Hvor var Resten af Flokken? Af og til spejdede han søgende over Skulderen mod de altskjulende Fyrreskove.

Endelig, som om den betragtede sig som fuldstændig

alene, aabnede den store Ulv sit Gab, lagde Hovedet tilbage og begyndte at hyle sin frygtelige, skingrende Serenade til Maanen. Saa snart den tav, kom langt borte fra ængstelig Gøen og Hylen af Hunde, som hadede den og som skælvede i de spredte Rydninger. Men intet Ulvehyl gav Svar. Efter de Livstegn den gav, kunde Flokken lige saa godt være forsvundet fra Jorden. Og Kane undrede sig over, hvilken streng Befaling fra deres Fører der kunde holde dem tavse, naar alle deres urgamle Instinkter bød dem at svare.

Som om den var vel tilfreds med sin Musik, vedblev den store Ulv saa haardnakket at bønfalde Maanen, at Kane tilsidst tabte Taalmodigheden. Han ønskede mere Variation i Programmet.

— Lad mig se, om jeg ikke kan bringe dig en Smule ud af din smukke Komposition, min Ven! mumlede han, løftede sin Riffel og sendte en Kugle fløjtende hen over Ulvens Hoved.

Den spidsede flygtigt Øren og saa sig skødesløst om, som om den vilde sige: „Hvad var det?“, hvorpaa den koldblodigt fortsatte sin Serenade.

Ærgerlig over en saa pralende Nonchalance, sendte Kane en anden Kugle ind i Sneen nogle faa Tommer foran Ulven. Dette viste sig mere virkningsfuldt. Det store Dyr saa ned paa det Sted, hvor Kuglen havde ramt, snuste nysgerrigt til det, kom op paa alle fire, vendte sig og stirrede vedholdende paa Kane i omtrent et halvt Minut. Kane forberedte sig paa et Anfald, men det kom ikke. Den graa Høvding drejede sig skødesløst, vendte Ryggen mod Forstyrreren og travede langsomt bort uden en eneste Gang at se sig tilbage. Den tog ikke direkte til Skjulet, men holdt sig i fuldt Sigte og let Skudhold paa flere hundrede Alen. Saa forsvandt den i Fyrre-

skovens mørke Skygge. Hvorpaa den gule Køter krøb ud fra Skjulet bag Kane og dansede omkring i Sneen foran ham med alle Tegn paa Beundring og Lettelse.

Men Kane var for skuffet til at føle nogensomhelst Befrielse. Det var ikke i Overensstemmelse med Bøgerne, at nogen Ulv, stor eller lille, opførte sig paa denne storsnudede Maade. Idet han saa bagud langs den hvide Flodseng, ad hvilken han skulde vende tilbage, saa han, at Maanens Dalen snart vilde indhylle den i tæt Skygge. Dette var ikke netop efter hans Ønske. Da han ikke brød sig mere om at fiske, samlede han sit frosne Bytte op, spændte Tasken, hvori han bar det, fast over Skulderen, saa at begge Hænder var fri, og begav sig saa paa Hjemvejen i det lange, rolige, men dog hurtige Løb, som er ejendommeligt for en erfaren Sneskoløber. Og den gule Hund, hvis Tillid til sin Ledsagers Kækhed nu var uldstændig genoprettet, travede ugenert fremad tre-fire Skridt i Forvejen.

Skyggen af Skoven laa allerede halvt ud over Flodsengen, men ned ad Midten af den lyse Stribe, som endnu var fem-seks Skridt bred, svajede Kane støt fremad. Mens han løb, holdt han skarpt Øje med den beskyggede Del af Stien. Han havde maaske løbet en Milsvej, da han paa en Gang følte en Kriblen i Haarrøddderne, der syntes at sige ham, at han blev iagttaget fra Mørket. Selv om han stirrede, kunde han dog ikke fange Skyggen af noget, der bevægede sig, og hans lyttende Øren kunde heller ikke høre den svageste Lyd af forfølgende Fødder. Desuden stolede han paa, at Hundens skarpere Sanser og finere Instinkter vilde varsle ham enhver stjaalen Nærmelse; og Hunden var øjensynlig rolig.

Han begyndte netop at bande over, at han lod sine

Nerver saadan paavirke, da der pludselig ud fra de sorte Grene lige foran, skød et langt spøgelseagtigt Legeme og faldt over Hunden. Der lød et eneste Rædselshyl, og Hunden og den frygtelige Skabning forsvandt sammen tilbage i Mørket.

Det skete med en saadan Hurtighed, at de var borte, før Kane kunde faa sin Riffel i Stilling. Forskrækket og rasende fyrede han paa Maa og Faa tre Gange ind i Skjulet. Saa tog han sig sammen, idet han kom i Tanker om, at der var et begrænset Antal Patroner i Magasinet. Han overbeviste sig om, at Øksen og Kniven begge sad løst i Bæltet til øjeblikkelig Handling, og standsede saa og fyldte sin Winchester, hvorpaa han skyndte sig fremad saa hurtigt han kunde uden at røbe Hastværk.

Medens han løb blev det ham hurtigt klart, at Ulvene — ikke alene den graa Høvding, men ogsaa hele Flokken — holdt Skridt med ham gennem det lydløse Mørke bag Kanten af Fyrretræerne. Men ikke en Antydning af deres uhyggelige Ledsagelse kunde han se eller høre. Han følte det ene og alene ved Hudens Krympen og ved den ejendommelige Rejsning af Haarene i Nakken. Fra Øjeblik til Øjeblik ventede han det hurtige Angreb og Kampen for Livet. Men han var forberedt. Det var ikke Frygt, som bragte hans Nerver til at dirre, men Situationens anspændte, rystende Ophidselse. Han følte det, som om hans Riffel vilde begynde at tale næsten af sig selv, usvigelig i Angrebets første Øjeblik, endnu før Modstanderen kom til Syne. Men gennem hele den langsommelige Vej disse sidste tre Mil, gav hans skjulte Modstandere intet Tegn, undtagen en Gang da en vissen Gren, som var skjult under Sneen, knækkede med et Brag. Riflen var ved hans Skulder, syntes han, næsten før Lyden naaede hans Øre, men der viste sig intet.

Og endelig, han syntes der var gaaet Timer, kom han ud paa de aabne Marker, hvorfra man kunde overse Burnt Brook Nybygden. Han løb endnu et lille Stykke fremad, men Anspændelsen havde været stor, og han lod sig pludselig dumpe ned paa en belejlig Træstub og brast i en skraldende Latter, som maa have forbavset Ulvene overmaade.

Skønt Kane var klar over, at den graa Høvdings uforklarlige Overbærenhed havde frelst ham fra en Kamp, der trods al hans Selvsikkerhed troligt nok kunde have gaaet ham imod, blev hans Interesse for det mystiske Dyr herefter absolut fjendtlig. Han var bitter paa Grund af Hunden. Han følte, at den store Ulv havde lagt Vanære paa ham, og i nogle Dage var han ikke længere den upartiske naturhistoriske Studerende, men den ivrige, primitive Jæger med Blodet kogende af Mordlyst. Den Stemning gik dog over, eller rettere, den undergik en Forandring. Han indrømmede at den graa Høvding virkelig var for sjældent et Dyr til blot at blive udryddet, men samtidig alt for farlig til at forblive i Frihed.

Og nu samlede han al den Kraft og Omtanke, han fik tilovers fra sin daglige Gerning ved Korsvejene, om den Opgave at fange den store Ulv levende. Han vilde gøre hele Quah-Davich Dalen en Tjeneste. Og han vilde have den Fornøjelse at skænke den pragtfulde Fange til sin Universitetsby, der paa den Tid var stærkt interesseret i den beskedne Begyndelse til en Zoologisk Have, som Indbyggerne anstrængte sig for at faa aabnet. Det greb hans Fantasi at forestille sig et Bur i den lille Park med et Blikskilt, som bar Inskriptionen:

CANIS OCCIDENTALIS — ØSTLIGE NORD AMERIKA

SKÆNKET AF HR. ARTHUR KANE

Efter nogle Ugers ufortrøden Opsætning af Fælder, følte Kane sig imidlertid nødsaget til at indrømme, at hans beskedne Ønske syntes fjernt fra Opfyldelse. Enhver Art af Fælde, som han kunde tænke sig vilde være i Stand til at fange Dyret levende, prøvede han paa alle mulige Maader. Og efter at han havde gennemløbet hele den lumske Skala, havde han bestemt sig for taalmodig at gennemløbe den paany. Selvfølgelig var Resultatet givet, thi intet Dyr, selv ikke et som den graa Høvding, kan i Længden hamle op med en Mand, der har taget en alvorlig Beslutning. Men da Triumfen omsider straalede for Kanes forbavsede Øjne, var den indirekte. Medens den store Ulv undgik og samtidig afdækkede og gjorde Grin med Kanes Fælder, stak den Foden i en anden, en stærk Bjørnefælde — uden Lokkemad, som en listig gammel Fanger havde skjult i Nærheden. Fælden var gjort fast til et Træ med en svær Kæde, og hvormeget den graa Høvding end rasede, rev og sled, fandt den sig fanget. I sit ensomme Raseri vilde den sandsynligvis have bidt den fangne Fod af for at komme fri. Men før den naaede saa vidt, ankom Kane og optog fuldstændig dens Opmærksomhed.

Kanes Skuffelse, da han fandt den prægtige Fangst i en anden Fælde end sin egen, var kun øjeblikkelig. Han vidste, at hans heldige Rival gerne vilde afstaa fra sin Fordring for et passende Vederlag. Men han var i Forlegenhed med, hvad han skulde gøre i det nuværende kritiske Øjeblik. Han vilde gaa hjem efter Hjælp, efter Reb, Remme og en Mundkurv, som han havde anskaffet sig, men han var bange for at Fangeren i hans Fraværelse skulde komme og skyde Ulven for at faa Pelsen og Skudpræmien.

I sin Usikkerhed ventede han og haabede, at Fangeren

snart maatte komme, og for at øve sig til det alvorlige Arbejde, der vilde komme senere, samt for at lede Fangens Tanker en Smule fra dens pinefulde Stilling, begyndte Kane at lasso den med en Rulle svært Tov, han havde hos sig. —

Hans Anstrengelser i den Retning var ikke absolut vellykkede, men det Raseri de vakte i den store Ulvs Bryst, døvede udentvivl den bidende Smerte i dens Fod. Et frygteligt Spring efter dens Fjende, der resulterede i en forsmædelig Kolbøtte, da Lænken standsede den midt i Luften, overbeviste det skarpsindige Dyr om det forgæves i en saadan Taktik. Mens den krøb tilbage stirrede den i Tavshed paa sin Modstander med Øjne, hvis Hadefuldhed ligesom ætsede. Men lige saa ofte den løbende Løkke paa Enden af Rebet hurtigt kom snurrende efter dens Hoved, lige saa ofte blev den sønderskaaret som med en Kniv af dens lange Tænder. Da Kane var blevet træt af denne Adspredelse, var Rebet saa fuldt af Knuder, at ingen Løkke længer kunde løbe paa det.

Men paa det Tidspunkt kom den gamle Fanger med et Blink af Overmod i sine snu, frostbidte, blaa Øjne, slentrende paa sine Snesko.

— Jeg tænker vi nu skal vise det Kryb, hvorledes den ikke er nogen „loup-garou“, bemærkede han og svingede skødesløst sin Økse.

Men Kane lagde sig hastigt imellem.

— Lad endelig være at slaa den ihjel, Dave! bad han. Jeg skal absolut bruge den. Hvor meget vil du have for den?

— Som den staar der? spurgte den gamle Fanger med en klukkende Latter, jeg ønsker nemlig ikke at levere Varen ved Døren, skal jeg sige dig!

— Nej, lo Kane, akkurat som den staar her paa Pletten.

— Well, da det er dig, vil jeg ikke have mere end hvad jeg kan faa for Pelsen, foruden Præmien paa Snuden, svarede Fangeren.

— All right, sagde Kane, du vil nok vente lidt her og holde den i Aande, saa den ikke gnaver Poten af. Jeg løber tilbage til Korsvejene og henter noget Reb og andre Ting, som jeg tænker vil være nødvendig.

Da han kom tilbage med Reb, Remme, en stor Mastiff-Mundkurv og en Slæde, fandt han Dave i særdeles ondt Lune staaende og skælde ud paa det vagtsomme, tavse, sammenkrøbne Dyr. Under sine Forsøg paa at faa Tiden til at gaa med at holde det uforstyrrelige og uhyggeligt rolige Dyr i Bevægelse, var han netop kommen indenfor Rækkevidden af den graa Høvdings Spring. Saa lynsnart var Springet, at den behændige Skovmand netop var hurtig nok til at undgaa det — delvis. Daves eget Skind var undsluppet, men hans svære home-spun Jakke havde faaet hele Ryggen revet ud.

Men trods al dens umaadelige Styrke, Mod og List var Spillet nu ude for den graa Høvding. Naturens Skæbnegudinder havde fældet Dom over den. Den kunde ikke parere to flyvende Løkker paa én Gang. Og snart vaagnede den, efter at være kverket bevidstløs nogle Øjeblikke, og fandt sig selv bundet, saa den ikke kunde røre et Lem, og dens mægtige Kæber indespærrede i et mærkeligt Bur af Remme og Staal. Den var bundet paa en Slæde og blev hurtig trukket gennem Skoven — den frie Skov, den saa længe havde følt sig som Hersker over — i Hælene paa sine to Overvindere. Dens eneste stakkels Trøst var at den frygtelige knusende Tingest var taget af dens

blødende Pote, som imidlertid længtes grusomt efter dens Tunges smertedulmende Slikken.

II

I de anstrengende og farlige Uger, medens Kane var Vogter for sin frygtelige Fange, formindskedes hans Respekt for det uhyggelige Dyrs Utæmmelighed ingenlunde, men han nærede ikke Skygge af Tvivl om den Fremtid, han havde bestemt for sit Offer. Han følte, at han ved at sende den enestaaende Ulv til Haven, hvor der vilde blive sørget godt for den, og hvor den samtidig kunde tjene til Belæring, var baade retfærdig og god. Og det var med en Følelse af ublandet Glæde, at han fra det zoologiske Selskab modtog en formel Takskrivelse for hans værdifulde og i visse Henseender enestaaende Gave.

Omtrent halvandet Aar efter havde Kane Lejlighed til at aflægge Universitetsbyen en Visit. Saa snart det var ham muligt, skyndte han sig til den lille Have, som allerede havde haft saa stor en Succes, at den populært kaldtes „The Zoo“. Der var et Par Indhegninger med Hjorte af forskellige nordamerikanske Arter, thi Selskabet havde bestemt sig til at optage de vilde Dyr af hjemlig Oprindelse som et Speciale. Der var Elsdyr, Caribou-Hjorte, nogle Bjørne, Vaskebjørne, Ræve, Pindsvin, to pragtfulde Pumaer, en noget pjusket og tandløs Tiger, og den graa Høvding, der var alene i sit Bur.

Et sikkert Instinkt førte Kane direkte til dette Bur, som var forbundet med de to Pumaers store Dobbeltbur. Da han nærmede sig, fik han Øje paa en stor, graa Skikkelse, der vandrede, vandrede, vandrede frem og tilbage bag Gitteret med en Slags afmaalt Hvileløshed, som fortalte om den uendelige Ensformighed.

Da Kane naaede hen foran Buret, saa han, at den graa Ulvs Øjne ikke lagde Mærke til noget omkring den, men var slørede af et eller andet fjernt Syn. Da han iagttog Udtrykket i dem og tænkte paa hvad de maatte mindes og længes efter, fik han en ond Samvittighed. Han mærkede det første Selvbebrejdelsens Stik, fordi han havde dømt til forsmædelig Forvisning og Fangenskab dette prægtige Dyr, som idetmindste havde fortjent at dø i Frihed. Medens han grublede herover, standsede den graa Høvding pludselig, og dens tynde Næsebor udvidede sig. Maaske klæbede der endnu ved Kanes Klæder en eller anden Lugt fra Fyrreskovene, en eller anden pirrende Duft af Ceder Sumpene. Den vendte sig og saa Kane lige i Øjnene.

Der var i dette dybe Blik en Genkendelse, som ikke var til at tage fejl af. Der var ogsaa for Kanes følsomme Indbildning et utæmmeligt Had og en usigelig men frygtløs Fortvivlelse. I sine egne Tanker dømte han sig selv for sin grove og ubarmhjertige Misforstaaelse af sin vilde Frænde, som han paastod at kende saa godt, og da han saa op, fik han Øje paa det malede Skilt, der gloede imod ham, netop som han havde tænkt sig det —

CANIS OCCIDENTALIS

ØSTLIGE NORDAMERIKA

SKÆNKET AF HR. ARTHUR KANE

Synet pinte ham. Han fik en idiotisk Indskydelse til at rive det ned og ydmyge sig med en Bøn om Tilgivelse for det tavse Dyr bag Gitteret. Men da han igen saa efter, havde den graa Høvding vendt sig bort og med den fjerne, drømmende Synskhed i sine Øjne var den

atter begyndt at vandre, vandre, vandre frem og tilbage. Kane overvældedes af den utaalelige Træthed deri, som om det havde varet ved saaledes, lige siden han havde udtalt Dommen over sin overvundne Modstander, og som om det vilde blive ved saaledes i al Evighed. Forgæves anstrengte han sig for paany at vække den fangnes Opmærksomhed ved venlige Ord, ved en skarp, pludselig Fløjten og ved Efterligning af Dyrestemmer, Uglens Tuden, Lommens Skrig og Hjortenes Kalden, der samlede alle Stedets Drenge beundrende omkring ham. Men ikke en eneste Gang, end ikke for en Brøkdel af et Sekund, vendte den graa Høvding sine Øjne imod ham. Hvorpaa Kane, vred og fuld af Selvbebrejdelser, drejede sig rundt og gik hjem fulgt af Smaadrengenes Bifald.

Senere gik Kane næsten daglig ud til denne lille Have, men aldrig siden lykkedes det ham at vække det svageste Spor af Opmærksomhed hos den gamle Høvding. Og altid slog denne utrættelige Vandring ham med den bitreste Selvbebrejdelse. Halvt ubevidst gjorde han det til en Slags Bod at gaa hen og iagttage sit Offer, indtil han omsider hengav sig til en sentimental, fjantet Ide om at prøve paa at løskøbe Fangen. Da han var klar over, at ethvert Forsøg i den Retning vilde gøre ham komplet umulig, og at et saa farligt og kraftigt Dyr ikke kunde sættes i Frihed hvorsomhelst, trøstede han sig med, at han ingensinde mere vilde tage noget frihedselskende, utæmmelig vildt Dyr til Fange. Han vilde dræbe dem og dermed være færdig, eller ogsaa lade dem gaa.

En Morgen da Kane troede, at han kunde bryde den evige haabløse Vandrings Fortryllelse ved at iagttage den graa Høvding, under Maaltidet, gik han meget tidligt ud

til Haven før nogen af de sædvanlige Gæster var ankomne. Men Dyrene var allerede bleven fodrede, Burene var ved at blive gjort rene. Han gratulerede sig selv til sin belejlige Ankomst, for dette vilde give ham en ny Indsigt i Dyrenes Omgang med deres Vogtere.

Tilfældigvis var Overvogteren en Mand, der fra en af Landets store zoologiske Haver havde et aarelangt Kendskab til vilde Dyr. Den lange Vane havde imidlertid bibragt ham den allerfarligste Egenskab, Ringeagten. Og han havde mistet sin Stilling ved den for en Dyrepasser mest utilgivelige Fejl, nemlig Drukkenskab. Paa Grund heraf havde den lille zoologiske Haves uerfarne Styrelse været i Stand til at erholde hans Tjeneste for en forholdsvis moderat Løn og troede sig i den lykkelige Besiddelse af en Skat.

Denne Morgen var Biddell aldeles ude af sig selv. Han var ifærd med at gøre de to Pumaers Bur rent og gjorde samtidig fortvivlede Forsøg paa at holde Hovedet klart og undgaa at røbe sin Tilstand. De to store Katte syntes ikke at lægge Mærke til noget særligt i hans Væsen og adlød ham trevent som sædvanligt. Men Kane bemærkede, at den store Ulv, skønt den, som den plejede, vandrede frem og tilbage, havde Øjnene henvendt paa Manden i det tilstødende Bur, istedetfor paa sine hemmelige Syner. Biddell havde drevet de to Pumaer tilbage gennem den Dør, der førte fra det aabne Bur ind til det Rum, der tjente dem til Hule, og havde lukket Døren efter dem. Efter at være færdig med sit Arbejde der, aabnede han den svære Dør mellem deres og den graa Høvdings Bur og gik igennem og efterlod Døren paa Klem.

Biddell var selvfølgelig bevæbnet med en sværgrenet Fork, men han bar den skødesløst da han begyndte at

arbejde, som om han for længe siden havde lært den melankolske Ulv at holde sig paa Afstand. Men idag opførte Ulven sig forunderligt.

Den trak sig som sædvanlig tilbage i Tavshed, men den stirrede stift paa Manden, med et Blik som syntes Kane at røbe alt andet end netop Frygt. De stive Børster rejste sig langsomt langs Manken og de massive Skuldre. Kane kunde ikke lade være at glæde sig over, at han ikke var i Vogterens Sted. Men da det maatte antages, at Biddell kendte sit Arbejde, var han sikker paa, at alt var i Orden.

Da Biddell kom derhen, hvor Ulven stod, gjorde den modstræbende Plads og gik baglænds tilbage stirrende med denne mørke Vedholdenhed, som gjorde et saa stærkt Indtryk paa Kane. Han tænkte, om Biddell lagde Mærke til det, og var lige ved at sige noget til ham derom gennem Gitteret, da han tilfældigvis saa til Siden til Pumaernes Bur. I sin taagede Bevidstheds-tilstand havde Biddell glemt at lukke en indvendig Dør, som forbandt de to bageste Rum. Pumaerne var roligt gaaet igennem og kom igen til Syne i deres eget Bur gennem den anden Indgang. Da de havde faaet Øje paa den aabentstaaende Dør ind til Ulvens Bur, var de krøbet op til den, og nu havde den forreste med sin store, lydløse Pote sagte skubbet den helt op.

Kane gav et uartikuleret Advarselsraab. Det var unødvendigt at bruge Ord for at oversætte Advarslen for Vogteren, som blev ganske ædru, da han kastede et Blik om sig og saa, hvad der var hændt. Med en skarp Kommando sprang han til for at drive Pumaerne tilbage og lukke Døren. Men den ene var allerede kommen igennem, og den anden spærrede Vejen.

I dette højspændte Øjeblik, mens Kane hurtigt

spejdede rundt for at se, om der var nogen Hjælp ved Haanden, satte den graa Høvding med et Spring tværs gennem Buret. Det skete saa lynsnart, at Kane ikke tydeligt saa, om Manden eller den indtrængende Puma var Maalet for det rasende Spring. Men i næste Sekund var Manden nede med Ansigtet mod Gulvet, og den tavse Ulv og den hylende Puma knyttede i et Dødsens Tag ovenpaa ham.

Skrækslagen og skrigende efter Hjælp rev Kane i Stængerne, men da Døren var lukket, var det umuligt at komme ind. Han saa, at Ulven havde sikret sig Bid i Pumaens Strube, men at den store Kats Kløer gjorde deres dødelige Arbejde. Saa sprang den anden Puma med et Skrig ned paa den graa Høvdings Ryg og rev den med sig.

I dette Øjeblik rullede Biddell ud under den rasende, kæmpende Hob og kom paa Benene, blødende men tilsyneladende uskadt. Med sin Greb og sine sværtstøvlede Fødder kastede han sig voldsomt mod de kæmpende og forsøgte at skille dem ad. Kane syntes det varede en Evighed, før det lykkedes ham at tvinge den anden Puma bort og drive den gennem Døren, som han lukkede. Saa vendte han tilbage til Kampen.

Men nu var der ikke meget mere at gøre, thi Kampen var forbi. Skønt ingen Ulv anses for at være en jævnbyrdig Modstander for en Puma, kunde den graa Høvding med sin enorme Styrke og skarpsindige Snuhed maaske have holdt Stand mod sin første Modstander alene. Men mod to var den magtesløs. Pumaen, som var ilde tilredt, krøb nu snerrende sammen ovenpaa dens livløse Legeme. Biddell tvang Sejrherren bort og drev den op i et Hjørne, hvor den laa og slog sig krampagtigt langs Siderne med sin tunge Hale.

11*

Nu var Vogteren ædru nok. Et langt Blik paa den store Ulvs Legeme overbeviste ham om, at alt var forbi. Han vendte sig om og saa Kanes hvide Ansigt presset mod Gitteret. Med en kort Latter rystede han sig for at overbevise om, at han var ganske frisk og skubbede saa med Foden blidt til den graa Høvdings Lig. Men der var dog Respekt og ikke Foragt i hans Bevægelse:

— Jeg vilde give tusind Dollars til, at det ikke var sket, Hr. Kane, sagde han i en oprigtigt angrende Tonefald. Det var et herligt Dyr, og vi vil aldrig nogensinde faa en anden Ulv, der kan maale sig med den.

Kane var lige ved at bemærke, at det ikke vilde være sket uden visse Omstændigheder, som det næppe var nødvendigt for ham at komme nærmere ind paa. Men saa kom han i Tanker om, at han var glad over, at det var sket, glad over at den lange, uendelig lange Vandring var forbi, glad over at hans Selvbebrejdelses Byrde var taget bort. Saa sagde han noget ganske andet.

— Well, Biddell, han er *fri!* Og maaske var det, naar alt kommer til alt, netop det han var ude efter.

Saa vendte han sig og gik hurtig bort, mere tilfreds i sit Sind end han længe havde følt sig.

NAAR JAGTEN GAAR IND

OM Dagen var det endnu høj Sommer i Skovene med søvndyssende Varme ved Middagstid og Insekters Summen under det tætte Løv. Men for indviede Sanser var der en Forandring. En Anelse i Skovlugten fortalte, at Efteraaret var ankommet. En flygtig, men vedholdende Sprødhed i Luften varslede om den kommende Frost; og af og til efterfulgtes Varmen af en forbigaaende Kuldegysning. Her og der var Birkenes blege Grønne svagt gulnet. Her og der hængte en Ahorn imellem sit rige Løv en Gren ud, der for tidlig havde skiftet Farve, glødende som et Banner af en luftig Rødme. Langs med Udkanterne af de smaa, vilde Enge, som indfattede de svagt rislende Bække, begyndte Astersens første fine Blomster at vise sig, ligesom et Slør af henvejret Røg. I aabne Pletter paa Bjergsiderne brændte Guldrisen orangegult, og Brandgræsset spredte sin violetrøde Flom. Et eller andet Sted i Toppen af en høj Poppel, der kronede en skinnende hvid Aas, klimprede en Cikade ustandselig paa sin skingrende Streng. Mystisk, umærkeligt, uden en Lyd og uden et Varsel, var Forandringen kommen.

Næppe længere siden end i Gaar havde de vilde Dyr været troskyldige og tillidsfulde og vist sig overalt. Agerhøns-Kuldene var hvirvlet støjende op i fuldt Sigte af den forbipasserende Skovmand og bøjede Halsen for at

iagttage ham fra de nære Grene. I hver eneste grundet Sø og roligt glidende Flodløb holdt de vilde Ænder frejdigt deres Maaltid og tillod Kano og Jolle at komme indenfor Skudvidde. I de vilde Enges høje Græs, eller mellem det lange bølgende Stargræs langs Søbredden, havde Kronhjortene trampende og plaskende aabenlyst græsset i det fulde Dagslys og løftet de store klare Øjne med frygtløs Nysgerrighed, naar en Baad eller Kano tilfældig kom forbi. Denne Vaabenstilstands Sikkerhed som Menneskene kaldte Fredningstiden, havde hvilet sødt over Skoven.

Da havde pludselig, mens Solopgangen rødmede paa Taagerne, et Bøsseskud sendt Ekkoet støjende tværs over de stille Søers Vande, og en Flok Ænder, der flagrede op og flygtede med ængstelige Raab, havde efterladt en af deres Kammerater, ubevægelig henstrakt som en Hob blodbestænkte lyse Fjer mellem det nedtraadte Stargræs. Senere paa Morgenen bragede en Riffel skarpt paa Fjeldsiden, og en lille Røgsky blæste tværs over Fyrrekrattets mørke Udkant. Vaabenstilstanden var forbi.

Sommeren igennem havde Mændene strængt holdt Vaabenstilstanden og Jægerens voldsomme Instinkt, der tøjledes saavel af Loven som af Fremsynet, havde slumret. Men nu var de unge Kuld fuldfjerede og vingestærke og i Stand til at tage Vare paa sig selv. De unge Ænder var fuldvoksne og behøvede ikke længere deres Mors Formynderskab og Belæring. De unge Hjorte havde lært at klare sig og fandt til deres Forundring og Vrede, at deres Mødre Dag for Dag blev mere ligegyldige overfor dem og mere tilbøjelige til at forsvinde for at søge nye Interesser. Den Tid var kommen, da Urskovens Unge ikke længere behøvede Beskyttelse. Saa løftedes Lovens Haand.

Øjeblikkelig flammede Jagtfeberen op i Mændenes Hjerter, og med ivrige Øjne gik de ud for at dræbe. Hvor de i Gaar havde spaseret aabenlyst og næppe ænset de vilde Dyr omkring dem, krøb de nu stjaalent frem, fulgte Sporene eller laa paa Lur og ventede, at en umistænksom Flok skulde flyve forbi. Og naar de fandt, at Vildtet, som i Gaar var saa rigeligt og uvagtsomt, i Dag næsten ganske var forsvundet, blev de harmfulde og ønskede, at de havde foregrebet Sæsonen et Par Timer.

Selvfølgelig var Fredningstidens Slutning ikke den samme for alle de vilde Dyr, der havde nydt godt af dens Beskyttelse gennem Foraar og Sommer. Visse Arter var i Henhold til Lovens Bestemmelser sikre endnu nogle Uger længere. Men det syntes de ikke at forstaa. Saa vidt de kunde se var Freden brudt for alle, naar den var brudt for en, og de ængstedes allesammen. Paa en eller anden uforklarlig Maade, maaske ved den almindelige Frygts Smitsomhed, gik Budskabet rundt, at nu var det Tid at holde sig skjult og være listig. Derfor saa det for Mændene ud, som om Skoven pludselig var bleven tom.

Ned ad en græsgroet, daarlig Skovsti, der førte fra Nybygden til en af de vilde Enge ved Floden, kom en ung Mand i homespun med en lang gammeldags Forlader-Haglbøsse. To Dage forinden havde han set en smuk Hjort, hvis nyudviklede Takker skinnede gennem den laadne Fløjls-Overhud, græsse i Udkanten af Engen. Den unge Skovmand havde sin Bøsse ladet med Dyrehagl. Han ønskede baade Dyresteg og et Gevir, og da han kendte Dyrenes Tilbøjelighed for visse Yndlings-Græsgange, havde han Haab om at finde Hjorten et eller andet Sted i Nærheden af, hvor han sidst havde set

den. Med bøjelige Mokkasiner af indsmurt Oksehud paa Fødderne bevægede Jægeren sig lydløst og hurtigt som en Panter, mens hans skarpe, lyseblaa Øjne stirrede fra den ene til den anden Side gennem den skyggefulde Underskov. Ikke tre Skridt fra Stien stod, ubevægelig som en Sten og usynlig mellem det spraglede Græs og Kvistene, en listig gammel Agerkok med oprejst Hoved og stive Øjne og iagttog den farlige fremmede gaa forbi.

Da den unge Jæger nærmede sig Lysningen, holdt han sig forsigtigt skjult bag det frynsede Løv og saa ud paa den lille Eng. Da der intet Dyr var i Sigte, gik han tværs over Græsset til Vandkanten og undersøgte den mudrede Bred efter Fodspor. Dem fandt han straks i Overflod mellem Græsset. De fleste af Mærkerne var gamle, men andre var saa friske, at han vidste, Hjorten maatte have været der for ikke ti Minutter siden. I nogle af de dybe Klovspor piplede Vandet endnu, mens Stargræssets nedtraadte Straa langsomt forsøgte at rejse sig fra andre.

Ved disse Tegn gik der et tilfreds Smil over den unge Skovmands Ansigt. Han var stolt over sin Sporsans, og det urgamle Jægerovermod dirrede igennem ham. I et hurtigt men let Løb fulgte han det tydelige Spor tilbage gennem Græsset imod Skovene. Det gik ind i Skovene ikke ti Skridt fra det Sted, hvor Jægeren selv var kommen ind, løb en halv Snes Alen parallelt med den gamle Skovsti og gjorde saa en tydelig Standsning midt i en tæt Gravtykning. Fra Tykningen gik det med store Spring videre i vinkelret Retning paa Stien. Der var ikke den mindste Vind, som kunde føre Lugten med sig, og Jægeren forstod, at det Offer, han havde udset sig, maatte have iagttaget ham fra Tykningen, og at det nu gjaldt

List mod List. Han spændte Bæltet ind til en længere Jagt og bed trodsigt Tænderne sammen, idet han genoptog Sporet.

Hjorten, der var klog af Erfaring og ved Ekkoet af det første Bøsseskud var underrettet om, at Freden var forbi, havde ganske rigtigt skarpsindig iagttaget Jægeren. Da den havde overbevist sig om, at det var dens Spor, Jægeren fulgte, var den løbet videre i fuld Fart, længselsfuld efter at komme saa langt bort som muligt fra et saa farligt Naboskab. I Begyndelsen voksede dens Frygt med Flugten, saa at dens store, milde Øjne stirrede vildt og dens Næsebor udvidede sig, mens den sprængte over alle Forhindringer. Men lidt efter lidt blev den beroliget ved Følelsen af sine sejrrige Kræfter og Forstaaelsen af, hvor langt dens Hurtighed overgik dens Forfølgers. Den besluttede da at hvile og finde ud af, hvad dens Fjende var i Færd med. Saa gik den et halvt hundrede Alen tilbage parallelt med sit eget Spor og lagde sig ned i en Tykning, for at se Fjenden gaa forbi.

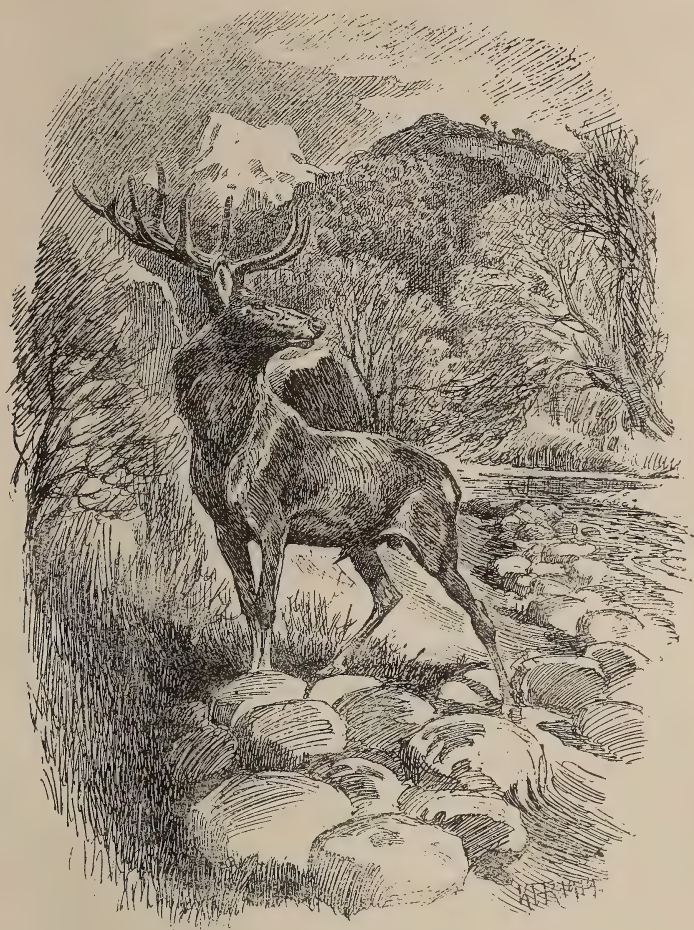
Det varede utrolig kort Tid, inden han passerede i dette lange, støtte Trav, som paa en forbløffende Maade sluger Afstandene. Saa snart han var vel forbi, sprang Hjorten op og var atter afsted i fuld Fart med skrækslagent bankende Hjerte.

Denne Gang løb den imidlertid ikke i lige Retning, men gjorde istedetfor en stor, svingende Bue, der gik i Retning tilbage mod Floden og Søerne. Ligesom før, kun noget tidligere, aftog dens Ængstelse, samtidig med at dens Nysgerrighed kom tilbage. Den gentog sin forrige Manøvre og gik et lille Stykke tilbage langs med sit eget Spor, hvorpaa den lagde sig ned for at afvente sin Fjendes Forbipassering.

Da Jægeren kom til den første pludselige Drejning af Sporet forstod han, at det var en listig og erfaren Hjort, han havde med at gøre. Han smilte selvbevidst, sikker paa sin egen Dygtighed, og løb i fuld Fart til det Sted, hvor Dyret havde ligget for at se ham komme forbi. Derfra fulgte han Sporet netop saa langt, at han kunde faa fat paa dets Runding. Saa forlod han det og løb listigt frem i en lige Line, som han beregnede vilde danne Korden til hans Byttes Cirkelbue. Hans Plan var at skære Sporet og genoptage det omtrent trekvart Mil længere fremme. I ni af ti Tilfælde vilde hans Beregning være faldet ud efter Ønske, men i dette Tilfælde havde han ikke taget Hensyn til denne Hjorts særegne Personlighed. Mens han troede sit Bytte endnu langt bort, løb han forbi en Klynge løvrige indianske Pæretræer og tætte Smaagraner. Et halvt Minut efter hørte han en Bragen i Underskoven bag sig, og da han vendte sig, fik han netop set et drillende Glimt af en brun Bagdel, der forsvandt mellem det Grønne. Endnu en Gang var han bleven narret.

Denne Gang var den kloge Hjort tydeligvis mere forskrækket end før. Dens Fjendes Tilsynekomst paa det uventede Sted, saa hurtigt og ikke paa Sporet, slog den med Skræk. Dette var øjensynlig ikke nogen almindelig Fjende, der kunde undgaas med velkendte Kneb. Dens Nysgerrighed og Selvtillid forsvandt fuldstændig.

Hjorten tog den lige Retning mod Floden, der nu var omtrent en halv Mil borte. Da den naaede derhen, drejede den ned langs Bredden og løb i det grundede Vand for at skjule Sporlugten og fulgte saaledes den samme Taktik, som den vilde have anvendt, dersom Forfølgeren havde været en Ulv eller en Hund. Et hundrede Alen længere fremme gik den rundt om en skarp Bøjning af

Hjorten tog den lige Retning mod Floden, der nu var omtrent en halv Mil borte. Da den naaede derhen drejede den langs Bredden. (*Pag. 172.*)

Strømmen, og her begav den sig ud paa det dybe Vand, svømmede hurtigt over til den modsatte Bred og forsvandt i de tætte Skove.

Et Par Minutter efter kom Manden ud til Flodbredden Den Retning, hans Bytte havde taget, viste sig tydeligt af Vandstænkene paa Stenene, og han smilede barsk over de Forsigtighedsregler, Dyret havde taget for at skjule sin Sporlugt. Men da han naaede det Sted, hvor Hjorten var gaaet ud paa dybt Vand, blegnede Smilet. Han standsede, og mens han lænet til Bøssen, stirrede tværs over Floden, kom der et skuffet Udtryk i hans Ansigt. Da han efter nogle Øjeblikke indsaa, at han havde tabt Spillet, trak han sin Ladning af Dyrehagl ud, ladede paany sin Bøsse med Hønsehagl og skjulte sig i et ungt Pilekrat ved Flodbredden i Haab om, at en Flok Stokænder eller Krikænder snart maatte komme forbi.

INDHOLD